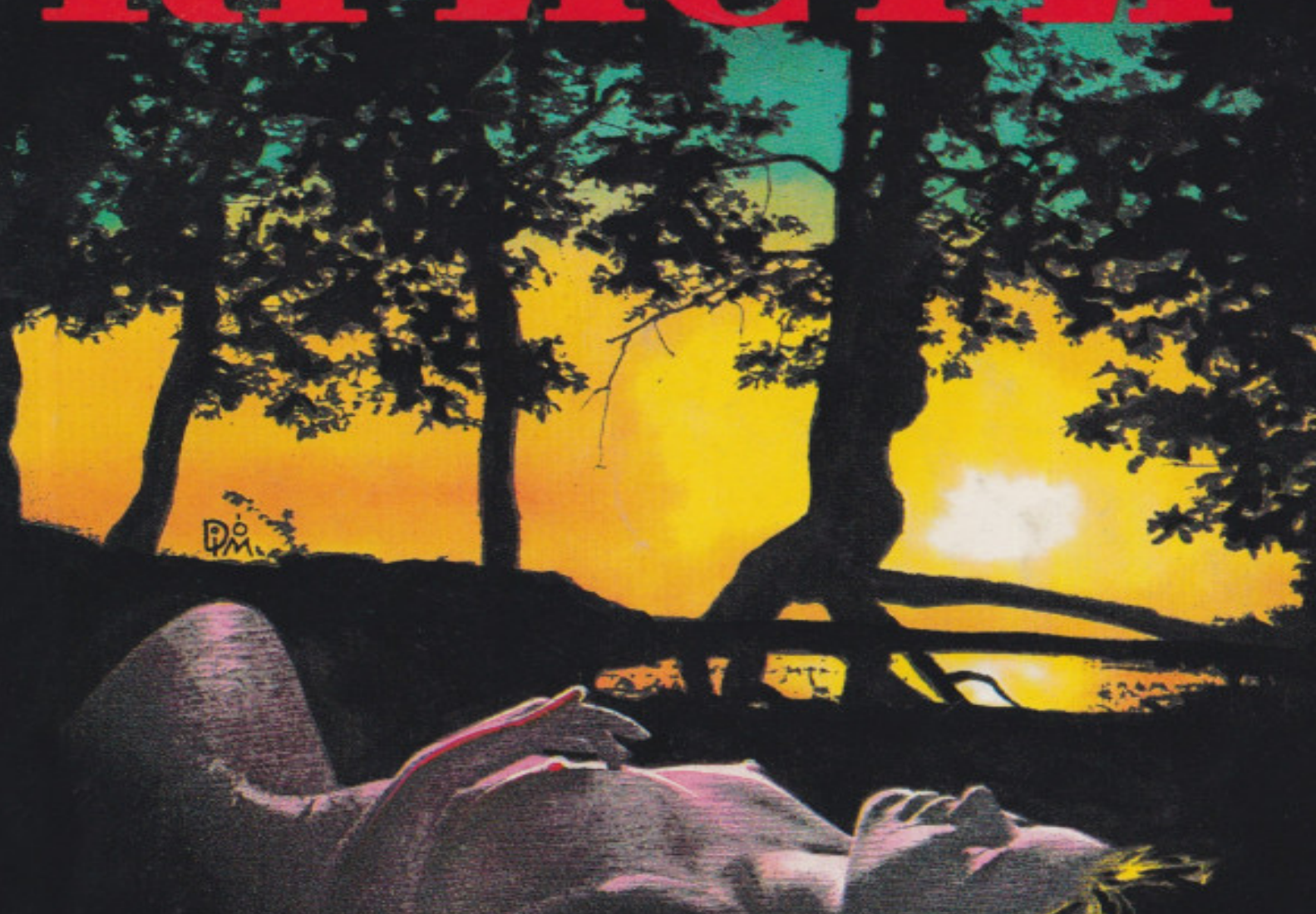

АТАТА КРИСТИ

DM

АБГАР
София

ЗЛО ПОД СЛЪНЦЕТО

АГАТА КРИСТИ ЗЛО ПОД СЛЪНЦЕТО

Превод: Диана Райчева

chitanka.info

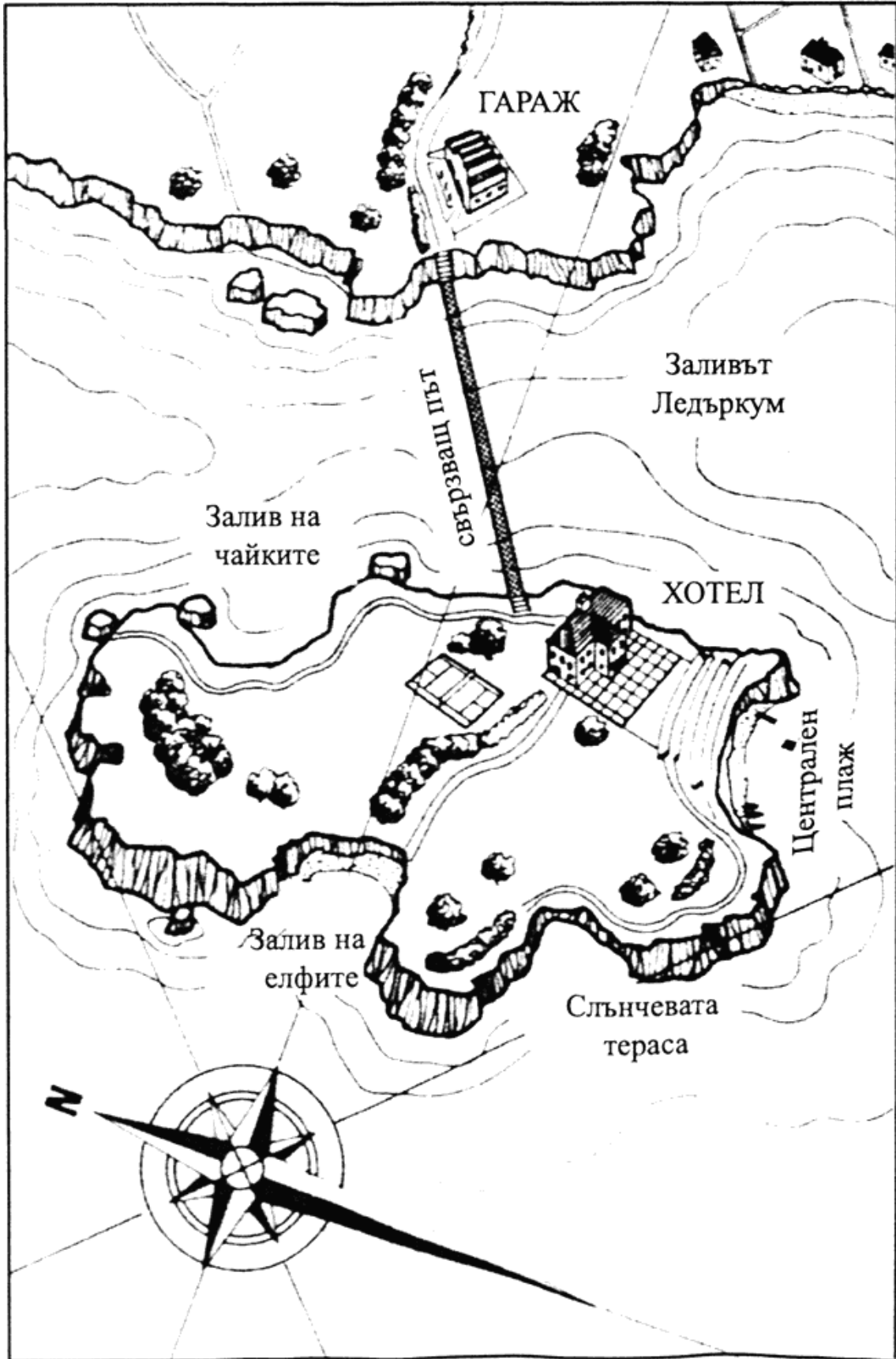
Агата Кристи — ексцентрична, непредсказуема и вечно интригуваща. Също като нея героите ѝ са находчиви, оригинални и популярни по цял свят, а романите ѝ — вечно живи.

„Веднъж, докато миех чинии, ми хрумна идеята за една криминална случка. Така се роди «Аферата в Стайлс», която бе издадена няколко години след това.“

Сега, осемдесет години по-късно, Агата Кристи е най-известната авторка на криминални романи в света. Нейните осемдесет романа са преведени на над четирийсет езика и са продадени в над два милиарда екземпляра. Емблематичните ѝ герои Еркюл Поаро и госпожица Марпъл ѝ спечелват титлата „Първата дама на криминалния жанр“.

Еркюл Поаро се радва на заслужена почивка в усамотен хотел... до момента, в който една от гостенките — красивата актриса Арлин Стюърт, е убита. Наистина ли кръгът от заподозрени е толкова ограничен, колкото изглежда? Поаро открива, че почти всички гости в хотела са свързани с актрисата. Но кой от тях има достатъчно силен мотив, за да извърши престъпление?

ПЪРВА ГЛАВА

I.

Когато през 1782 година капитан Роджър Ангмеринг си построи къща на острова встрани от залива Ледъркум, това беше сметнато за изключителна ексцентричност от негова страна. Човек от добро семейство като него би трябвало да има един представителен дом, разположен сред обширни ливади с бълбукаща рекичка и хубаво пасище.

Но капитан Роджър Ангмеринг имаше само една голяма любов — морето. Ето защо той построи къщата си — и то масивна къща, точно каквато искаше да бъде — на малкия, брулен от вятъра и обитаван от чайките нос, отрязан от сушата при всеки прилив.

Той не се ожени — морето беше неговата първа и последна „съпруга“ — и след смъртта му къщата и островът останаха на някакъв далечен братовчед. Братовчедът и неговите деца не се интересуваха много от това наследство. Техните земи се топяха и наследниците им непрекъснато обедняваха.

През 1922 година, когато големият култ към Крайбрежието като място за прекарване на ваканция окончателно се затвърди и брегът край Девън и Корнуол не се смяташе вече за непоносимо горещ през лятото, Артур Ангмеринг установи, че не може да продаде своята огромна, некомфортна къща в късногрегориански стил, но получи добра цена за неголемия чудноват имот, придобит от мореплавателя капитан Роджър.

Масивната къща беше достроена и разкрасена. От сушата до острова беше издигнат насип и прокаран бетонен път. Из целия остров бяха изсечени и оформени „Кътове“ и „Алеи за разходка“. Имаше два тенискорта, слънчеви тераси, водещи към малък залив изпъстрен със салове и трамплини за гмуркане. На Острова на контрабандистите в залива Ледъркум триумфално се появи хотелът „Веселия Роджър“. И от юни до септември (за кратко и около Великден) хотелът „Веселия Роджър“ обикновено беше претъпкан до тавана. През 1934 година беше разширен и бяха добавени бар, по-голям салон за хранене и няколко допълнителни бани. Цените скочиха.

Хората казваха:

— Ходили ли сте в залива Ледъркум? Има страшно приятен хотел там на нещо като остров. Много комфортно и никакви екскурзианти, нито автобуси. Добра кухня и всичко останало. Трябва да отидете.

И хората наистина отиваха.

II.

Една важна личност (поне според собствената ѝ преценка) беше отседнала във „Веселия Роджър“. Еркюл Поаро, ослепителен в белия си памучен костюм, с прихлупена над очите панамена шапка и изрядно засукани мустаци, лежеше в един удобен шезлонг и оглеждаше плажа. Тераси водеха от хотела надолу към него. На самия плаж имаше водни колела, надуваеми дюшеци, гумени лодки и платноходки, топки и гумени играчки. Имаше трамплин за скокове и три сала на различно разстояние от брега.

От хората, които бяха на плажа, някои бяха в морето, други се печеха на слънце, а трети старателно се мажеха с плажно масло.

На терасата точно над плажа седяха онези, които не правеха бани и коментираха времето, гледката пред себе си, новините в сутрешните вестници и всичко друго, в което намираха нещо интересно.

От лявата страна на Поаро госпожа Гарднър спокойно и монотонно говореше, докато куките ѝ потракваха от нейното енергично плетене. Зад нея съпругът ѝ Одел Гарднър лежеше в хамак с килната над лицето шапка и от време на време отронваше по някоя дума, щом се обърнеха към него за това.

От дясната страна на Поаро госпожица Брюстър, жилава и атлетична жена с прошарени коси и приятно загоряло лице, правеше дрезгави забележки. В резултат се чуваше нещо, което наподобяваше кратко гръмогласно излайване на овчарско куче, прекъсващо неспирното джафкане на куче-померанче.

Госпожа Гарднър казваше:

— Казах му аз на господин Гарднър, да, казах му, че разглеждането на забележителности е хубаво нещо и аз наистина обичам най-подробно да разгледам едно място, но в края на краищата, разгледали сме Англия доста добре и единственото, което искам сега, е да отида на някое тихо местенце и просто да почивам. Нали така казах, Одел? Просто да почивам. Чувствам, че трябва да си почина, така казах. Нали така, Одел?

Съпругът ѝ измърмори изпод шапката си:

— Да, скъпа.

Тя продължи:

— И така, щом споменах за това на господин Келсо в агенцията „Кук“, той организира цялото ни пътуване и страшно много ни помогна във всяко отношение. Не зная какво бихме правили без него! — и както казах, щом му споменах за това, господин Келсо ни увери, че няма нищо по-добро от това да дойдем тук. Много живописно местенце, каза, напълно откъснато от света и в същото време много комфортно и изключително във всяко отношение. И тук, разбира се, се намеси господин Гарднър и попита: „А как са със санитарните условия?“ Защото, не зная дали ще ми повярвате, мосю Поаро, една от сестрите на господин Гарднър веднъж отседнала в един пансион, изключително място, както казваха, съвсем откъснато от света, и бихте ли ми повярвали — само външен клозет! Това естествено накара господин Гарднър да стане подозрителен към така наречените „откъснати от света“ места, нали, Одел?

— Ами да, скъпа! — отвърна той.

— Но господин Келсо веднага ни успокои. Условиата били последна дума, а и кухнята била отлична. И наистина е така, убедена съм. И това, което ми харесва в него, е, че е intime^[1], ако разбирате какво имам предвид. Тъй като мястото е малко, всички се познават и разговарят един с друг. Ако има някакъв недостатък в британците, това е, че са склонни да се държат официално-студено няколко години, докато ви опознаят. След това никой не може да е по-приятен. Господин Келсо каза, че тук идват интересни хора и виждам, че е бил прав. Ето например вие, мосю Поаро и госпожица Данли. О, страшно се развълнувах, щом разбрах кои сте, нали, Одел?

— Наистина, скъпа.

— Ха! — възкликна госпожица Брюстър, намесвайки се шумно.
— Каква тръпка, а, мосю Поаро?

Той вдигна ръце в знак на протест. Но това беше само един учтив жест. Госпожа Гарднър продължи да говори:

— Виждате ли, мосю Поаро, много съм слушала за вас от Корнилия Робсън. През май ние с господин Гарднър бяхме в Баденхоф. И, разбира се, Корнилия ни разказа за онзи случай в Египет, когато беше убита Линит Риджуей. Тя каза, че сте били чудесен, а аз винаги съм изгаряла от желание да ви срещна, нали, Одел?

— Да, скъпа. А и госпожица Данли, нея също. Много от вещите си купувам от магазина „Роза Монд“, а тя е Роза Монд, нали? Мисля, че дрехите ѝ са винаги толкова елегантни. Такава великолепна линия. Роклята, с която бях снощи, е нейна. Мисля, че тя е прекрасна жена във всяко едно отношение.

Зад госпожица Брюстър майор Бари, който беше ококорил очи, оглеждайки хората на плажа, изръмжа:

— Изящно девойче.

Госпожа Гарднър потракуваше с куките си.

— Едно нещо трябва да си призная, мосю Поаро. Доста се стреснах, като ви видях тук. Не че не бях развълнувана да ви срещна, напротив. Господин Гарднър знае. Но просто ми хрумна, че може да сте тук... хм, служебно. Знаете какво имам предвид. Понеже съм просто ужасно чувствителна, както ще ви каже господин Гарднър, и не бих понесла да бъда замесена, в каквото и да е престъпление. Нали разбирате...

Съпругът ѝ се изкашля и изрече:

— Нали разбирате, мосю Поаро, госпожа Гарднър е много чувствителна.

Еркюл Поаро веднага отговори:

— Но позволете да ви уверя, госпожо, че съм тук чисто и просто за това, за което сте и вие — да се забавлявам, да почивам. Дори и през ум не ми минава за престъпления.

Госпожица Брюстър отново се обади с късия си дрезгав лай:

— Никакви тела на Острова на контрабандистите.

Детективът каза:

— А-а, това не е съвсем вярно. — Той посочи надолу. — Погледнете онези там, налягали в редици. Те какво са? Мъже и жени. В тях няма никаква индивидуалност. Те са просто тела!

Майор Бари одобрително рече:

— Красиви кобилки. Леко кльошавички може би.

Поаро извика:

— Да, но има ли някаква привлекателност, някаква загадъчност? Аз, аз съм възрастен, от старата школа. Когато бях млад, човек едва виждаше глезена. Да зърнеш шумящите фусти, колко примамливо. Нежната извивка на прасеца, коляното, украсения с панделки жартуер...

— Какъв палавник! — дрезгаво каза майор Бари.

— Дрехите, които носим днес, са много по-подходящи — възрази госпожица Брюстър.

— Ами, да, мосю Поаро — обади се госпожа Гарднър, — наистина мисля, че днешните ни девойки и младежи водят много поестествен и здравословен живот. Просто лудеят заедно и те... ами те... — тя леко се изчерви, понеже бе доста целомъдрена — те не мислят за това, нали знаете какво искам да кажа?

— Да, зная — отвърна Поаро. — Това е възмутително!

— Възмутително? — изписка госпожа Гарднър.

— Да унищожат цялата романтика... цялата загадъчност! Днес всичко е стандартизирано. — Той махна с ръка към полегналите хора. — Това много ми напомня моргата в Париж.

— Мосю Поаро! — госпожа Гарднър беше шокирана.

— Тела, наредени върху плотове — като месото при касапина.

— Но, мосю Поаро, не са ли доста пресилени тези думи?

Той призна:

— Може би да.

— Както и да е — жената плетеше неуморно, — склонна съм да се съглася с вас в едно. Тези момичета, които лежат така на слънце, ще се окосмят по краката и ръцете. Това казах и на Айрийн — дъщеря ми, мосю Поаро. „Айрийн — казах ѝ, — ако се излежаваш така на слънце, ще се окосмиш цялата — ще се окосмиш по ръцете, ще се окосмиш по краката, ще се окосмиш по гърдите — и на какво ще приличаш тогава?“ Казах ѝ. Нали, Одел?

— Да, скъпа — потвърди той.

Всички мълчаха, представяйки си вероятно как ще изглежда Айрийн, когато дойде най-лошото. Госпожа Гарднър прибра плетката си и каза:

— Чудя се сега...

На което съпругът ѝ веднага се отзова:

— Да, скъпа?

Той се измъкна с усилие от хамака и като взе плетката и книгата на госпожа Гарднър, попита:

— Какво ще кажете да пийнете нещо заедно с нас, госпожице Брюстър?

— Не точно сега, благодаря.

Семейство Гарднър се качиха към хотела. Госпожица Брюстър каза:

— Американските съпрузи са чудесни!

---

[1] Задушевен, интимен (фр.). — Б. пр. ↑

III.

Мястото на госпожа Гарднър бе заето от преподобния Стивън Лейн.

Той беше висок, енергичен свещеник над петдесетте. Лицето му беше загоряло, а тъмносивите му спортни панталони — зацапани и неотговарящи на сана му.

Той възторжено каза:

— Чудесна природа! Ходих от залива Ледъркум до Хафорд и обратно по скалите.

— Доста загоряващо да се разхождате днес — каза майор Бари, който никога не се разхождаше.

— Добро раздвижване — отбеляза госпожица Брюстър. — Днес още не съм ходила да гребя. Няма нищо по-добро за коремните мускули от гребането.

Еркюл Поаро сведе очи с известно съжаление към една подутина в средата на тялото си.

Забелязвайки погледа му, госпожица Брюстър любезно каза:

— Бихте се отървали скоро от това, мосю Поаро, ако всеки ден излизахте да гребете с лодка.

— Mersi, Mademoiselle^[1]. Ненавиждам лодките.

— Имате предвид малките лодки?

— Всякакви лодки! — Той затвори очи и потрепери. — Вълнението на морето, това не е приятно.

— И таз хубава, морето днес е спокойно като воденичен вир.

Поаро уверено отговори:

— Няма такова нещо като напълно спокойно море. Винаги, винаги има вълнение.

— Ако питате мен — обади се майор Бари, — морската болест е девет десети самообладание.

— Ето — каза свещеникът, усмихвайки се леко, — сега говори добрият моряк. А, майоре?

— Само веднъж съм страдал от морска болест, и то когато пресичахме Ламанша! Не мисли за това, ето моят девиз.

— Морската болест наистина е нещо странно — размишляваше госпожица Брюстър. — Защо трябва някои да страдат, а други не? Изглежда толкова несправедливо. И няма нищо общо със здравословното състояние на човека. Доста болнави хора са добри моряци. Веднъж някой ми каза, че има някаква връзка с гръбнака. Ето и непоносимостта на някои хора към височините. Самата аз страдам от това, но госпожа Редфън е още по-зле. Онзи ден на скалистата пътека към Хафорд така ѝ се зави свят, че просто се залепи за мен. Каза ми, че веднъж се заклешила по средата на външните стълби на Миланската катедрала. Качила се, без много да му мисли, и слизането я довършило.

— Тогава по-добре да не слиза по стълбата в Заливчето на елфите — отбеляза Лейн.

Жената направи гримаса.

— Самата аз я отбягвам. За младите няма проблеми. Момчетата на семейство Коуън и младите Мастърманови с лекота слизат и се качват и това им доставя удоволствие.

Лейн каза:

— Ето я госпожа Редфън, качва се насам, след като се е изкъпала.

Госпожица Брюстър отбеляза:

— Мосю Поаро би трябвало да я одобри. Тя не се пече на слънце.

Младата Редфън беше свалила гумената си шапка и изтърсваше косата си. Косата ѝ беше пепеляворуса, а кожата ѝ имаше онзи блед тен, характерен за този цвят коса. Ръцете и краката ѝ бяха много бели.

С дрезгав смях майор Бари подхвърли:

— Изглежда малко недопечена сред останалите, нали?

Като се уви в дълга хавлия, Кристин Редфън мина по плажа и се изкачи по стълбите към тях.

Имаше красиво сериозно лице, излъчващо студена хубост, и малки изящни стъпала и длани.

Усмихна им се и се отпусна до тях.

Госпожица Брюстър каза:

— Спечелихте симпатиите на мосю Поаро. Той не харесва добиващата слънчев загар тълпа. Казва, че са като големи мръвки или нещо подобно.

Кристин Редфън се усмихна печално:

— Бих искала да можах да се пека на слънце! Но аз не почернявам. Получавам обрив и ръцете ми се покриват с ужасни лунички.

— По-добре, отколкото целите да се окосмят, както на дъщерята на госпожа Гарднър — рече госпожица Брюстър. В отговор на въпросителния поглед на Кристин тя продължи: — Госпожа Гарднър беше в страхотна форма тази сутрин. Никакво спиране. „Нали така, Одел?“ „Да, скъпа.“ — Тя замълча и после каза: — И все пак ми се ще вие, мосю Поаро, да бяхте откликнали поне малко. Защо не го сторихте? Защо не й казахте, че сте тук, за да разследвате едно особено ужасяващо убийство и че убиецът, маниакален рецидивист, със сигурност се намира сред гостите на хотела?

Еркюл Поаро въздъхна:

— Боя се, че тя щеше да ми повярва.

Майор Бари се изкиска:

— Без съмнение.

Но Емили Брюстър възрази:

— Не, не мисля, че дори госпожа Гарднър ще повярва в престъпление, станало тук. Това не е място, където може да се намери труп.

Детективът се размърда леко на стола си и възрази:

— Но защо не, мадмоазел? Защо тук, на Острова на контрабандистите, да не може да има това, което вие наричате „труп“?

Емили Брюстър каза:

— Не зная. Предполагам, че някои места са по-подходящи от други. Това не е такова място... — Тя спря, защото се оказа, че ѝ е трудно да обясни какво има предвид.

— Романтично е, да — съгласи се Еркюл Поаро. — Спокойно е. Слънцето блести. Морето е синьо. Но вие, госпожице Брюстър, забравяте, че злото е навсякъде под слънцето.

Свещеникът се размърда на стола си. Наведе се напред. Ясните му сини очи заблестяха. Емили Брюстър сви рамене.

— О! Разбира се, това ми е известно и все пак...

— И все пак това ви изглежда неподходящ декор за престъпление. Забравяте едно нещо, госпожице.

— Човешката природа, вероятно?

— Да, това. Винаги това. Но не това исках да кажа. Исках да изтъкна, че всички тук са на почивка.

Тя го погледна озадачено.

— Не разбирам.

Еркюл Поаро се обърна към Емили, сияещ от любезност и поучително размаха пръст.

— Да кажем, че имате враг. Ако го проследите в апартамента му, в кантората му или на улицата — *eh bien*^[2], трябва да имате причина — трябва да дадете обяснение за това. Но тук край морето никой не трябва да дава обяснения за себе си. Дошли сте в залива Ледъркум, защо? *Parbleu*^[3]! Август е — през август се ходи на море — вие сте на почивка. Ето, съвсем естествено е да сте тук, и господин Лейн да е тук, и майор Бари да е тук, и госпожа Редфън със съпруга си да е тук. Защото в Англия се ходи на море през август.

— Да — призна госпожица Брюстър, — много оригинална идея наистина. Ами семейство Гарднър? Те са американци.

Поаро се засмя.

— Дори госпожа Гарднър, както самата тя ни каза, има нужда от почивка. А също така, тъй като тя разглежда Англия, непременно трябва да прекара две седмици край морето — като добър турист, ако не друго. На нея ѝ е приятно да наблюдава хората.

Госпожа Редфън промърмори:

— Вие също обичате да наблюдавате хората, струва ми се?

— Мадам, ще си призная. Така е.

Тя замислено отбеляза:

— Виждате... твърде много неща.

Настъпи кратка пауза. Стивън Лейн се изкашля и смутено изрече:

— Заинтересува ме, мосю Поаро, нещо, което току-що казахте. Казахте, че навсякъде под слънцето се извършват злини. Почти същото пише и в „Екlesiаста“. — Той замълча, а после цитира: — „Да, и пълни със злини са сърцата на човешките деца, и лудостта е в техните сърца дорде са живи.“ — Лицето му се озари от почти фанатична светлина. — Зарадвах се да чуя това от вас. В наше време никой не вярва в злото. В най-добрия случай го разглеждат като най-обикновено отрицание на доброто. Зло, казват хората, вършат онези, които не са видели нищо добро... които са недоразвити, които трябва да бъдат по-

скоро съжалявани, отколкото обвинявани. Но, мосю Поаро, злото е нещо реално. То е факт. Вярвам в Злото така, както вярвам в Доброто. То съществува! То е силно! То крачи по земята! — Той спря. Дишаше ускорено. Избърса челото си с носната си кърпа и погледна извинително. — Извинете. Увлякох се.

Поаро спокойно отговори:

— Разбирам какво искате да кажете. До известна степен съм съгласен с вас. Злото наистина крачи по земята и може да бъде разпознато.

Майор Бари се изкашля.

— Като заговорихме за такива неща, някои от онези факири в Индия...

Майор Бари пребиваваше във „Веселия Роджър“ достатъчно дълго, за да бъдат всички нащрек за неговата досадна склонност да разказва дълги истории от Индия. И госпожица Брюстър, и госпожа Редфън бързо заговориха:

— Този човек, който плува към брега, не е ли вашият съпруг, госпожо Редфън? Какъв превъзходен замах има в стил кроул. Страхотно добър плувец е.

В същия миг госпожа Редфън каза:

— Я вижте! Колко красива е онази лодчица там навътре с червените платна. На господин Блат е, нали?

Платноходката с червените платна тъкмо пресичаше края на залива. Майор Бари изсумтя:

— Фантастична идея, червени платна... — Така опасността да слушат историята с факира беше избягната.

Еркюл Поаро изгледа одобрително младия мъж, който току-що беше доплувал до брега. Патрик Редфън беше един от хубавите представители на човешкия род. Слаб, с бронзов тен, широкоплещест и с тесен ханш в него имаше някаква заразителна радост и веселост. Някаква вродена простота, която печелеше любовта на всички жени и повечето мъже.

Той се изправи, изтръсквайки водата от себе си, и вдигна весело ръка за поздрав към жена си.

Тя му махна в отговор и извика:

— Ела тук горе, Пат.

— Идвам.

Той направи няколко крачки по плажа, за да си прибере кърпата, която беше оставил там.

Точно тогава една жена мина покрай тях.

Пристигането ѝ беше като истинско появяване на сцената.

На всичко отгоре вървеше така, сякаш съзнаваше това. Не беше смутена. Изглежда, беше свикнала с неизбежното въздействие, което появата ѝ предизвикваше.

Беше висока и стройна. Носеше семпла бяла плажна рокля без гръб и всеки сантиметър от откритото ѝ тяло имаше красив равномерен бронзов тен. Беше като статуя. Разкошната ѝ коса в пламтящо червено-кафяво, падаше на тежки къдрици. Лицето ѝ имаше онази острота, която се забелязва, щом дойдат и отминат трийсетте, но цялостното ѝ излъчване беше младежко — на изключителна и победоносна жизненост. Лицето ѝ притежаваше някаква порцеланова неподвижност, а тъмносините ѝ очи бяха леко дръпнати нагоре. На главата си носеше фантастична китайска шапка от нефритенозелен картон.

В нея имаше нещо, което правеше всяка жена на плажа да изглежда повехнала и безлична. И със същата неизбежност погледът на всеки присъстващ мъж беше привлечен и прикован в нея.

Очите на Еркюл Поаро се разшириха, мустаците му потрепнаха одобрително, майор Бари се надигна и изпъкналите му очи още повече изскочиха от възмущение; вдясно от Поаро преподобният Стивън Лейн пое дълбоко дъх и тялото му застина.

Майор Бари каза с дрезгав шепот:

— Арлин Стюърт (ето коя беше тя, преди да се омъжи за Маршъл) — гледах я в „Преходност“, преди да изостави театъра. Заслужава си да се види, а?

Кристин Редфън изрече с леден тон:

— Красива е — да. Струва ми се, че по-скоро прилича на звяр.

Емили Брюстър каза рязко:

— Точно сега говорехте за злото, мосю Поаро. За мен тази жена е олицетворение на злото. Тъмна личност. Случайно зная доста за нея.

Унесен в спомени, майор Бари заговори:

— Спомням си една девойка там, в Смила. Тя също беше червенокоса. Жената на един офицер от по-нисък ранг. Нима тя не настрои всички един против друг. Точно това направи. Мъжете

полудяха по нея! Всички жени, естествено, биха искали да ѝ избодат очите, наруши спокойствието на не един дом. — Подсмихна се. — Съпругът беше приятен, тих човек. Боготвореше земята под краката ѝ. Не забелязваше никога нищо или се преструваше, че не забелязва.

Стивън Лейн каза с приглушен, но напрегнат глас:

— Подобни жени са заплаха... заплаха за...

Той спря.

Арлин Стюърт беше стигнала до водата. Двама младежи, почти момчета, скочиха и се устремиха към нея. Тя стоеше и им се усмихваше.

Погледът ѝ се плъзна покрай тях към Патрик Редфън, който вървеше по брега.

„Все едно, че наблюдаваш стрелката на компас“ — помисли си Еркюл Поаро. Патрик Редфън се отклони от пътя си. Стрелката, каквото и да прави, трябва да се подчини на природния закон и да се завърти на север. Краката на Патрик Редфън го заведоха при Арлин Стюърт.

Тя стоеше и му се усмихваше. После тръгна бавно покрай вълните. Патрик Редфън я последва. Тя легна до една скала. Редфън се отпусна на едрия пясък до нея.

Кристин Редфън стана и влезе в хотела.

---

[1] Благодаря, госпожице (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Добре (фр.). — Б. пр. ↑

[3] За Бога! (фр.). — Б. пр. ↑

IV.

След като тя си тръгна, настъпи неловко мълчание.

Тогава Емили Брюстър се обади:

— Доста неприятно. Тя е толкова сладка. Женени са едва от една-две години.

— Мацето, за което говорих — рече майор Бари, — онова в Смила. Тя разтури няколко наистина щастливи бракове. Жалко, нали?

— Има една категория жени — каза госпожица Брюстър, — които обичат да разбиват семейства. — След минута-две добави: — Патрик Редфън е глупак!

Еркюл Поаро мълчеше. Беше вперил поглед в плажа, но не поглеждаше към Патрик Редфън и Арлин Стюърт.

Емили Брюстър каза:

— Е, по-добре да се залавям с гребането.

Тя ги остави.

С леко любопитство майор Бари обърна към Поаро очите си с цвят на цариградско грозде.

— Е, Поаро — рече той, — за какво мислите? Не отронихте нито дума. Какво мислите за сирената? Страхотна?

Поаро отвърна:

— C'est possible^[1].

— Хайде, хайде, стари мошенико, зная, че сте французин!

Поаро заяви студено:

— Не съм французин.

— Слушайте, не ми казвайте, че не разбирате от хубави жени! Какво мислите за нея, а?

— Не е млада — отвърна детективът.

— Какво значение има това? Една жена е на толкова години, на колкото изглежда! А тя изглежда съвсем добре.

Еркюл Поаро кимна в знак на съгласие:

— Да, красива е. Но в края на краищата не красотата е от значение. Не красотата е онова, което кара всички на плажа (с изключение на един) да се обръщат след нея.

— В нея има нещо друго, момчето ми — отбеляза майорът. —
Нещо друго. — После попита: — Какво гледате така упорито?

Еркюл Поаро отвърна:

— Наблюдавам изключението. Единственият мъж, който не
вдигна глава, когато тя премина.

Майор Бари проследи погледа му, вперен в един мъж на около
четирийсет години, русокос и загорял. Той имаше спокойно, приятно
лице, седеше на брега, пушеше лула и четеше вестник „Таймс“.

— Аха, онзи! — каза майорът. — Той е съпругът, приятелю.
Онзи е Маршъл.

Еркюл Поаро рече:

— Да, зная.

Бари се изкиска. Самият той беше ерген. Беше свикнал да мисли
за съпруга само по три начина — като „Пречка“, „Неприятности“ или
„Предпазна мярка“.

Той каза:

— Изглежда приятен човек. Тих. Чудя се дали е дошъл моят
вестник „Таймс“?

Той стана и тръгна нагоре към хотела.

Погледът на Поаро бавно се премести към лицето на Стивън
Лейн.

Преподобният наблюдаваше Арлин Маршъл и Патрик Редфън.
Неочаквано той се обърна към Поаро. В очите му имаше суров
фанатичен блясък, когато изрече:

— Онази жена, тя е Злото. Съмнявате ли се?

Поаро бавно отвърна:

— Трудно е да се каже със сигурност.

Стивън Лейн каза:

— Но, човече, не го ли чувстваш във въздуха? Навсякъде около
теб? Присъствието на Злото.

Еркюл Поаро кимна в знак на съгласие.

---

[1] Възможно е (фр.). — Б. пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

I.

Когато Розамънд Данли дойде и седна до него, Поаро не се опита да прикрие удоволствието си.

Както беше вече признал, той се възхищаваше от Розамънд Данли както от всяка друга хубава жена, която беше срещал. Харесваха му нейната изтънченост, елегантната ѝ фигура, интелигентността и гордата ѝ осанка. Харесваха му прибраните, пригладени къдри на тъмната ѝ коса и ироничната ѝ усмивка.

Беше облечена с рокля в тъмносиньо на бели точки. Дрехата изглеждаше съвсем семпла, което се дължеше на строгата ѝ линия. Розамънд Данли, известна като „Роза Монд Лимитид“, беше сред най-прочутите лондонски моделиери.

Тя каза:

— Не мисля, че харесвам това място. Чудя се защо дойдох тук.

— И друг път сте били тук, нали?

— Да, преди две години, на Великден. Тогава нямаше толкова хора.

Еркюл Поаро я погледна и вежливо отбеляза:

— Случило се е нещо, което ви е обезпокоило. Прав съм, нали?

Тя кимна. Загледа се в краката си и отговори:

— Срецнах призрак. Това е.

— Призрак, мадмоазел?

— Да.

— Какъв призрак? Или чий призрак?

— О, моят призрак.

Поаро попита внимателно:

— Болезнен ли беше призракът?

— Неочаквано болезнен. Върна ме в миналото, нали разбирате...

— Тя поспря, размишлявайки, после продължи: — Представете си детството ми. Не, не можете! Вие не сте англичанин.

Поаро попита:

— Типично английско детство ли беше?

— О, невероятно английско! Провинция... голяма занемарена къща... коне, кучета... разходки в дъжда. Огнъове в гората... ябълки в градината... безпаричие. Стари костюми от груб вълнен плат... едни и същи вечерни рокли година след година... неподдържана градина... с димитровчета, изникващи като големи байраци през есента...

Поаро попита внимателно:

— И вие искате да се върнете?

Розамънд Данли поклати отрицателно глава:

— Човек не може да се върне, не е ли така? Никога. Но ми се иска да бях тръгнала по... по друг път.

Поаро рече:

— Чудно.

Тя се засмя.

— И аз се чудя, наистина!

Поаро каза:

— Когато бях млад (а това, мадмоазел, беше наистина много отдавна), имаше една игра, наречена: „Ако не си този, който си сега, кой би искал да бъдеш?“ Пишихме отговора в лексиконите на момичетата. Лексикони с позлатени ръбове и със синя кожена подвързия. Отговорът? О, мадмоазел, не е много лесно да бъде намерен.

Розамънд каза:

— Да, предполагам, че не е лесно. Би било голям риск. На никого няма да му е приятно да приеме, че е Мусолини или принцеса Елизабет. Що се отнася до приятелите ни, ние знаем твърде много за тях. Спомням си, че веднъж срещнах едно очарователно семейство. Бяха така вежливи и мили един към друг и изглеждаха в такива добри отношения след толкова години съвместен живот, че завидях на жената. С готовност бих разменила мястото си с нейното. По-късно някой ми каза, че единайсет години не са си разменили нито дума!

Тя се засмя.

— Нима това не показва, че човек никога не знае?

След миг-два Поаро отбеляза:

— Много хора, мадмоазел, със сигурност ви завиждат.

Розамънд Данли отвърна хладно:

— О, да. Естествено.

Тя се замисли, устните ѝ се разтегнаха в характерната им иронична усмивка.

— Да, аз наистина съм съвършеният образец на преуспялата жена. Радвам се на творческото удовлетворение на преуспелия творец (наистина обичам да създавам нови модели облекло) и финансовата удовлетвореност на преуспяла в бизнеса жена. Заможна съм, имам хубава фигура, поносимо лице и не прекалено хаплив език. — Тя поспря. Усмивката ѝ се разшири. — Разбира се — нямам съпруг! В това не съм успяла, не е ли така, мосю Поаро?

Той отговори галантно:

— Мадмоазел, ако не сте се омъжили, то е защото никой от моя пол не е бил достатъчно подходящ. Останали сте сама по избор, а не по принуда.

Розамънд Данли каза:

— И въпреки всичко, сигурна съм, че вие като всички мъже дълбоко в себе си вярвате, че нито една жена не е удовлетворена, докато не се омъжи и няма деца.

Поаро сви рамене.

— Да се омъжат и да родят, това е обичайната съдба на жените. Само една жена на сто — не, на хиляда, може да си създаде име и обществено положение като вас.

Розамънд широко му се усмихна.

— И все пак въпреки всичко аз съм една окаяна стара мома. Във всеки случай така поне се чувствам днес. Бих била щастлива със скромен годишен доход, с безсловесен грубиян за съпруг и купчина пикльовци, тичащи подире ми. Нима това не е истината?

Поаро сви рамене.

— Щом вие казвате, сигурно е така, мадмоазел.

Розамънд се засмя, равновесието ѝ се беше възстановило. Извади цигара и я запали.

— Определено знаете как да се справяте с жените, мосю Поаро. Сега съм готова да заема противоположната гледна точка и да споря с вас в защита на жените, правещи кариера. Разбира се, че така съм си много добре — това ми е ясно!

— Тогава всичко в градината — или да кажем край морето — е прекрасно, мадмоазел?

— Точно така.

Поаро на свой ред извади своята кутия и запали една от онези тънички цигари, които бяха негова страст.

Наблюдавайки издигащия се дим с насмешлив поглед, той промърмори:

— Значи господин... не, капитан Маршъл, е ваш стар познат, мадмоазел?

Розамънд се надигна.

— Откъде знаете това? А, навярно Кен ви е казал.

Поаро поклати глава.

— Никой нищо не ми е казвал. В края на краищата, мадмоазел, аз съм детектив. Това беше единственият възможен извод, който можех да направя.

Розамънд Данли каза:

— Не разбирам.

— Но помислете! — Ръцете на дребния човек бях изразителни. — Тук сте от седмица. Вие сте жизнена, весела, безгрижна. Днес неочаквано говорите за призраци, за минали времена. Какво е станало? От няколко дни не е имало нови гости до снощи, когато пристигнах капитан Маршъл, жена му и дъщеря му. А днес тази промяна. Съвсем очевидно!

— Да, вярно е — отвърна Розамънд. — Ние с Кенет Маршъл почти израснахме заедно. Семейство Маршъл ни бяха съседи. Кен винаги беше мил с мен — макар и снизходителен, разбира се, тъй като беше с четири години по-голям. Не бях го виждала дълго време. Трябва да има поне петнайсет години.

Поаро отбеляза замислено:

— Доста дълго.

Розамънд кимна. Настъпи кратко мълчание, а после той каза:

— Отзивчив е, нали?

— Кен е много мил. Един от най-добрите. Ужасно тих и затворен. Бих казала, че единственият му недостатък е неговото предразположение към нещастни бракове.

Поаро изрази пълно разбиране:

— Аха...

Розамънд Данли продължи:

— Кенет е глупак — пълен глупак по отношение на жените! Помните ли случая с Мартингдейл?

Детективът смръщи вежди.

— Мартингдейл? Мартингдейл? Арсен, не беше ли така?

— Да. Преди седемнайсет-осемнайсет години. Съпругата беше дадена под съд за убийство на съпруга си.

— А се доказва, че той е от онези, които ядат арсен, и тя беше оправдана?

— Точно така. Е, след като беше оправдана, Кен се ожени за нея. Една от типичните за него глупости.

Еркюл Поаро промърмори:

— Но щом е била невинна?

Розамънд припряно изрече:

— О, смея да кажа, че тя беше невинна. Никой всъщност не знае! Но по света има предостатъчно жени, за които можеш да се ожениш, без да е необходимо да се напругаш специално, за да се свържеш с такава, която е била на подсъдимата скамейка за убийство.

Поаро не каза нищо. Вероятно знаеше, че ако мълчи, Розамънд Данли щеше да продължи. Така и стана.

— Той, разбира се, беше много млад, само на двацет и една. Беше луд по нея. Тя умря, когато се роди Линда — година след като се ожениха. Мисля, че Кен беше покрусен от смъртта ѝ. След това се впусна във веселби и забавления — опитвайки се да забрави, предполагам. — Тя спря за малко. — А след това дойде всичко това с Арлин Стюърт. По това време тя участваше в едно музикално шоу. Тогава се водеше делото за развод на Кодрингтън. Лейди Кодрингтън поиска развод и причината за това беше Арлин Стюърт. Говореше се, че тя съвсем завъртяла главата на лорд Кодрингтън. Подразбираше се, че веднага след като решението на съда влезе в сила, те ще се женят. В действителност, когато се стигна до това, той не се ожени за нея. Отказа ѝ категорично. Струва ми се, че тя наистина заведе дело срещу него за неспазване на обещание за женитба. Както и да е, всичко това предизвика голям шум навремето. И какво става — веднага след това Кен се женява за нея. Този глупак, този пълен глупак!

Детективът промърмори:

— На един мъж може да му бъде простена такава глупост — тя е красива, мадмоазел.

— Да, несъмнено. Преди около три години имаше друг скандал. Старият сър Роджър Ърскин ѝ остави всичките си пари. Искаше ми се

да вярвам, че това ще отвори очите на Кен, ако нещо изобщо може да ги отвори.

— А не ги ли отвори?

Жената вдигна рамене.

— Нали ви казах, че не съм го виждала от години. Хората обаче говорят, че го приел съвсем невъзмутимо. Защо, бих искала да зная? Нима безрезервно и сляпо вярва?

— Може да има и други причини.

— Да. Гордостта! Да се прикрият чувствата. Не знам какви са истинските му чувства към нея. Никой не знае.

— А тя? Какво изпитва тя към него?

Розамънд го погледна втренчено, после изрече:

— Тя? Тя е най-голямата в света преследвачка на богати мъже. А също и мъжеядка. Щом хубав мъж се приближи на стотина метра до нея, превръща се в ново забавление за Арлин. Такава е тя.

Поаро бавно кимна с пълно съгласие.

— Да, това, което казвате, е истина. Очите ѝ търсят само едно — мъже.

Розамънд каза:

— Сега е хвърлила око на Патрик Редфън. Той има приятна външност... доста е простодушен, от тези, нали знаете — привързан към жена си, а не флиртаджия. Такива като него са храна и вода за Арлин. Харесва ми малката госпожа Редфън — много е симпатична, такава русичка и спретната — но не мисля, че има някакъв шанс пред този тигър-човекоядец Арлин.

— Да, права сте.

Поаро изглеждаше натъжен.

Розамънд каза:

— Кристин Редфън е била учителка, струва ми се. Тя е от тези, които мислят, че разумът управлява тялото. Очаква я жесток удар.

Поаро поклати глава огорчено. Розамънд стана с думите:

— Какво безсрамие, нали? — И добави мрачно: — Някой трябва да предприеме нещо срещу това.

II.

Линда Маршъл безстрастно разглеждаше лицето си в огледалото в спалнята си. Тя не можеше да понася лицето си. В този момент то ѝ се струваше само кости и лунички. С неприязън огледа гъстата си мека кестенява коса (миша, така я наричаше наум), зелено-сивите си очи, високите си скули и удължената, агресивна линия на брадичката. Устата и зъбите ѝ може би не бяха чак толкова лоши — но какво значение имаха зъбите, в края на краищата? А това отстрани на носа ѝ — петно ли беше?

С облекчение реши, че не е петно. Помисли си: „Ужасно е да си на шестнайсет — направо ужасно.“

Човек някак си не знаеше къде точно му е мястото. Линда беше тромава като младо конче и настръхнала като таралеж. По всяко време беше наясно със своята непохватност и с факта, че е нещо неоформено. Не беше толкова зле, докато ходеше на училище. Но сега беше вече завършила. Никой изглежда не знаеше със сигурност какво щеше да прави след това. Баща ѝ говореше неопределено за Париж — да я изпрати там следващата зима. Линда не желаше да ходи в Париж — но не искаше да си бъде и у дома. Досега като че ли не беше успяла да разбере напълно колко много не харесваше Арлин.

Лицето на Линда се изопна, зелените ѝ очи станаха неумолими.

Арлин...

Тя си помисли: „Тя е звяр — звяр...“

Мащехите! Ужасно е да имаш мащеха, всички казваха така. И това беше вярно! Не че Арлин беше груба с нея. Почти през цялото време тя не забелязваше момичето. Но когато го направеше, в погледа ѝ, в думите ѝ имаше ирония. Съвършената грациозност и самоувереността на нейните движения подчертаваха юношеската непохватност на самата Линда. Покрай Арлин човек чувстваше — о, какъв срам — колко е незрял и недодялан.

Но не беше само това. Не, не беше само това.

Линда се луташе неуверено в дълбините на ума си. Не успяваше много добре да определи чувствата си. Имаше нещо, което Арлин

правеше на хората... на къщата...

„Тя е лоша — помисли си Линда убедено, — тя е съвсем, съвсем лоша.“

Но човек не можеше изведнъж да остави всичко. Не можеше просто да си вирне носа, изсумтявайки презрително в знак на морално превъзходство, и да я изхвърли от мислите си.

Имаше нещо, което тя правеше на хората. Баща ѝ сега беше съвсем различен...

Тя се мъчеше да разгадае това. Баща ѝ, когато идваше да я вземе след училище. Баща ѝ, когато я заведе на екскурзия с кораб. И баща ѝ вкъщи — с Арлин. Всичко... всичко някак си прикрито и в същото време — не...

Линда си помисли: „И така ще продължава. Ден след ден, месец след месец. Не мога да го понеса.“

Животът се простираше пред нея — безкрайна поредица от дни, затъмнявани и отравяни от присъствието на Арлин. Все още дете, нейното чувство за пропорция беше още слабо. Една година за Линда изглеждаше като вечност.

В съзнанието ѝ се надигна изгаряща омраза към Арлин. Тя си помисли: „Бих искала да я убия. О! Така ми се иска тя умре...“

Откъсна очи от огледалото и погледна надолу към морето.

Това място беше наистина доста приятно. Или би могло да бъде. Всички тези плажове, заливчета и чудновати пътечки. Имаше много неща за разглеждане, места, където човек може да се отдели и да безделничи. Имало и пещери, така ѝ бяха казали момчетата на семейство Коуън.

Линда си помисли: „Да можеше само Арлин да изчезне, как бих могла да се забавлявам.“

Мислите ѝ се върнаха към вечерта на пристигането им. Пътуването от сушата беше вълнуващо. Приливът беше залял свързващия път. Те дойдоха с лодка. Хотелът изглеждаше вълнуващ, необикновен. И тогава на терасата висока, чернокоса жена скочи и каза:

— Я, Кенет!

А баща ѝ, ужасно изненадан, беше възкликнал:

— Розамънд!

Линда разгледа Розамънд Данли строго и критично, както е присъщо за всички млади хора.

Реши, че я одобрява. „Розамънд — помисли си тя — е благоразумна.“ И косата ѝ растеше както трябва — сякаш ѝ беше по мярка... на повечето хора косата им не им подходеше. И дрехите ѝ бяха изискани. И имаше едно мило, весело лице — сякаш се забавляваше със себе си, а не с вас. Розамънд се беше държала добре с нея. Не се беше впуснала в излияния, нито беше казала разни неща. (С израза „казва разни неща“ Линда наричаше куп различни омразни неща.) А и не бе дала вид, че мисли Линда за глупачка. Всъщност бе се държала с нея така, сякаш тя наистина е човешко същество. Линда толкова рядко се чувстваше като истинско човешко същество, че беше изключително благодарна, когато някой покажеше, че я смята за такова.

Баща ѝ също изглеждаше доволен, че вижда госпожица Данли.

Смешно... най-неочаквано той изглеждаше напълно различен... изглеждаше — Линда се мъчеше да го измисли — ами да, млад, точно това беше! Той се беше засмял... с един странен младежки смях. Сега, замисляйки се за това, Линда откри, че много рядко го е чувала да се смее.

Чувстваше се объркана. Сякаш беше зърнала един съвсем различен човек. Тя си помисли: „Чудно ми е какъв е бил баща ми на моята възраст...“

Но това беше твърде трудно. Тя се отказа.

Хрумна ѝ идея.

Колко весело щеше да е, ако бяха заварили госпожица Данли тук... но само тя и баща ѝ.

За миг пред нея се откри перспектива. Баща ѝ, с момчешки вид и смеещ се, госпожица Данли, тя самата и всичко забавно, което би могло да съществува на острова — къпане, пещери...

Мракът отново се спусна.

Арлин. Човек не можеше да се весели, когато тя е наблизо. Защо не? Е, във всеки случай Линда не можеше. Никой не би могъл да е щастлив, когато наоколо има човек, когото... мрази. Да, мрази. Тя мразеше Арлин.

Много бавно отново се надигна онази черна, изгаряща омраза.

Линда пребледня. Устните ѝ леко се разтвориха. Очите ѝ се присвиха. Пръстите ѝ изтръпнаха и се стегнаха в юмрук...

III.

Кенет Маршъл почука леко на вратата на жена си. Когато чу в отговор нейния глас, той отвори вратата и влезе.

Арлин тъкмо завършваше тоалета си. Беше облечена в искрящо зелено и малко приличаше на морска сирена. Стоеше пред огледалото и слагаше туш на миглите си. Тя каза:

— О, това си ти, Кен.

— Да. Чудех се дали си готова.

— Минутка само.

Кенет отиде до прозореца и погледна навън към морето. Лицето му, както обикновено, бе безизразно. Приятно и обикновено.

Обръщайки се към нея, той каза:

— Арлин?

— Да?

— Срещата си Редфън и преди, както разбирам?

Тя отговори не принудено:

— О, да, скъпи. На някакъв коктейл. Видя ми се много приятен.

— Така си помислих и аз. Знаеше ли, че той и жена му ще идват тук?

Арлин широко разтвори очи.

— О, не, скъпи. Това беше такава голяма изненада!

Маршъл тихо изрече:

— Помислих си, че може би по тази причина ти е хрумнала идеята за това място. Ти доста настояваше да дойдем тук.

Жена му остави спиралата за мигли. Обърна се към него. Усмихна се — нежна, съблазняваща усмивка. Каза:

— Някой ми спомена за това място. Мисля, че бяха семейство Райлънд. Казаха, че било направо изключително — такава девствена природа! Не ти ли харесва?

— Не съм сигурен.

— О, скъпи, та ти обожаваш морето. Сигурна съм, че ще останеш очарован.

— Виждам, че имаш намерение да се забавляваш.

Очите ѝ леко се разшириха. Погледна го неуверено.

Кенет Маршъл каза:

— Предполагам, че всъщност ти си казала на младия Редфън, че ще дойдем тук.

— Кенет, скъпи, няма да ставаш ужасен, нали?

Съпругът ѝ продължи:

— Виж какво, Арлин. Зная какво представляваш. Те са доста симпатична млада двойка. Това момче харесва жена си, така е. Трябва ли да проваляш едно добро начинание?

Арлин отвърна:

— Толкова е несправедливо да обвиняваш мен. Аз нищо не съм направила, съвсем нищо. Не мога да попрача, ако...

Той ѝ подсказа:

— Ако какво?

Клепачите ѝ трепнаха.

— Ами, да. Зная, че мъжете полудяват по мен. Но аз нямам пръст в това. Просто така става.

— Значи признаваш, че младият Редфън е луд по теб?

Тя промърмори:

— Наистина е много глупаво от негова страна. — Пристъпи към съпруга си. — Но ти знаеш, нали, Кен, че наистина никой друг, освен теб не ме интересува?

Вдигна поглед към него.

Беше прекрасен поглед — поглед, на който малцина мъже биха устояли.

Кенет Маршъл погледна мрачно към нея. Лицето му беше спокойно. Той тихо каза:

— Мисля, че те познавам достатъчно добре, Арлин...

IV.

Когато човек излезеше от хотела откъм южната страна, терасите и плажът се падаха точно под него. Имаше и една пътека, която водеше встрани покрай скалата в югозападната част на острова. Като се повървеше малко по нея, се стигаше до няколко стъпала, водещи надолу към поредица от вдлъбнатини в скалата, отбелязани върху хотелската карта на острова като Слънчева тераса. Тук в скалите бяха изсечени малки ниши, а в тях имаше места за сядане.

Към една от тях веднага след вечеря се насочиха Патрик Редфън и жена му. Беше чудесна ясна нощ със сияеща луна.

Семейство Редфън седнаха. Известно време мълчаха.

Най-сетне Патрик каза:

— Великолепна нощ, нали, Кристин?

— Да.

Може би нещо в гласа ѝ го накара да се почувства неловко. Седеше, без да я гледа.

Кристин Редфън попита със своя тих глас:

— Знаеше ли, че тази жена ще бъде тук?

Той рязко се извърна.

— Не разбирам какво искаш да кажеш.

— Мисля, че разбираш.

— Виж какво, Кристин, не зная какво ти става...

Тя го прекъсна. Сега треперещият ѝ глас издаваше чувствата ѝ:

— На мен? По-скоро на теб какво ти става!

— Нищо ми няма.

— О! Патрик! Има ти! Ти толкова настояваше да дойдем тук. Беше доста разпален. Аз исках да отидем пак в Тингаджел, където... където бяхме през нашия меден месец. Ти си беше наумил да дойдем тук.

— Ами защо не? Такова пленително местенце!

— Може би. Но ти искаше да дойдем тук, защото тя щеше да бъде тук.

— Тя? Коя е тя?

— Госпожа Маршъл. Ти... ти си си загубил ума по нея.

— За Бога, Кристин, не ставай глупава! Не е в твой стил да ревнуваш.

Неговото избухване беше малко неубедително. Той преиграваше. Тя отбеляза:

— Бяхме толкова щастливи.

— Щастливи? Разбира се, че бяхме щастливи! Ние сме щастливи! Но няма да сме щастливи, ако не мога дори да поговоря с друга жена, без да ми вдигнеш скандал.

— Съвсем не е така.

— Да, така е. И в семейния живот човек трябва да има... е... приятелство с други хора. Това подозрително отношение е съвсем неправилно. Аз... та аз не мога да поговоря с една хубава жена, без ти веднага да направиш извод, че съм влюбен в нея.

Той спря и повдигна рамене. Кристин Редфън отбеляза:

— Ти си влюбен в нея...

— О, не бъди глупава, Кристин! Та аз... аз почти не съм говорил с нея.

— Това не е вярно.

— За Бога, гледай да не ти стане навик да ме ревнуваш от всяка хубава жена, която срещнем.

Кристин извика:

— Тя не е просто една красива жена! Тя е... тя е различна! Тя носи нещастие. Да, такава е. Ще пострадаш, Патрик, моля те зарежи това. Да се махнем оттук.

Той войнствено вирна брадичката. Изглеждаше някак си много млад, когато предизвикателно изрече:

— Не ставай смешна, Кристин. И... и нека не се караме за това.

— Аз не искам да се караме.

— Дръж се тогава като разумно човешко същество. Хайде, да се връщаме в хотела.

Той стана. Настъпи кратко мълчание и после жена му също стана.

— Много добре... — каза тя.

В съседната вдлъбнатина, на другата пейка, седеше Еркюл Поаро. Той тъжно поклати глава.

Някои хора без колебание биха се отдръпнали по-далече, за да не стигне до ушите им чуждият разговор. Но не и Еркюл Поаро. Той нямаше такива скрупули.

— Освен това — както обясни по-късно на своя приятел Хейстингс — ставаше въпрос за убийство.

Хейстингс се вторачи в него:

— Но тогава убийството още не е било извършено.

Детективът въздъхна:

— Но вече ясно се очертаваше, *mon cher*^[1].

— Защо тогава ти не го предотврати?

А Еркюл Поаро каза с въздишка, както беше казал някога в Египет, че ако човек е решил да извърши убийство, не е лесно да го спреш. Той не се чувства виновен за случилото се. Според него е било неизбежно.

---

[1] Скъпи мой (фр.). — Б. пр. ↑

ΤΡΕΤΑ ΓΛΑΒΑ

I.

Розамънд Данли и Кенет Маршъл седяха на ниските чимове върху скалите над Заливчето на чайките. То беше от източната страна на острова. Хората идваха понякога да се къпят тук сутрин, когато не искаха да бъдат обезпокоявани. Розамънд каза:

— Хубаво е да се махнеш от хората.

Маршъл измърмори едва чуто:

— М-м, да.

Той се обърна, вдишвайки аромата на ниската трева.

— Хубаво мирише. Помниш ли тревистите хълмове на Шипли?

— Горе-долу.

— Хубави бяха онези дни.

— Да.

— Не си се променила много, Розамънд.

— Не. Променила съм се. Страшно много съм се променила.

— Имаш голям успех и си богата, и всичко останало, но си същата някогашна Розамънд.

Тя прошепна:

— Де да бях.

— Това пък какво е?

— Нищо. Не е ли жалко, Кенет, че не можем да съхраним онази доброта и високите идеали, които сме имали на младини?

— Не си спомням твоят нрав да е бил някога особено добър, детето ми. За теб беше обичайно да побесняваш от гняв. Веднъж едва не ме удуши, когато се нахвърли върху мен в пристъп на ярост.

Розамънд се засмя.

— Спомняш ли си деня, когато взехме Тоби да ловим водни плъхове?

Прекараха няколко минути в спомени за минали лудории.

После настъпи кратко мълчание. Пръстите на Розамънд си играеха със закопчалката на чантата ѝ. Най-накрая тя каза:

— Кенет?

— Ъ-хъ. — Отговорът му беше неясен. Той все още лежеше по очи върху тревата.

— Ако ти кажа нещо, което вероятно е нечувано нагло, никога ли вече няма да ми проговориш?

Той се обърна и седна.

— Не мисля — отвърна, — че някога бих сметнал думите ти, каквито и да са те, за нагли. Разбираш ли, ти си от нашите.

Тя кимна, показвайки, че приема всичко, което този израз носи в себе си. Прикри само удоволствието, което ѝ достави.

— Кенет, защо не се разведеш с жена си?

Лицето му се промени. То се изопна — щастливото изражение се изпари. Той извади от джоба си лула и започна да я пълни.

Розамънд каза:

— Извини ме, че те оскърбих.

Той тихо възрази:

— Не си ме оскърбила.

— Е, тогава защо не го направиш?

— Ти не разбираш, момичето ми.

— Толкова ли много я обичаш?

— Не става въпрос за това. Виждаш ли, аз се ожених за нея.

— Зная. Но тя... тя има доста лоша слава.

Той се замисли върху това за миг, тъпчейки внимателно тютюна.

— Нима? Предполагам, че има.

— Би могъл да се разведеш с нея, Кен.

— Мое скъпо момиче, не бива да говориш такива неща. Това, че мъжете си изгубват ума по нея, съвсем не значи, че тя си изгубва ума по тях.

Розамънд преглътна възражението си. После посочи:

— Можеш да направиш така, че тя да поиска развод, ако това ти допада повече.

— Смяя да кажа, че бих могъл.

— Ти трябва да го направиш, Кен, наистина мисля така. Помисли за детето.

— За Линда ли?

— Да, за Линда.

— Какво общо има Линда с тази работа?

— Арлин не е подходяща за дъщеря ти. Наистина не е. Линда, струва ми се, усеща нещата доста добре.

Кенет Маршъл допря кибритена клечка до лулата си. Между смукванията каза:

— Да... има нещо такова. Предполагам, че Арлин и Линда не са много подходящи една за друга. Тя не е добра компания за една девойка може би. Малко е обезпокоително.

Розамънд каза:

— Линда ми харесва — много. Има нещо... има нещо деликатно в нея.

Кенет обясни:

— Прилича на майка си. Приема нещата доста навътре, като Рут.

— Тогава не мислиш ли наистина, че трябва да се отървеш от Арлин?

— Като наглася развод?

— Да. Хората непрекъснато го правят.

Кенет Маршъл изрече с внезапна ярост:

— Да, и точно това нещо мразя.

— Мразиш? — Тя беше поразена.

— Да. Това отношение към живота, което съществува в днешно време. Ако се заловиш за нещо и то не ти хареса, измъкваш се по възможно най-бързия начин. По дяволите, трябва да съществува нещо като добросъвестност. Щом се ожениш за една жена и се ангажираш да се грижиш за нея, от теб зависи да го направиш. Задължението е твое. Ти си го поел. Писнало ми е от прибързани женитби и лесни разводи. Арлин е моя съпруга, това е всичко.

Розамънд се наведе напред и тихо заговори:

— Значи за теб е така? „Докато смъртта ни раздели“?

Кенет Маршъл кимна.

— Точно така.

Розамънд каза:

— Разбирам.

II.

Господин Хорас Блат, който се връщаше към залива Ледъркум по тясна, криволичеща алея, едва не прегази госпожа Редфън на един завой.

Когато тя плътно се прилепи до живия плет, господин Блат рязко спря колата, като яростно натисна спирачките.

— Здравсти, здрасти — весело поздрави той. Беше едър мъж с червено лице и рядка червеникава коса, обграждаща лъскаво плешиво петно.

Явната амбиция на Блат беше да бъде душата и сърцето на всяко място, където се намира. Хотелът „Веселия Роджър“ по неговото собствено мнение, изразено доста шумно, имаше нужда от развеселяване. Озадачаваше го начинът, по който хората сякаш се стопяваха и изчезваха, щом той се появеше на сцената.

— Едва не ви направих на сладко от малини, нали — жизнерадостно рече той.

Кристин Редфън отвърна:

— Да, точно така.

— Качвайте се — покани я.

— О, благодаря. Предпочитам да повървя.

— Глупости — възрази той. — Колата за какво е?

Отстъпвайки пред настойчивостта му, Кристин се качи.

Блат запали отново двигателя и попита:

— А защо се разхождате така сама? Не е хубаво, толкова симпатично момиче като вас.

Кристин каза набързо:

— О! Аз обичам да съм сама.

Господин Блат я побутна силно с лакът, като в също време едва не блъсна колата в живия плет.

— Момичетата винаги казват така — рече. — Но всъщност не е така. Нали разбирате, „Веселия Роджър“ се нуждае от малко развеселяване. Нищо забавно няма. Няма живот в него. Разбира се, има голям брой смотаняци, отседнали тук. Да вземем например многото

деца, а също и тези старомодни досадници. Ето например онзи стар англо-индийски досадник или атлетичния пастор, онези дърдорещи американци, а този чужденец с мустаците — много ме разсмиват тези негови мустаци. Бих казал, че е фризьор, или нещо подобно.

Кристин поклати глава:

— О, не, той е детектив.

Блат едва не блъсна колата отново в плета.

— Детектив? Да не искате да кажете, че е дегизиран?

Кристин се усмихна едва забележимо.

— О, не, това е истинската му външност. Той е Еркюл Поаро. Трябва да сте чували за него.

Блат каза:

— Не разбрах добре името му. О, да, чувал съм за него. Но мислех, че е починал. По дяволите, той трябва да е мъртъв. Какво търси тук на юг?

— Нищо не търси — просто е на почивка.

— Е, може и така да е. — На господин Блат много не му се вярваше. — Има малко просташки вид, нали?

— Ами — Кристин се поколеба, — може би е малко по-особен.

— Искам да кажа — поясни Блат, — какво им става в Скотланд Ярд? Трябва да взимат само англичани според мен.

Той стигна подножието на хълма и с триумфално натискане на клаксона вкара колата в гаража на хотела, който заради приливите бе разположен на сушата точно срещу острова.

III.

Линда Маршъл беше в малкото магазинче, което задоволяваше нуждите на посетителите в залива Ледъркум. Едната му стена беше отредена за рафтове, пълни с книги, които можеха да бъдат взимани под наем срещу сумата от два пенса. Най-новата от тях беше на десет години, някои бяха на двайсет, а други — още по-стари.

Линда колебливо взе от рафта първо една, а после друга и им хвърли по един поглед. Реши, че изобщо не би могла да чете „Четири пера“ или „Обратно“. Извади малко томче, подвързано с кафява кожа.

Времето минаваше...

Линда стреснато напъха книгата обратно на рафта, когато Кристин Редфън попита:

— Какво четеш, Линда?

Момичето отвърна припряно:

— Нищо. Търся си книга.

Тя измъкна наслука „Сватбата на Уилям Аш“ и се приближи към касата, ровейки за два пенса.

Кристин се оплака:

— Господин Блат току-що ме докара у дома — след като преди това едва не ме прегازی. Наистина чувствах, че не мога да вървя с него по целия път до острова, затова казах, че имам да купувам някои неща.

Линда отвърна:

— Той е ужасен, нали? Винаги изтъква колко е богат, а пък и с неговите неуместни шеги...

Кристин възкликна:

— Горкият! Човек наистина започва да го съжالياва.

Линда не се съгласи. Тя не виждаше в Блат нищо, за което да го съжالياва. Беше млада и безмилостна.

Двете излязоха от магазина и се насочиха надолу към свързващия път.

Линда беше заета с мислите си. Кристин Редфън ѝ харесваше. Тя и Розамънд Данли бяха според нея единствените поносими хора на острова. Но и двете не разговаряха много с нея. Сега, докато вървяха,

Кристин мълчеше. „Това — мислеше си Линда — е съвсем разумно. Щом нямаш нищо съществено за казване, трябва ли да дърдориш непрекъснато?“

Тя потъна в собствените си дилеми.

Внезапно каза:

— Госпожо Редфън, чувствали ли сте някога, че всичко е толкова ужасно, толкова страшно, че... че, о, ще избухнете...

Думите бяха смешни, но лицето на Линда беше изопнато и напрегнато. Кристин Редфън, която отначало я погледна с неразбиращи очи, със сигурност не видя нищо смешно. Затаи дъх, после отвърна:

— Да, да... чувствала съм се... точно така...

IV.

Блат каза:

— Значи вие сте прословутата хрътка?

Те бяха в бара, любимо място на Блат.

Еркул Поаро прие забележката с присъщата му нескромност.

Другият мъж продължи:

— И какво правите тук — по работа ли?

— Не, не. Отдъхвам си. На почивка съм.

Блат намигна.

— Нима не бихте отговорили така дори и да не е вярно?

Детективът отвърна:

— Не непременно.

Хорас Блат каза:

— О! Хайде сега. Всъщност с мен сте в пълна безопасност. Аз не повтарям всичко, което чуя. Научих се да си държа езика зад зъбите преди години. Не бих преуспял така, ако не знаех как да го правя. Но нали знаете какви са повечето хора — дрън, дрън, дрън за всичко, което чуят. С вашия занаят вие не бихте могли да си го позволите. Затова и трябва да поддържате версията, че сте тук на почивка и нищо друго.

Поаро попита:

— А вие защо предполагате противното?

Събеседникът му затвори око.

— Аз съм човек с жизнен опит. Познавам лицата на хората. Човек като вас би отишъл в Довил или в Дьо Туке, или в Жуан льо Пен. Това е вашият... как се казваше? — духовен дом.

Поаро въздъхна. Погледна през прозореца. Валеше дъжд и островът бе обгърнат в мъгла.

— Възможно е да сте прав — отвърна. — Там поне, когато вали, има развлечения.

— Доброто старо казино! — сети се Блат. — Аз, нали разбирате, трябваше да се трудя през по-голямата част от живота си. Никакво време за ваканции или удоволствия. Исках да постигна много и го

направих. Сега мога да върша каквото си искам. Парите ми са същите като на всеки друг. Доста си поживях през последните няколко години, уверявам ви.

Поаро измърмори:

— А-а, да?

— Не зная защо дойдох тук — продължи Хорас Блат.

Поаро отбеляза:

— И аз се чудех?

— Ха, това пък какво е?

Детективът изразително махна с ръка.

— Аз също съм наблюдателен. Със сигурност бих очаквал да изберете Довил или Биариц.

— А вместо това и двамата сме тук, а?

Блат дрезгаво се изкиска.

— В действителност не зная защо дойдох тук — замисли се той.
— Нали разбирате... стори ми се романтично. Хотел „Веселия Роджър“, Островът на контрабандистите. Подобен адрес възбужда любопитството на човека, нали знаете? Кара те да си спомниш времето, когато си бил момче. Пирати, контрабанда и тем подобни. — Той се разсмя смутено. — Като младеж доста плавах. Не в тази част на света. Покрай източния бряг. Смешно е как вкусът към тези неща никога не напуска напълно човека. Ако пожелаех, можех да имам разкошна яхта, но някак си това не ми се нрави. Обичам да плавам с моята малка черупка. Редфън също обича да излиза в морето с платноходка. Един-два пъти излезе с мен. Сега не мога да го хвана — постоянно се върти покрай онази червенокоса съпруга на Маршъл.

Той спря за малко, после понижи глас и продължи:

— Този хотел е пълен със сухари. Госпожа Маршъл като че ли е единственото свежо петно! Мисля си, че Маршъл има доста грижи с нея. Разбира се, носят се какви ли не истории за времето, когато е била актриса... а и след това! Мъжете полудяват по нея. Ще видите, тези дни ще ни сполетят неприятности.

Поаро попита:

— Какви неприятности?

Другият отговори:

— Зависи. Като гледам Маршъл, бих казал, че той е човек с особен нрав. Всъщност зная, че е такъв. Чувал съм туй-онуй за него.

Срещал съм този тип мъже. При тях никога нищо не се знае. За Редфън е по-добре да внимава...

Той прекъсна, тъй като обектът на думите му влезе в бара. После продължи високо и смутено:

— Та, както казах, да се плава край този бряг, е много приятно. Здравейте, Редфън, ще пийнете ли с мен? Какво ще пиете? Мартини? Добре. А вие, мосю Поаро?

Той поклати глава. Патрик Редфън седна и изрече:

— Плаване ли? Това е най-доброто забавление на света. Бих искал да мога повечко да се занимавам с него. Като дете прекарвах голяма част от времето си, плавайки край този бряг в една лодчица.

Поаро каза:

— Значи добре познавате тукашните места?

— Доста добре! Познавах това място още преди да построят хотела. Имаше само няколко рибарски къщички край залива Ледъркум, а на острова пустееща стара къща със заковани прозорци и врати.

— Тук е имало къща?

— Да, но от години никой не живееше в нея и тя се рушеше. Разказвах се всевъзможни истории за някакви тунели от къщата чак до Пещерата на елфите. Спомням си, че вечно търсехме този проход.

Хорас Блат разля мартинито си. Изруга и бършейки се, попита:

— Каква е тази Пещера на елфите?

Патрик отговори:

— О, нима не знаете? Намира се в Заливчето на елфите. Не е лесно да намерите входа ѝ. Той е сред купчина едри каменни блокове в единия край. Само един дълъг тесен процеп. Едва можете да се промушите през него. Навътре се разширява и става доста голяма пещера. Можете да си представите какво забавление било това за едно момче! Показа ми я един стар рибар. Днес дори рибарите не знаят за нея. Преди няколко дни попитах един рибар защо мястото се нарича Залив на елфите и той не можа да ми обясни.

Еркюл Поаро каза:

— И аз все още не мога да разбера защо на елфите.

Редфън поясни:

— О, това е типично за Девъншир. Ето например има Пещера на елфите до Шийпстър в Местността на блатата. От вас се иска да

оставите една карфица, нали разбирате — подарък за елфите. Те са нещо като духове на блатистите местности.

— Охо, това е интересно! — възкликна детективът.

Патрик Редфън продължи:

— Из Дартмур има още много сказания за елфи. Има скалисти хълмове, за които се говори, че са владение на елфите, и съм сигурен, че прибиращите се след бурна нощ селяни продължават да се оплакват, че елфите са ги подвели.

Хорас Блат уточни:

— Искате да кажете, когато са обърнали по няколко чашки?

Патрик отговори с усмивка:

— Това, разбира се, е разумното обяснение!

Блат погледна часовника си:

— Отивам на вечеря. Общо взето, Редфън, мои любимци са пиратите, а не елфите.

Патрик Редфън каза смеейки се, докато другият излизаше:

— Честна дума, бих искал да видя този стар приятел подведен от елфите.

Поаро отбеляза замислено:

— Като за сериозен бизнесмен господин Блат изглежда има твърде богато въображение.

Патрик Редфън каза:

— Така е, защото е полуобразован. Така поне твърди жена ми. Погледнете какво чете! Само трилъри и уестърни!

Детективът попита:

— Искате да кажете, че той все още има манталитет на момче?

— Ами не мислите ли така, господине?

— Е, аз не съм имал много контакти с него.

— Нито пък аз. Един-два пъти плавахме заедно с лодка — но... в действителност той не обича компанията на друг човек. Предпочита да бъде сам.

Поаро отбеляза:

— Любопитно наистина. Учудващо различно от поведението му на сушата.

Редфън се засмя:

— Зная! Създава затруднения на всички, като ни кара да се чудим как да го отбегнем. Той би искал да превърне това място в нещо

средно между Маргейт и Лъо Туке.

Поаро замълча, като съсредоточено изучаваше засмяното лице на своя събеседник. После неочаквано изрече:

— Струва ми се, господин Редфън, че изпитвате удоволствие от живота?

Патрик го изгледа втренчено.

— Да, наистина е така. Защо не?

— Защо не, наистина — съгласи се белгиецът. — Приемете моите поздравления по този повод.

Усмивайки се леко, Патрик Редфън каза:

— Благодаря ви, сър.

— Ето защо като по-възрастен човек, доста по-възрастен човек, осмелявам се да ви дам един съвет.

— Да, сър?

— Един мой мъдър приятел от полицията ми каза преди години: „Еркюл, приятелю, ако искаш да познаеш спокойствието, избягвай жените.“

Събеседникът му рече:

— Струва ми се, че е малко късничко за това. Женен съм, както знаете.

— Зная, наистина. Съпругата ви е очарователна, изискана жена. Тя, струва ми се, много ви обича.

Патрик Редфън рязко отвърна:

— Аз я обичам.

— А-а — каза Еркюл Поаро, — приятно ми е да чуя това.

Патрик внезапно се смръщи.

— Слушайте, мосю Поаро, кажете какво имате предвид?

— *Les femmes*^[1]. — Поаро се облегна назад и притвори очи. — Зная нещичко за тях. Те са способни да усложнят живота до непоносимост. А пък англичаните... те разиграват любовните си истории по неописуем начин. Ако за вас е било наложително да дойдете тук, мосю Редфън, защо, за Бога, сте довели и съпругата си?

Редфън каза разгневено:

— Не разбирам какво искате да кажете.

Еркюл Поаро спокойно отвърна:

— Чудесно разбирате. Не съм такъв глупак да споря с безумно влюбен мъж. Аз просто ви давам предупредителен знак.

— Слушайте, онази проклета скандалджийка госпожа Гарднър и оная стара мома Брюстър по цял ден си чешат езиците. Само защото една жена е с приятна външност, те се нахвърлят върху нея като лешояди.

Детективът стана и измърмори:

— Нима наистина сте толкова наивен?

Поклащайки глава, той напусна бара. Патрик Редфън разгневено го изпрати с поглед.

Отивайки към салона за хранене, Еркюл Поаро спря за малко в коридора. Вратите бяха разтворени и отвън полъхваше приятен въздух.

Дъждът бе спрял и мъглата се беше разнесла. Отново беше чудесна нощ.

Поаро откри госпожа Редфън седнала на любимото си място на скалната тераса. Той спря до нея и рече:

— Пейката е мокра. Не бива да седите тук, ще настинете.

— Не, няма. Пък и какво значение има?

— Хайде, хайде, не сте дете. Вие сте образована. Трябва да гледате на нещата разумно.

Тя студено отвърна:

— Мога да ви успокоя, че никога не настивам.

Поаро каза:

— Беше влажен ден. Духаше вятър, валя дъжд, навсякъде имаше мъгла, през която човек нищо не може да види. Eh bien^[2], а сега? Мъглата се вдигна, небето е ясно и там високо блестят звездите. Както и в живота, мадам.

С изпълнен с ярост глас Кристин попита:

— Знаете ли от какво тук най-много ми е писнало?

— От какво, мадам?

— От съжалението.

Тя изрече думата така, сякаш изплююща камшик.

И продължи:

— Мислите ли, че не разбирам? Че не виждам? През цялото време хората казват: „Горката госпожа Редфън — бедната, малка женичка.“ И във всеки случай не съм „женичка“, аз съм доста висока... Казват женичка, защото ме съжаляват. А аз не мога да понасям това!

Еркюл Поаро постла носната си кърпа върху пейката и седна. После замислено отбеляза:

— В това има нещо.

— Тази жена — започна Кристин и спря. Детективът мрачно рече:

— Ще ми позволите ли да ви кажа нещо, мадам? Нещо абсолютно вярно, както звездите над нас. Всички Арлин Стюърт — или Арлин Маршъл — на този свят са без значение.

Кристин Редфън отсече:

— Глупости!

— Това е истината, уверявам ви. Тяхното царство е в момента и за момента. За да бъде от значение — действително и истински — една жена трябва да бъде добра или умна.

Кристин произнесе презрително:

— Мислите ли, че мъжете ги интересува добротата или ума?

— По принцип, да.

Жената рязко се изсмя.

— Не съм съгласна с вас.

Поаро каза:

— Вашият съпруг ви обича, мадам. Зная го.

— Няма как да знаете.

— О, да, да. Зная. Виждал съм го, когато ви гледа.

Тя внезапно се разплака и отпусна глава на услужливото рамо на Поаро.

— Не мога да го понеса... не мога да го понеса.

Той я потупа по ръката и каза успокояващо:

— Търпение, само търпение.

Тя се изправи, притисна кърпичката към очите си и промърмори:

— Всичко е наред. Сега съм по-добре. Оставете ме. Бих искала да съм сама.

Той се подчини и я остави на терасата, а самият той тръгна надолу към хотела по виещата се пътека.

Почти беше стигнал, когато чу тихи гласове. Свърна малко от пътеката. В храстите имаше празно място.

Видя Арлин Маршъл и Патрик Редфън. Чу мъжкия глас, трептящ от възбуда:

— Луд съм по теб... луд... ти ме подлуди... Харесваш ли ме поне малко... нали наистина ме харесваш?

Видя лицето на Арлин Маршъл — приличаше, — помисли си, на доволна котка. Това беше лице на животно, не на човек.

— Разбира се, Патрик, скъпи, обожавам те, знаеш го...

По изключение този път Еркюл Поаро се отказа да подслушва. Върна се на пътеката и продължи към хотела.

Към него внезапно се присъедини един мъж. Беше капитан Маршъл.

Маршъл промърмори:

— Изключителна нощ, нали? След този гаден ден. — Той погледна към небето. — Изглежда, утре ще имаме чудесно време.

---

[1] Жените (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Добре (фр.). — Б. пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

I.

Утрото на двацет и пети август беше сияйно и безоблачно. Такова утро можеше да съблазни дори един непоправим ленивец да стане рано.

Тази сутрин няколко души във „Веселия Роджър“ станаха рано.

Беше осем часът, когато Линда, седнала пред тоалетната си масичка, взе едно подвързано с кожа томче, остави го разтворено, а тя се вгледа в отражението си в огледалото.

Устните ѝ бяха здраво стиснати, а очите ѝ — присвити.

Тя произнесе съвсем тихо:

— Ще го направя...

Свали пижамата си и си сложи банския костюм. Отгоре си наметна хавлия, а на краката си нахлузи еспадрили с връзки.

Излезе от стаята си и тръгна по коридора. В края му имаше врата към балкона, която водеше към външно стълбище, водещо направо до скалите под хотела. Там имаше малка желязна стълбичка, здраво прикрепена към скалите със скоби и водеща надолу във водата, използвана от мнозина от гостите на хотела за едно топване в морето преди закуска, тъй като отнемаше по-малко време в сравнение с това, което беше необходимо, за да се слезе до централния плаж.

Линда срещна баща си, който се качваше. Той каза:

— Рано си станала. Отиваш да се изкъпеш ли?

Тя кимна.

Разминаха се.

Обаче, вместо да се спусне по скалите, Линда зави покрай хотела наляво, докато стигна до пътеката, водеща към шосето, свързващо хотела със сушата. Приливът беше настъпил и шосето беше под водата, но лодката, която превозваше гостите на хотела, беше завързана за малък кей. Човекът, който отговаряше за нея, в момента не беше там. Линда се качи, отвърза я и сама започна да гребе към брега.

Завърза лодката на брега, изкачи се по хълма покрай гаража на хотела и по-нататък, докато стигна до магазина.

Жената току-що беше свалила кепенците и премигаше пода.
Изненада се, когато видя момичето.

— Подранили сте, госпожице.

Линда пъхна ръка в джоба на хавлията си и извади някакви пари.

II.

Кристин Редфън беше в стаята на Линда, когато момичето се върна.

— А, ето те и теб! — възкликна Кристин. — Не предполагах, че вече си станала.

Линда отвърна:

— Да, ходих да се къпя.

Забелязвайки пакета в ръката ѝ, Кристин отбеляза изненадано:

— Днес пощата е дошла рано.

Линда се изчерви. С обичайната ѝ нервна непохватност тя остави пакетът да се изплъзне от ръката ѝ. Конецът се скъса и част от съдържанието се разсипа по пода.

Госпожа Редфън възкликна:

— Че за какво си купила тези свещи? — Но за успокоение на момичето тя не дочака отговор. Помагайки му да събере нещата от пода, продължи: — Дойдох да те попитам дали би дошла с мен до Залива на чайките тази сутрин. Искам да рисувам там.

Линда прие с готовност.

През последните няколко дни беше придружавала Кристин Редфън при нейните разходки за скициране. Жената беше съвсем посредствен художник, но вероятно в извинението, че рисува, тя намираще спасение за гордостта си, след като съпругът ѝ сега прекарваше по-голяма част от времето си с Арлин Маршъл.

Линда Маршъл беше станала раздразнителна. Тя обичаше да бъде с Кристин Редфън, която, съсредоточена върху работата си, почти не говореше. Беше почти така хубаво, както и когато си сам, а по някакъв странен начин момичето копнееше за компания. Имаше една недоловима симпатия между двете, дължаща се вероятно на тяхната обща неприязън към един и същи човек.

Кристин каза:

— В дванайсет ще играя тенис, така че по-добре да тръгнем пораничко. Десет и половина?

— Добре. Ще бъда готова. Ще се срещнем в салона.

III.

Докато излизаше от салона за хранене след късната закуска, Розамънд беше блъсната от Линда, която тичаше по стълбите.

— О! Извинете, госпожице Данли.

Розамънд каза:

— Прекрасна сутрин, нали? Човек трудно би повярвал след вчерашния ден.

— Зная. Ние с госпожа Редфън отиваме в Залива на чайките. Обещах ѝ да се видим в десет и половина. Мислех, че съм закъсняла.

— Не, сега е само десет и двацет и пет.

— О! Чудесно.

Беше леко задъхана и Розамънд я погледна с любопитство.

— Нали не си болна, Линда?

Очите на момичето блестяха, а бузите му пламтяха.

— О, не. Не съм болна.

Розамънд се усмихна:

— Такъв чудесен ден е, че и аз станах за закуска. Обикновено закусвам в леглото. Но днес слязох и мъжествено се изправих пред яйцата с бекон.

— Зная. След вчерашния ден е направо божествено. Заливът на чайките е приятен сутрин. Ще се намажа с плажно масло и ще почернея.

Розамънд отбеляза:

— Да, Заливът на чайките е приятен сутрин. И по-спокойно отколкото тук, на плажа.

Линда плахо я покани:

— Елате и вие.

Госпожица Данли отрицателно поклати глава.

— Не тази сутрин. Имам друга работа.

Кристин Редфън слезе по стълбите. Носеше плажен костюм със свободна и прекалено широка кройка, с дълги ръкави и широки крачоли. Беше ушит от зелена материя с жълти шарки. Розамънд беше готова да каже, че жълтото и зеленото бяха възможно най-

неподходящите цветове за нейния леко анемичен тен. Тя винаги се дразнеше, когато хората се обличаха без вкус.

Помисли си: „Ако аз я обличах, скоро щях да накарам съпруга ѝ да обърне внимание. Арлин, колкото и да е глупава, знае как да се облича. Това окаяно девойче прилича на спаружена маруля.“

Сдържа се и пожела:

— Приятно забавление. Аз отивам на Слънчевата тераса с една книжка.

IV.

Както обикновено Еркюл Поаро закуси с кафе и кифли в стаята си.

Красотата на утрото обаче го изкуши да излезе от хотела по-рано от обикновено. Часът беше десет, поне с половин час по-рано от обичайното му появяване, когато той слезе на плажа. Там беше само Арлин Маршъл.

Облечена в бялата си плажна рокля, със зелена китайска шапка на главата, тя се опитваше да избута във водата бяло дървено водно колело. Поаро галантно се притече на помощ, намокряйки белите си велурени обувки с този свой жест.

Тя му благодари.

Точно когато той се отдалечаваше от брега, тя го повика:

— Мосю Поаро?

Детективът скочи почти до водата.

— Мадам?

Арлин Маршъл каза:

— Направете нещо за мен, моля ви.

— Каквото кажете.

Тя му се усмихна и прошепна:

— Не казвайте на никого къде съм. — Погледът ѝ стана умоляващ. — Всички ще тръгнат след мен, точно така. А аз искам поне веднъж да бъда сама.

Тя се отдалечи, загребвайки енергично.

Поаро се изкачи по стъпалата, като си мърмореше:

— Ah, ça, jamais^[1]! В това, par exemple^[2], не вярвам!

Той се съмняваше, че Арлин Стюърт, нека я наречем с артистичното ѝ име, поне веднъж през живота си е искала да бъде сама. За Еркюл Поаро, човек с богат житейски опит, беше ясно. Тя без съмнение имаше среща и детективът много добре знаеше с кого.

Или поне мислеше, че знае, но се оказа, че е сгрешил.

Защото точно когато колелото ѝ зави при скалистия нос на залива и се скри от погледа, Патрик Редфън, следван от Кенет Маршъл, се

зададе откъм хотела.

Маршъл кимна на Поаро:

— Добро утро, Поаро. Да сте виждали жена ми някъде наоколо?

Отговорът на белгиеца беше дипломатичен:

— Нима мадам е станала толкова рано?

Маршъл каза:

— Няма я в стаята й. — Той погледна небето. — Прекрасен ден. Ще вляза веднага да се изкъпя. Тази сутрин имам много да пиша.

Патрик Редфън, не толкова открито, оглеждаше плажа. Той седна близо до Поаро и се приготви да чака пристигането на изгората си.

Поаро попита:

— А мадам Редфън? И тя ли е станала рано?

Патрик рече:

— Кристин? О, тя отиде да рисува. Точно сега е много запалена по изкуството.

Говореше с нетърпелив тон, мисълта му явно бе някъде другаде. Колкото повече време минаваше, някак прекалено остро проявяваше нетърпението си. При всяка стъпка обръщаше нетърпеливо глава да види кой идва откъм хотела.

Разочарование след разочарование.

Най-напред дойдоха семейство Гарднър, напълно екипирани с плетка и книга, а после и госпожица Брюстър.

Госпожа Гарднър, работлива както винаги, се настани на стола си, и започна да плете енергично и в същото време да говори:

— Знаете ли, мосю Поаро, плажът изглежда много пуст тази сутрин. Къде са всички?

Той отговори, че и семейство Мастърман, и семейство Коуън, които имаха малки деца, са заминали на едnodневна екскурзия с лодка.

— Ами да, наистина, всичко е различно, като ги няма наоколо да викат и да се смеят. И само един човек в морето — капитан Маршъл.

Маршъл тъкмо беше приключил с плуването. Той идваше нагоре по плажа с хавлиена кърпа в ръка.

— Доста приятно е в морето тази сутрин — подхвърли той. — За нещастие имам да върша куп неща. Трябва да вървя и да се залавям за работа.

— Е, и това ако не е ужасно неприятно, капитан Маршъл. И то в такъв хубав ден като днешния. Боже, не беше ли вчерашният ден

твърде лош? Казах на господин Гарднър, че ако времето се задържи
такова, трябва да си тръгнем. Меланхолия, знаете, с тази мъгла.
Създава някакво призрачно усещане, а пък винаги съм била податлива
на атмосферни въздействия още от дете. Понякога, знаете ли, усещах,
че трябва просто да крещя. А това, разбира се, беше голямо изпитание
за родителите ми. Но майка ми беше чудесна жена и казваше на баща
ми: „Синклеър, щом детето се чувства така, трябва да я оставим да го
направи. Пищенето е нейният начин да изяви себе си.“ Разбира се,
баща ми се съгласяваше. Той беше всеотдаен към майка ми и правеше
всичко, което тя кажеше. Бяха възхитителна двойка, както, уверена
съм, господин Гарднър ще потвърди. Те бяха забележителна двойка,
нали, Одел?

— Да, скъпа — отвърна той.

— А къде е вашето девойче тази сутрин, капитан Маршъл?

— Линда? Не зная. Предполагам, че се шляе някъде из острова.

— Вижте, капитан Маршъл, това девойче ми се вижда малко
слабовато. Има нужда от повече храна и много, много разбиране.

Кенет Маршъл отсече:

— Добре си е.

Той се качи към хотела.

Патрик Редфън не влезе във водата. Седеше и открито гледаше
към хотела. Започваше да се мръщи.

Госпожица Брюстър беше жизнерадостна и в добро настроение.

Разговорът беше същият, както всяка друга сутрин. Неспирното
дърдорене на госпожа Гарднър и кратките излайвания от госпожица
Брюстър.

Най-накрая тя отбеляза:

— Плажът изглежда малко пуст. Всички ли са заминали на
екскурзия?

Госпожа Гарднър рече:

— Казвах тази сутрин на господин Гарднър, че не може да не
направим една екскурзия до Дартмур. Съвсем близо е и е свързан с
толкова романтични неща. Бих искала да видя оня затвор за
каторжници — не беше ли Принстън? Мисля, че е по-добре веднага да
го уредим и да отидем там утре, Одел?

Господин Гарднър каза:

— Да, скъпа.

Еркюл Поаро се обърна към госпожица Брюстър:

— Ще се къпете ли, мадмоазел?

— О, аз направих сутрешното си къпане преди закуска. Без малко да ми разбият главата с някакво шише. Захвърлиха го през един от хотелските прозорци.

— Та това е много опасно — каза госпожа Гарднър. — Имах един много добър приятел, който получи сътресение на мозъка от кутия от паста за зъби, която паднала отгоре му на улицата — хвърлена от прозорец на трийсет и петия етаж. Да се направи такова нещо е изключително опасно. Причиниха му много големи неприятности. — Тя започна да рови сред кълбетата си. — Я, Одел, струва ми се, че не съм взела друг нюанс от виолетовата прежда. Във второто чекмедже в бюрото в спалнята ни или може би в третото.

— Да, скъпа. — Съпругът ѝ стана послушно и се отправи да го търси.

Госпожа Гарднър продължи:

— Понякога, нали разбирате, наистина си мисля, може би в днешно време малко прекаляваме. Ами че всичките наши големи открития и всички електровълни, които сигурно съществуват в атмосферата, наистина мисля, че това води до голям душевен смут и просто чувствам, че може би е дошло времето за ново послание към човечеството. Не зная, мосю Поаро, дали някога са ви интересували предсказанията от Пирамидите?

— Не, не са — отвърна той.

— О, уверявам ви, че са много, много интереси. Какво ще кажете за това, че Москва е точно на осемнайсет хиляди мили на север от... как се казваше... не беше ли Ниневия?... но както и да е, вземете един кръг и той показва най-неочакваните неща — и човек ясно може да види, че трябва да е имало специални указания и че тези древни египтяни не биха могли сами да измислят това, което са направили. А щом навлезете в теорията на числата и повторението им, там всичко е толкова ясно, че се чудя как някой може дори за момент да се усъмни в истинността на тези неща. — Тя замълча победоносно, но нито Поаро нито Емили Брюстър имаха желание да спорят по въпроса.

Детективът тъжно погледна белите си велурени обувки. Емили Брюстър отбеляза:

— Гребали сте обут, а, мосю Поаро?

Поаро измърмори:

— Уви! Постъпих необмислено.

Емили понижи гласа си:

— Къде е нашата прелъстителка тази сутрин? Закъснява.

Госпожа Гарднър, откъсвайки поглед от плетката си, за да разгледа Патрик Редфън, прошепна:

— Той е същински буреносен облак. О, Боже, наистина чувствам, че трябва да се съжалява за всичко това. Чудя се какво ли мисли капитан Маршъл. Той е такъв приятен, тих човек — типичен англичанин и съвсем непретенциозен. Човек наистина никога не знае какво мисли.

Патрик Редфън стана и започна да крачи напред-назад.

Госпожа Гарднър промърмори:

— Същински тигър.

Три чифта очи го наблюдаваха как крачи. Тези критични погледи изглежда го накараха да се почувства неудобно. Сега той изглеждаше още по-сърдит. Беше обзет от дива ярост.

В затишието до ушите им достигна слаб звън от сушата.

Емили Брюстър измърмори:

— Вятърът отново е от изток. Добър знак е да чуете как бие църковният часовник.

Никой не каза нищо повече до връщането на господин Гарднър с кълбо лъскава тъмновиолетова прежда.

— Защо се забави толкова, Одел?

— Извинявай, скъпа, но разбираш ли, тя изобщо не беше в бюрото ти. Намерих я в твоя гардероб на лавицата.

— Е, не е ли това странно? Бих могла да се закълна, че я поставих в това чекмедже на бюрото. Истинско щастие е, че не ми се е налагало да давам свидетелски показания пред съда. Ще се притесня до смърт, в случай че не си спомням нещо точно както трябва.

Съпругът ѝ измърмори:

— Госпожа Гарднър е много добросъвестна.

---

[1] Никога (фр.). — Б. пр. ↑

[2] Например (фр.) — Б. пр. ↑

V.

Около пет минути след това Патрик Редфън каза:

— Тази сутрин ще ходите да гребете както обикновено, нали, госпожице Брюстър? Имате ли нещо против да дойда с вас?

Тя отвърна с готовност:

— Прекрасно!

— Хайде да обиколим целия остров! — предложи той.

Емили Брюстър погледна часовника си.

— Ще имаме ли време? О, да, още няма единайсет и половина. Хайде, тогава да тръгваме.

Те се отдалечиха. Патрик Редфън се хвана пръв за греблата. Загребваше силно. Лодката се понесе напред. Емили Брюстър каза одобрително:

— Добре. Ще видим дали ще успеете да запазите това темпо.

Той я погледна и се разсмя. Настроението му се беше оправило.

— Сигурно ще имам мехури по дланите, докато се върна. — Той вдигна глава, отмятайки назад черната си коса: — Господи, великолепен ден! Нищо не може да се сравни с един истински ден в Англия.

Емили Брюстър го подкрепи:

— Англия и без друго не може да бъде надмината по мое мнение. Единственото място на този свят, където си заслужава да се живее.

— Напълно съм съгласен.

Те завиха покрай издадения нос на Залива на елфите и продължиха под скалите. Патрик Редфън погледна нагоре.

— Дали има някой на Слънчевата тераса сутрин? Да, има някакъв слънчобран. Кой ли е?

Емили Брюстър каза:

— Госпожица Данли, струва ми се. Тя има от тези японски джунджурии.

Гребяха покрай брега. Емили Брюстър каза:

— Трябваше да минем от другата страна. Оттук течението е срещу нас.

— Течението е много слабо. Плувал съм от тази страна и изобщо не съм го забелязал. Пък и не бихме могли да минем от другата страна, защото свързващият път няма да е под водата.

— Зависи от прилива, разбира се. Но непрекъснато се говори, че къпането край Залива на елфите е опасно, ако човек навлезе много навътре в морето.

Той продължаваше енергично да гребе. В същото време внимателно оглеждаше скалите. Емили Брюстър си помисли: „Той търси онази, жената на Маршъл. Ето защо искаше да дойде с мен. Тя не се появи тази сутрин и той се чуди какво е станало. Вероятно го е направила нарочно. Просто хитър ход — за да го разпали още повече.“

Заобиколиха издадения край на канарата в южната част на заливчето, наречено Залив на елфите. Това беше съвсем малко заливче с живописно разпръснати по плажната ивица скали. Гледаше почти на югозапад и стръмният скалист бряг беше доста надвесен над него. Беше любимо място за следобедни излети. Сутрин, когато слънцето не го огряваше, не беше особено предпочитано и там рядко имаше някой.

Сега обаче на брега имаше някаква фигура.

Замахът на Патрик Редфън поотслабна. Той подвикна с престолено нехаен тон:

— Здравсти, кой е там?

Емили Брюстър сухо рече:

— Сякаш е госпожа Маршъл.

Патрик Редфън като че ли се изненада от това предположение:

— Да, наистина.

После промени посоката, гребейки към брега. Спътничката му се възпротиви:

— Нали не искаме да спираме тук?

Патрик бързо каза:

— О, имаме много време.

Очите му срещнаха нейните — умоляващият му поглед като на упорито куче накара Емили Брюстър да замълчи. Тя си помисли: „Горкото момче, съвсем го е закъсал. Е, нищо не може да се направи. С времето ще му мине.“

Лодката бързо приближаваше брега.

Арлин Маршъл лежеше по корем върху чакъла с разперени ръце. Бялото водно колело беше изтеглено наблизко.

Нещо озадачи Емили Брюстър. Гледаше нещо съвсем познато, което само в едно отношение бе абсолютно ненормално. След минута-две осъзна какво беше това.

Позата на Арлин беше като на човек, който се пече на слънце. Тя много пъти беше лежала по този начин на плажа край хотела, бронзовото ѝ тяло опънато, а зелената картонена шапка предпазваше главата и врата ѝ.

Но в Залива на елфите нямаше слънце и още няколко часа нямаше да има. Сутрин надвисналите канари предпазваха плажа от слънчевите лъчи. Някакво смътно чувство на безпокойство обхвана Емили Брюстър.

Лодката спря. Патрик Редфън извика:

— Хей, Арлин!

И тогава предчувствието на Емили придоби ясни очертания. Защото жената не помръдна и не отговори.

Емили видя как лицето на Патрик се промени. Той скочи във водата и тя го последва. Извлякоха лодката на брега и се отправиха към мястото, където жената лежеше все така неподвижна и неотзивчива в подножието на канарите.

Патрик Редфън стигна пръв, но Емили Брюстър беше недалеч зад него.

Тя видя като насън бронзовите ръце и крака, бялата плажна рокля без гръб, червената къдрица, изплъзнала се изпод нефритенозелената шапка. Видя и нещо друго — странния, неестествен ъгъл на разперените ръце. В тази минута почувства, че тялото не е било сложено да легне, а е било хвърлено...

Чу гласа на Патрик. Той коленичи до неподвижното тяло... докосна дланта... ръката...

— Боже мой, тя е мъртва... — прошепна с ужас той. А след това повдигна леко шапката и възкликна: — О, Боже, била е удушена... убита!

VI.

Беше един от онези мигове, когато времето застива.

С някакво странно усещане за нереалност Емили Брюстър се чу да казва:

— Не трябва да пипаме нищо... Докато не дойде полицията.

Отговорът на Редфън дойде механично:

— Не... не... разбира се, че не трябва. — А после отчаяно прошепна: — Кой? Кой? Кой би могъл да стори това на Арлин. Не може... не може тя да е била убита. Не може да е вярно!

Емили поклати глава, без да знае какво точно да отговори.

Чу го как пое дълбоко дъх... долови яростта в гласа му, когато каза:

— О, Боже, само ако пипна това мръсно чудовище, което го е извършило!

Тръпки полазиха Емили Брюстър. Въображението ѝ рисуваше дебнещ убиец зад някой от каменните блокове. Тогава се чу да изрича:

— Който и да го е направил, той едва ли е наоколо. Трябва да извикаме полицията. Може би — тя се поколеба — един от нас трябва да остане... с тялото.

Редфън каза:

— Аз ще остана.

Емили Брюстър изпусна лека въздишка на облекчение. Тя не беше от страхливите, но беше благодарна, че не ѝ се налага да остане на този плаж сама, макар и да бе малко вероятно наоколо да се навърта вманиачен убиец.

— Добре. Ще отида колкото е възможно по-бързо — избъбри тя. — Ще отида с лодката. Не мога да понасям тази стълба. В залива Ледъркум има полицаи.

Патрик Редфън механично промърмори:

— Да... да, както сметнете за най-добре.

Отдалечавайки се от брега с енергично гребане, Емили Брюстър видя как Патрик падна на земята до мъртвата жена и обхвана главата си с ръце. Имаше нещо така безнадеждно в позата му, че тя неволно

почувства състрадание. Приличаше на куче, застанало на пост край мъртвия си господар. Въпреки всичко нейният здрав разум ѝ говореше: „Най-доброто, което можеше да се случи за него и жена му... и за Маршъл и детето — но не мисля, че той вижда нещата така, горкичкият.“

Емили Брюстър беше жена, която винаги можеше да се справи с положението.

ΠΕΤΑ ΓΛΑΒΑ

I.

Инспектор Колгейт стоеше недалеч от скалата и чакаше съдебният лекар да приключи с тялото на Арлин. Малко встрани стояха Патрик Редфън и Емили Брюстър.

Доктор Нийздън пъргаво се изправи и заключи:

— Удушена, и то от доста яки ръце. Не изглежда да е оказала голяма съпротива. Била е изненадана. Хм... да... противна работа.

Емили беше хвърлила един поглед и после бързо беше извърнала очи от лицето на мъртвата. Това ужасно, мораво, сгърчено лице.

Инспектор Колгейт попита:

— А по кое време е настъпила смъртта?

Нийздън каза раздражено:

— Не мога да отговоря категорично, без да зная повече подробности за нея. Трябва да се вземат предвид много фактори. Да видим, сега е един без петнайсет. Колко беше часът, когато я намерихте?

Патрик Редфън, към когото беше насочен въпросът, отговори неопределено:

— Някъде преди дванайсет. Не зная точно.

Емили Брюстър се обади:

— Беше точно дванайсет без петнайсет, когато открихме, че е мъртва.

— Аха, а вие дойдохте тук с лодка. Колко беше часът, когато я видяхте да лежи тук?

Емили се замисли.

— Бих казала, че завихме покрай носа пет-шест минути преди това. — Тя се обърна към Редфън. — Съгласен ли сте?

Той промърмори:

— Да... да... горе-долу тогава, струва ми се.

Нийздън понижи глас и попита инспектора:

— Това съпругът ли е? О-о! Разбирам, грешката е моя. Помислих, че може да е той. Изглежда сломен. — Повиши официално глас. — Да кажем дванайсет без двајсет. Не може да е била убита

много преди това. Да кажем единайсет, единайсет без четвърт като най-ранен възможен час.

Инспекторът затвори шумно бележника си.

— Благодаря. Това трябва доста да ни помогне. Силно ограничава престъплението във времето — по-малко от час.

Той се обърна към госпожица Брюстър:

— И така, мисля, че дотук всичко е ясно. Вие сте госпожица Емили Брюстър, а това е господин Патрик Редфън, и двамата сте отседнали в хотел „Веселия Роджър“. Идентифицирате тази жена също като гост на хотела — съпругата на капитан Маршъл?

Емили кимна в знак на съгласие.

— Тогава, струва ми се — каза инспектор Колгейт, — ще се отправим към хотела.

Той даде знак на един полицаи.

— Хокс, остани тук и не пускай никого до заливчето. По-късно ще изпратя Филипс.

II.

— Честна дума! — рече полковник Уестън. — Каква изненада, че ви намирам тук!

Еркул Поаро отвърна на поздрава на началника на полицейското управление и измърмори:

— О, да, много години изминаха след онзи случай в Сейнт Лу.

— Въпреки това не съм го забравил — каза Уестън. — Най-голямата изненада в живота ми. Онова, което не можах да преодолеем обаче, е как ме надхитрихте за онова погребение. Страшно нетрадиционно, фантастично!

— Tout de meme, mon Colonel^[1] — попита Поаро, — но даде резултат, нали?

— Ъ-ъ, вероятно. Смея да твърдя, че щяхме да стигнем дотам и с по-традиционни методи.

— Възможно е — съгласи се дипломатично детективът.

— И ето ви тук при друго убийство — каза началникът на полицията. — Някакви идеи за него?

Поаро отговори:

— Нищо определено — но е интересно.

— Ще помогнете ли?

— Ако позволите.

— Скъпи приятелю, много съм доволен, че сте тук. Все още не зная достатъчно, за да реша дали е случай за Скотланд Ярд или не. На пръв поглед изглежда, че нашият убиец трябва да се търси в доста ограничен кръг. От друга страна, всички тези хора тук са непознати. За да научи нещо за тях и за мотивите им, човек трябва да отиде до Лондон.

— Да, така е — съгласи се Поаро.

— Най-напред трябва да открием кой последен е видял жертвата жива — рече Уестън. — Камериерката ѝ е занесла закуската в девет. Момичето на информацията я е видяло да минава през фойето и да излиза към десет.

— Ами подозирам, че аз съм човекът, когото търсите — поясни детективът.

— Видели сте я тази сутрин? В колко часа?

— В десет и пет. Помогнах ѝ да потегли с водното си колело от плажа.

— И тя потегли с него?

— Да.

— Сама?

— Да.

— Видяхте ли в коя посока тръгна?

— Зави покрай онази издадена част вдясно.

— Това е към Залива на елфите, нали?

— Да.

— И часът тогава беше...

— Бих казал, че тя всъщност напусна плажа в десет и петнайсет. Уестън обмисляше.

— Добре се вмести. Колко време смятате, че би отнело, за да стигне до Заливчето?

— Е, аз не съм специалист. Не се качвам в лодки, нито се излагам на произвола на съдбата на разни водни колела. Половин час може би?

— Така мисля и аз — каза полковникът. — Не е бързала, предполагам. Да, ако е пристигнала там в одинайсет без петнайсет, отговаря.

— По кое време предполага вашият лекар, че е умряла?

— О, Нийздън не се ангажира. Той е предпазлив човек. Най-ранният възможен час, който определя, е одинайсет без петнайсет.

Поаро кимна:

— Има още нещо, което трябва да спомена. Когато тръгваше, госпожа Маршъл ме помоли да не казвам, че съм я виждал.

Уестън се ококори.

— Хм, доста показателно, нали?

Детективът измърмори:

— Да. И аз така помислих.

Уестън подръпна мустака си:

— Вижте какво, Поаро. Вие сте човек с жизнен опит. Каква жена беше жертвата?

Лека усмивка се появи на устните на детектива, когато попита:

— Не сте ли дочули вече?

Началникът на полицията каза сухо:

— Зная какво говорят за нея жените. Това е естествено. Колко истина има в това? Имаше ли тя нещо с онзи приятел Редфън?

— Без съмнение, бих казал, да.

— Той е дошъл тук заради нея, а?

— Може да се предполага, че е така.

— А съпругът? Знаеше ли той за това? Как се чувстваше?

Поаро се замисли:

— Не е лесно да се разбере какво чувства или мисли капитан Маршъл. Той е човек, който не показва чувствата си.

Уестън троснато изрече:

— Но сигурно ги има, въпреки това.

Поаро кимна.

— О, да, сигурно ги има.

---

[1] Все пак, полковник (фр). — Б. пр. ↑

III.

Началникът на полицията беше извънредно тактичен с госпожа Касъл, както беше обичайно за него.

Жената беше собственичката на хотел „Веселия Роджър“. Беше над четирийсетте, с огромен бюст, доста буйна къносана коса и почти дразнещо изискан маниер на говорене.

Тя казваше:

— Такова нещо да се случи в моя хотел! Аз съм убедена, че той винаги е бил най-тихото местенце, което можете да си представите. Хората, които идват тук, са толкова приятни. Никакво хулиганство — ако разбирате какво имам предвид. Не е като големите хотели в Сейнт Лу.

— Точно така е, госпожо Касъл — обади се полковник Уестън. — Но нещастия се случват и в най-добре поддържаните... домакинства.

— Убедена съм, че инспектор Колгейт ще ме подкрепи. — Жената отправи умолителен поглед към инспектора, който седеше с изключително служебен вид. — Що се отнася до разпоредбите, аз съм особено взискателна. Не е имало никога никакви нередности.

— Така е, да — съгласи се Уестън. — Ние в никакъв случай не обвиняваме вас, госпожо Касъл.

— Но това така се отразява на заведението — каза тя. — Като си помисля за шумните тълпи зяпачи. На острова, разбира се, не се допускат други хора, освен гостите на хотела... но независимо от това те без съмнение ще дойдат и ще сочат от брега.

Тя потрепери.

Инспектор Колгейт видя възможност да насочи разговора към друг въпрос. Той попита:

— Във връзка с това, което току-що споменахте. Достъпът до острова. Как задържате хората настрана?

— Много съм взискателна за това.

— Да, но какви мерки взимате? Какво ги държи настрана? Лятно време тълпите почиващи се трупат навсякъде като мухи.

Жената отново леко повдигна рамене.

— Причината е в специалните автобуси за екскурзии. Веднъж видях осемнайсет паркирани по едно и също време край кея на залива Ледъркум. Осемнайсет!

— Точно така. По какъв начин ги спирате да не дойдат тук?

— Има табелки. И, разбира се, по време на прилив ние сме напълно откъснати.

— Да, но при отлив?

Тя обясни. В края на свързващия път откъм острова имало порта. На нея било написано: „Хотел «Веселия Роджър». Частна собственост. Влизането разрешено само за гости на хотела.“ Там и от двете страни скалите се издигали направо от морето и не било възможно да бъдат изкачени.

— Предполагам обаче, че всеки би могъл да вземе лодка, да заобиколи и да слезе в някое от заливчетата? Не можете да им попречите да направят това. Достъпът до откриващата се при отлив плажна ивица е свободен. Не можете да попречите на хората да бъдат на брега по времето между отлива и прилива.

Но това по всичко личеше, че се случвало много рядко. На пристана в залива Ледъркум можело да се вземат лодки, но от там до острова човек трябвало доста да гребе, а освен това веднага щом се излезело от пристанището на залива Ледъркум, течението било много силно. А и в Залива на чайките, и в Залива на елфите до стълбата също имало предупредителни табели. Тя добави и това, че Джордж или Уилям винаги зорко охранявали основния плаж, който бил най-близо до сушата.

— Кои са Джордж и Уилям?

— Джордж работи на плажа. Грижи се за костюмите и за водните колела. Уилям е градинарят. Поддържа алеите, маркировката на тенискортовете и други подобни дейности.

Полковник Уестън каза нетърпеливо:

— И така, всичко изглежда достатъчно ясно. Не искам да кажа, че никой не би могъл да дойде отвън, обаче всеки, който направи това, поема голям риск — рискът да бъде забелязан. След малко ще поговорим с Джордж и Уилям.

Госпожа Касъл заяви:

— Аз не обръщам особено внимание на екскурзиантите — ужасно шумна тълпа, а и често оставят кори от портокали и цигарени

кутии по пътя и долу край скалите, но въпреки всичко никога не съм и помисляла, че един от тях ще се окаже убиец. О, Господи, наистина е ужасно да се изрече! Такава изискана жена като госпожа Маршъл — убита, и което е по-ужасно, всъщност... ъ-ъ... удушена... — Тя едва успя да си наложи да произнесе думата. Изрече я с крайно нежелание.

Инспектор Колгейт каза с успокоителен тон:

— Да, ужасно неприятна работа.

— А и вестниците. Моят хотел във вестниците!

Той леко се ухили:

— Ами, това е вид реклама.

Госпожа Касъл се изпъчи. Гърдите ѝ се издигнаха, изскърца банел. Тя ледено произнесе:

— Не тази е рекламата, която ме интересува, господин Колгейт.

Полковник Уестън се намеси:

— И така, госпожо Касъл, имате ли списък на гостите, отседнали тук, както ви помолих?

— Да.

Полковникът зараглежда съсредоточено хотелската книга за регистрация. Хвърли поглед към Поаро, който беше четвъртият член на групата, събрана в директорския кабинет.

— Ето къде съвсем скоро вероятно ще можете да ни помогнете.

Той прочете имената.

— А обслужващият персонал?

Собственичката на хотела представи втори списък.

— Има четири камериерки, един салонен управител и трима сервитьори, а Хенри обслужва бара. Уилям се грижи за ботушите и обувките. Има една готвачка и две помощнички.

— Какво ще кажете за сервитьорите?

— Ето, сър, Албърт, салонният управител, постъпи при мен от хотел „Винсът“ в Плимут. Бил е там няколко години. Тримата му подчинени са тук от три години, а единият — от четири. Те са много приятни младежи и изключително почтени. Хенри е тук от откриването на хотела. Той е направо част от него.

Уестън кимна към Колгейт:

— Всичко изглежда наред. Ти, разбира се, ще ги провериш. Благодаря ви, госпожо Касъл.

— Това ли е всичко, което ви е необходимо?

— За момента, да.

Тя излезе от стаята и вратата изскърца. Уестън каза:

— Първото нещо, което трябва да направим, е да говорим с капитан Маршъл.

IV.

Кенет Маршъл седеше хрисимо и отговаряше на зададените му въпроси. Като се изключи лекото изопване на чертите му, той беше съвсем спокоен. Като го гледаше така, огрян от слънчевата светлина, човек осъзнаваше, че той е красив мъж. Правилни черти, непоколебими сини очи, решителна уста. Гласът му беше нисък и приятен. Полковник Уестън казваше:

— Напълно разбирам какъв ужасен удар трябва да е това за вас, капитан Маршъл. Но предполагам, сте наясно, че искам да получа най-пълна информация колкото е възможно по-скоро.

Маршъл кимна:

— Напълно разбирам, продължавайте.

— Госпожа Маршъл беше втората ви съпруга?

— Да.

— И бяхте женени от колко време?

— Малко повече от четири години.

— Името ѝ, преди да се ожените?

— Хелън Стюърт. Артистичният ѝ псевдоним беше Арлин Стюърт.

— Била е актриса?

— Участваше в шоупрограми и в музикални спектакли.

— Тя отказа ли се от сцената, след като се оженихте?

— Не. Продължи да играе. В действителност тя се оттегли едва преди около година и половина.

— Имаше ли някаква специална причина за оттеглянето ѝ?

— Не — отвърна той. — Реши, че е изморена от всичко това.

— Не го направи... ъ-ъ... подчинявайки се на изрично ваше желание?

Маршъл повдигна вежди.

— О, не.

— И вие бяхте напълно съгласен тя да продължи да излиза на сцената след сватбата?

Съпругът на убитата се усмихна едва забележимо.

— Бих предпочел да се откаже — това, да. Но не го превърнах в проблем.

— И това не водеше до разпри помежду ви?

— Категорично не. Съпругата ми беше свободна да постъпва както ѝ беше приятно.

— И... бракът ви беше щастлив?

Кенет Маршъл студено отговори:

— Напълно.

Полковник Уестън замълча за миг. После попита:

— Капитан Маршъл, имате ли някаква представа кой може да е убил жена ви?

Отговорът дойде без никакво колебание:

— Абсолютно никаква.

— Тя имаше ли врагове?

— Възможно е.

— А?

Другият бързо продължи:

— Не ме разбирайте погрешно, сър. Съпругата ми беше актриса. Беше също с много приятна външност. И двете неща предизвикваха ревност и завист. Имаше ядове с ролите, имаше съперничество от други жени — имаше доста, как да се изразя, определена завист, омраза, злонамереност и цялостна недоброжелателност. Но това не значи, че е имало някой, способен умишлено да я убие.

Еркул Поаро за първи път проговори:

— Това, което наистина искате да кажете, мосю, е, че нейни врагове са били най-вече или изцяло само жени?

Кенет Маршъл погледна към него.

— Да — отговори. — Така е.

Началникът на полицията попита:

— Не знаете ли някой мъж да е имал основание за недоволство от нея?

— Не.

— Познавала ли е някого от хотела от преди?

— Мисля, че е срещнала господин Редфън на някакъв коктейл. Никой друг, доколкото зная.

Уестън замълча за малко. Изглежда обмисляше дали да продължи темата. После се отказа:

— Стигаме до тази сутрин. Кога за последен път видяхте жена си?

Маршъл се позабави, после отговори:

— Слизях за закуска, надзърнах...

— Извинете, отделни стаи ли имахте?

— Да.

— И в колко часа беше това?

— Трябва да е било около девет.

— Какво правеше тя?

— Отваряше писмата си.

— Каза ли нещо?

— Нищо особено. Само „Добро утро“... и че денят е чудесен...
нещо такова.

— Как се държеше? Нещо необичайно?

— Не, съвършено нормално.

— Не изглеждаше ли възбудена или потисната, или някак си разтревожена?

— Определено не забелязах такова нещо.

Еркюл Поаро се намеси:

— Спомена ли изобщо нещо за съдържанието на писмата си?

Маршъл отново се усмихна:

— Доколкото си спомням, каза, че са сметки.

— Жена ви закуси в леглото?

— Да.

— Винаги ли правеше така?

— Неизменно.

— По кое време обикновено слизаше долу? — поинтересува се детективът.

— О, между десет и единайсет — обикновено към единайсет.

Поаро продължи:

— Ако слезеше точно в десет часа, това би било доста учудващо?

— Да. Не се случваше често да слиза толкова рано.

— Но тази сутрин е слязла. Защо според вас се е случило това, капитан Маршъл?

— Нямам представа. Може да е било заради времето — изключително хубав ден и прочие — отвърна Маршъл.

— Видяхте ли се с нея?

Съпругът се размърда на стола си.

— Погледнах в стаята й пак след закуска. Нямаше я. Бях малко изненадан.

— И тогава слязохте на плажа, и ме попитахте дали съм я виждал.

— А-а... да. — Той добави с едва забележима натъртеност в гласа си: — И вие казахте, че не сте...

Еркюл Поаро не трепна и нежно погали пицните си мустаци. Уестън попита:

— Имахте ли някаква особена причина да се опитвате да намерите жена си тази сутрин?

Маршъл премести дружелюбно поглед към началника на полицейското управление.

— Не, просто се чудех къде е, това е всичко.

Уестън замълча и премести стола малко, преди да зададе следващия въпрос:

— Току-що споменахте, капитан Маршъл, че жена ви се е познавала с Патрик Редфън от преди. До каква степен жена ви познаваше господин Редфън?

— Имате ли нещо против да запуша? — Маршъл прерови джобовете си. — По дяволите! Забутал съм някъде лулата си.

Поаро му предложи цигара и той прие. Запалвайки я, каза:

— Питахте за Редфън. Жена ми ми каза, че го е срещнала на някакъв коктейл.

— Значи е бил само случаен познат?

— Предполагам.

— Оттогава... — началникът на полицията замълча за малко — както разбирам, това познанство доста се е задълбочило.

Маршъл остро реагира:

— Разбирате, така ли? Кой ви каза?

— Това е клюката на хотела.

За момент погледът на Маршъл се насочи към Поаро. Задържа се върху него с някакъв студен гняв.

— Хотелските клюки обикновено не са истина! — изрече.

— Възможно е. Но подочух, че господин Редфън и жена ви са дали някои основания за клюките.

— Какви основания?

— Непрекъснато са били заедно.

— Това ли е всичко?

— Не отричате, че е било така?

— Може да е било. Всъщност не съм забелязал.

— Вие не се... извинете ме, капитан Маршъл...
противопоставихте на приятелството между жена ви и господин Редфън?

— Нямах навик да критикувам поведението на жена си.

— Не възразихте, нито се противопоставихте, по какъвто и да е начин?

— Разбира се, че не.

— Въпреки че това се превръщаше в обект на скандал, а между господин Редфън и съпругата му се появяваше отчуждение?

Кенет Маршъл изрече студено:

— Аз не се бъркам в чуждите работи и очаквам другите да не се месят в моите. Не давам ухо на клюки и празни приказки.

— Няма да отречете, че господин Редфън се е възхищавал от жена ви?

— Вероятно се е възхищавал. Повечето мъже го правеха. Тя беше много красива.

— Но вие самият сте били убеден, че в цялата работа няма нищо сериозно?

— Никога не съм помислял за това, истината ви казвам.

— А да предположим, че имате свидетел, който може да потвърди, че те са били в най-интимни отношения?

Отново сините очи се отправиха към Еркюл Поаро. Отново върху това обикновено безчувствено лице се появи неприязън.

Маршъл заяви твърдо:

— Щом искате да слушате тези измишльотини, слушайте ги. Жена ми е мъртва и не може да се защити.

— Искате да кажете, че вие лично не им вярвате?

За първи път по челото на Маршъл можеха да се забележат ситни капчици пот.

— Не възнамерявам да вярвам, на каквито и да е неща от този род — отвърна. И продължи: — Не се ли отдалечавате твърде много от главното в тази история? Това, в което вярвам или не вярвам, със сигурност няма връзка с безспорния факт — убийството?

Еркюл Поаро се обади, преди някой от другите двама да отвори уста.

— Вие не разбирате, капитан Маршъл. Няма такова нещо като безспорен факт. В девет от десет случая убийството произтича от обстоятелствата и характера на убития. Понеже жертвата — той или тя, е била определен тип човек, ето защо той или тя са били убити! Докато не разберем напълно и изцяло точно какъв човек е била Арлин Маршъл, няма да можем ясно да определим кой я е убил. Оттук произлиза необходимостта от нашите въпроси.

Маршъл се обърна към началника на полицията:

— Това ли е и вашето мнение?

Уестън започна да извърта:

— Ами до известна степен... тъй да се каже...

Маршъл се изсмя:

— Така си мислех, че няма да се съгласите. Всички тези приказки за характерите са специалитет на мосю Поаро, предполагам.

Детективът каза с усмивка:

— Поне можете да се поздравите за това, че не направихте нищо, с което да ми помогнете.

— Какво искате да кажете?

— Какво ни разказахте за жена си? Абсолютно нищо. Споменахте ни само онова, което всеки сам може да види. Че е била красива и че ѝ се възхищавали. Нищо повече.

Кенет Маршъл повдигна рамене и изрече:

— Вие сте луд.

Погледна към началника на полицията:

— Има ли нещо друго, сър, което вие бихте искали да ви кажа?

— Да, капитан Маршъл, вашите собствени действия тази сутрин, ако обичате.

Кенет Маршъл кимна. Несъмнено беше очаквал това. Започна да говори:

— Закусих долу към девет часа и си прочетох вестника. Както ви казах, после се качих в стаята на жена си и открих, че е излязла. Слязох на плажа, видях мосю Поаро и го попитах дали я е виждал. После набързо се изкъпах в морето и отново отидох в хотела. Тогава беше, чакайте да видя, към единайсет без двайсет — да, точно така. Видях часовника във фойето. Минаваше малко без двайсет. Качих се в

стаята си, но камериерката не беше привършила. Помолих я да свърши колкото е възможно по-бързо. Имах да напиша на машина няколко писма, които исках да изпратя с пощата. Пак слязох долу и си поприказвах малко с Хенри в бара. Качих се отново в стаята си в единайсет без десет. После там написах писмата си. Писах на машина до дванайсет без десет. После се преоблякох и си сложих екипа за тенис, тъй като имах уговорка да играя тенис в дванайсет. Бяхме ангажирали корта предишния ден.

— Кои „ние“?

— Госпожа Редфън, госпожица Данли, господин Гарднър и аз. Слязох в дванайсет и тръгнах към кортовете. Госпожица Данли беше там, а също и Гарднър. Госпожа Редфън пристигна след няколко минути. Играхме тенис около час. Точно когато се прибрахме в хотела, аз... аз... научих за станалото.

— Благодаря ви, капитан Маршъл. Като една обичайна формалност само, има ли някой, който може да потвърди факта, че сте писали в стаята си между... ъ-ъ... единайсет без десет и дванайсет без десет?

Маршъл отвърна с едва забележима усмивка:

— Да не би да ви е хрумнало, че съм убил собствената си съпруга? Чакайте да помисля. Камериерката беше наоколо и оправяше стаите. Трябва да е чула тракането на пишещата машина. А и самите писма. При цялата тази бъркотия не съм ги изпратил. Струва ми се, че те са доказателство, достатъчно убедително като всяко друго.

Извади от джоба си три писма. Бяха адресирани, но нямаха марки. Той каза:

— Съдържанието им, между впрочем, е напълно поверително. Но щом става дума за убийство, човек е принуден да се довери на дискретността на полицията. Съдържат списъци с данни и различни финансови отчети. Мисля, че ако накарате един от вашите хора да ги напише на машина, ще се уверите, че няма да го направи за по-малко от час. — Замълча. — Удовлетворени сте, надявам се?

Уестън каза успокояващо:

— Не става въпрос за подозрение. Всеки на острова ще бъде помолен да даде обяснение за действията си в периода между единайсет без петнайсет и дванайсет без дваайсет.

Кенет Маршъл отбеляза:

— Така трябва.

Уестън добави:

— Още нещо, капитан Маршъл. Имате ли представа по какъв начин е вероятно жена ви да се е разпоредила с това, което е притежавала?

— Имате предвид завещание? Не мисля, че изобщо някога е правила завещание.

— Но не сте сигурен.

— Адвокатите ѝ са от „Баркет, Маркет и Апългуд“ на Бедфорд Скуеър. Те се занимаваха с договорите ѝ. Но съм почти сигурен, че никога не е правила завещание. Веднъж каза, че ако направи такова нещо, ще я побият тръпки.

— В такъв случай, щом е умряла, без да остави завещание, като неин съпруг вие наследявате имуществото ѝ.

— Да, предполагам, че е така.

— Тя имаше ли някакви близки роднини?

— Не мисля. Ако е имала, никога не ги е споменавала. Зная, че родителите ѝ са починали, когато е била дете, и няма нито братя, нито сестри.

— Във всеки случай, предполагам, че не е имала нещо кой знае какво да остави в наследство?

Кенет Маршъл каза студено:

— Напротив. Само преди две години сър Робърт Ърскин, един неин стар приятел, почина и ѝ остави по-голямата част от богатството си. Възлизаше на, струва ми се, около петдесет хиляди лири.

Инспектор Колгейт вдигна очи. До този момент беше мълчал. Сега попита:

— Значи в действителност вашата съпруга, капитан Маршъл, е била богата жена?

Той повдигна рамене.

— Предполагам, че действително е била.

— И въпреки това твърдите, че не е направила завещание?

— Можете да попитате адвокатите. Но съм почти сигурен, че не е. Както ви казвах, смяташе, че носи нещастие.

Настъпи кратко мълчание, после Маршъл добави:

— Има ли още нещо?

Уестън поклати глава.

— Не мисля. А, Колгейт? Не. Още веднъж, капитан Маршъл, приежете моите съболезнования за вашата загуба.

Маршъл примигна и отсечено рече:

— О, благодаря.

И излезе.

V.

Тримата мъже се спогледаха. Уестън отбеляза:

— Костелив орех. Нищо не издава, нали? Как ти се вижда, Колгейт?

Инспекторът поклати глава.

— Трудно е да се каже. Той не е от онези, които всичко излагат на показ. Такива хора правят лошо впечатление на свидетелската скамейка и все пак е малко несправедливо за тях, наистина. Понякога и те са сломени като всички, но въпреки това не могат да го покажат. Подобно поведение накара съдебните заседатели да дадат присъда за виновност на Уолъс. Не свидетелските показания. Те просто не можеха да повярват, че човек може да изгуби жена си, а да говори за това и да се държи толкова хладнокръвно.

Уестън се обърна към детектива:

— Какво мислите, Поаро?

Той вдигна ръце.

— Какво може да каже човек? Той е заключеното ковчеже — затворен човек. Той е избрал ролята си. Нищо не е чул, нищо не е видял, нищо не знае.

— Имаме избор от мотиви — каза Колгейт. — От една страна, мотивът ревност, а и мотивът пари. Разбира се, тъй да се каже, съпругът е най-вероятният заподозрян. Човек естествено първо се сеща за него. Ако е знаел, че неговата жена флиртува с онзи другия...

Поаро го прекъсна:

— Мисля, че знаеше.

— Защо говорите така?

— Ето какво, приятелю. Снощи разговарях с госпожа Редфън на Слънчевата тераса. Спуснах се от там към хотела и по пътя видях онези двамата — госпожа Маршъл и Патрик Редфън. А след миг-два срещнах капитан Маршъл. Лицето му беше каменно. Не изразяваше нищо — ама съвсем нищо! Почти прекалено безизразно, ако ме разбирате. О! Той със сигурност знаеше.

Колгейт изсумтя, изпълнен със съмнение.

— Е, добре, щом мислите така...

— Убеден съм в това! Но дори и така да е, какво ни казва това? Какво е чувствал към жена си Кенет Маршъл?

Полковник Уестън каза:

— Приема смъртта ѝ доста равнодушно.

Поаро недоволно поклати глава.

Инспектор Колгейт отбеляза:

— Понякога тези, тихите, вътрешно са най-буйни, така да се каже. Всичко е затворено като в бутилка. Той може лудо да я е обичал — и лудо да я е ревнувал. Но не е от тези, които ще го покажат.

Поаро бавно изрече:

— Да, това е възможно. Много интересен човек е този капитан Маршъл. Силно ме заинтересува. И алибито му също.

— Алиби, осигурено от пишеща машина — каза Уестън с отсечен, подобен на кучешки лай, смях. — Какво ще кажеш за това, Колгейт?

Колгейт свъси вежди:

— Ами какво да кажа, сър, допада ми това алиби. Не е прекалено добро, ако разбирате какво искам да кажа. То е... ами, то е естествено. Ако установим, че камериерката е била наблизо и наистина е чула пишещата машина, така де, на мен ми се струва, че всичко е наред и че ще трябва да търсим някъде другаде.

— Хм, къде да търсим? — поинтересува се Уестън.

VI.

Минута-две тримата мъже размишляваха по въпроса. Пръв заговори инспектор Колгейт. Той каза:

— С две думи, всичко се свежда до това — външен човек ли е бил, или гост на хотела? Не изключвам напълно обслужващия персонал, но и за миг дори не очаквам да открием, че някой от тях има пръст в тази работа. Не, или е гост на хотела, или е някой отвън, извън острова. Ето така трябва да гледаме на нещата. Най-напред — мотив. Има облаги. Единственият, който изглежда има някакви облаги от смъртта ѝ, е съпругът. Какви други мотиви съществуват? На първо място — ревност. Струва ми се — така както аз го виждам — че ако изобщо съществува *crime passionnel*^[1] — (той се поклони на Поаро) това е точно такава.

Вдигайки поглед към тавана, Поаро промърмори:

— Има толкова много страсти.

Инспектор Колгейт продължи:

— Съпругът ѝ не искаше дори да допусне, че тя е имала някакви врагове — истински врагове, искам да кажа, но аз и за миг не вярвам, че е така! Бих казал, че жена като нея би... ами би си създавала доста опасни врагове... ъ-ъ, сър, какво ще кажете?

Детективът откликна:

— *Mais oui*^[2], това е така. Арлин Маршъл би си създавала врагове, но по мое мнение хипотезата за съществуването на врагове е нелогична, тъй като, нали разбирате, инспекторе, враговете на Арлин Маршъл, струва ми се, както току-що казах, биха били винаги жени.

Полковник Уестън изсумтя:

— Има нещо в това. Жените тук са тези, които изливат злобата си против нея.

Поаро продължи:

— Изглежда почти невъзможно това престъпление да е било извършено от жена. Какви са данните от медицинската експертиза?

Уестън отново изсумтя:

— Нийздън е почти убеден, че е била удушена от мъж. Големи ръце, силно захващане. Възможно е, разбира се, да го е извършила и необикновено силна жена — но е дяволски неправдоподобно.

Поаро кимна.

— Именно! Арсен в чаша чай, отрова в шоколадови бонбони, нож, дори пистолет... но удушаване — не! Мъж трябва да търсим. И веднага става по-трудно. В този хотел има двама души, които имат мотив да желаят Арлин Маршъл да изчезне от пътя им, но и двете са жени.

Полковник Уестън попита:

— Съпругата на Редфън е едната, предполагам?

— Да. Госпожа Редфън би могла да вземе решение да убие Арлин Стюърт. Тя е имала, така да се каже, достатъчна причина. Мисля също, че госпожа Редфън би могла да извърши убийство. Но не такова убийство. Независимо от това колко е била нещастна и е ревнувала, тя не е, бих казал, жена на силните страсти. В любовта би била предана и вярна, но не страстна. Както казах току-що — арсен в чаша чай, възможно е... но удушаване — не! А съм и сигурен, че тя няма физически данни за извършването на това престъпление — дланите и стъпалата ѝ са малки, по-малки от обичайното.

Уестън кимна:

— Това престъпление не е извършено от жена. Не, извършено е от мъж.

Инспектор Колгейт се изкашля.

— Позволете ми да предложа едно решение, сър. Да речем, че преди да срещне този Редфън, жената е имала друга история с някого — да го наречем Х. Тя изоставя този Х заради Редфън. Х е бесен от гняв и ревност. Проследява я дотук, отсяда някъде в съседство, прескача до острова, очиства я. Това е възможност!

Уестън каза:

— Възможно е, разбира се. И ако е вярно, би трябвало да може лесно да се докаже. Пеша ли е дошъл, или с лодка? Последното изглежда по-правдоподобно. Ако е така, той трябва да е наел лодка някъде. Добре е да поразпитате. — Погледна към Поаро. — Какво мислите за предположението на Колгейт?

Той замислено изрече:

— Някак твърде много се оставя на случайността. Освен това — картината не е вярна в нещо. Разбирате ли, не мога да си представя този мъж... мъжът, побеснял от гняв и ревност.

— Хората наистина пощуряват по нея, сър. Погледнете Редфън — отбеляза Колгейт.

— Да, да... И въпреки това...

Колгейт го погледна въпросително.

Поаро поклати глава. Смръщвайки вежди, каза:

— Някъде, някъде има нещо, което сме пропуснали.

---

[1] Престъпление от страст (фр.). — Б. пр. ↑

[2] Ами да (фр.). — Б. пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

I.

Полковник Уестън се беше задълбочил в книгата за регистрация на гостите. Четеше на глас:

Майор и госпожа Коуън, госпожица Памела Коуън, младият Робърт Коуън, младият Ивън Коуън, Радълз Маунт, Ледъхед.

Господин и госпожа Мастърман, господин Едуард Мастърман, госпожица Дженифър Мастърман, господин Рой Мастърман, младият Фредерик Мастърман, Марлборо Авеню № 5, Лондон.

Господин и госпожа Гарднър, Ню Йорк.

Господин и госпожа Редфън, Кросгейтс, Селдън, Принсиз Ризбъро.

Майор Бари, Кардън Стрийт № 18, Сейнт Джеймс, Лондон.

Господин Хорас Блат, Пикърсджил Стрийт № 5, Лондон.

Мосю Еркюл Поаро, Уайтхейвън Маншънз, Лондон.

Госпожица Розамънд Данли, „Кардигън Корт“ № 8.

Госпожица Емили Брюстър, Саутгейтс, Санбъри-на-Темза.

Преподобният Стивън Лейн, Лондон.

Капитан и госпожа Маршъл, госпожица Линда Маршъл, „Ъпкот Маншънз“ №73, Лондон.

Той спря. Инспектор Колгейт каза:

— Сър, мисля, че можем да прескочим първите две регистрации. Госпожа Касъл ми каза, че семейство Мастърман и семейство Коуън редовно идват тук всяко лято с децата си. Тази сутрин са излезли на целодневна екскурзия с лодка в морето, като са си взели храна за обяд. Тръгнали са малко след девет часа. Взел ги е някакъв човек на име

Андрю Бастън. Можем да проверим от него, но мисля, че можем спокойно да ги изключим.

Уестън кимна.

— Съгласен съм. Да елиминираме, когото можем. Можете ли да ни кажете по нещо насочващо за всеки от останалите, Поаро?

Поаро каза:

— Отгоре-отгоре не е трудно. Семейство Гарднър са на средна възраст, приятни, доста са пътували. Жената говори непрекъснато. Съпругът покорно се съгласява. Той играе тенис и голф и има особено чувство за хумор, който е привлекателен, ако човек се сближи с него.

— Всичко ми изглежда наред.

— Следващите — семейство Редфън. Господин Редфън е млад, привлекателен за жените, великолепен плувец, добър играч на тенис и съвършен танцьор. За неговата съпруга вече ви говорих. Тя е тиха, с някаква бледа красота. Струва ми се, че е предана на съпруга си. Притежава нещо, което липсваше на Арлин Маршъл.

— Какво е то?

— Ум.

Инспектор Колгейт въздъхна:

— Умът няма особено значение, когато става въпрос за безумно влюбване, сър.

— Може би не. И въпреки всичко аз вярвам, че независимо от увлечението му по госпожа Маршъл Патрик Редфън наистина обича жена си.

— Може да е така, сър. Не би бил първият такъв случай.

Поаро промърмори:

— Точно това е жалкото! Жените винаги най-трудно вярват на това.

Той продължи:

— Майор Бари. Офицер в оставка от частите в Индия. Обожава жените. Разказва дълги и скучни истории.

Инспекторът въздъхна.

— Не е нужно да продължавате. Срещал съм такива като него, сър.

— Хорас Блат. Очевидно е богат. Говори доста — все за господин Блат. Исква да бъде приятел на всички. Това е тъжно, понеже никой не го харесва особено. Има и още нещо. Снощи той ми зададе доста

въпроси. Беше неспокоен. Да, има нещо не съвсем наред при него. — Той направи малка пауза и продължи с променен глас: — Следва госпожица Розамънд Данли. В бизнеса е известна като „Роза Монд Лимитид“. Тя е известна моделиерка. Какво мога да кажа за нея? Умна, чаровна, елегантна. Доставя радост за окото. — Спря за миг и после добави: — И е стара приятелка на капитан Маршъл.

Уестън се изправи на стола си.

— О, стара приятелка, така ли?

— Да. Не са се срещали от доста време.

Уестън попита:

— Тя знаеше ли, че той ще бъде тук?

— Казва, че не е знаела.

Детективът помълча и после продължи:

— Кой е наред? Госпожица Брюстър. Тя малко ме безпокои. — Той тръсна глава. — Има глас като на мъж. Грубовата е и е от хората, които наричаме сърцати. Обича да гребе и винаги дава четири удара преднина на останалите на голф. — Той замълча. — Все пак, струва ми се, че тя има добро сърце.

Уестън каза:

— И така, остава само преподобният Стивън Лейн. Що за човек е преподобният Стивън Лейн?

— Мога да ви кажа само едно. Този човек е в състояние на изключителна нервна възбуда. Освен това мисля, че е фанатик.

Инспектор Колгейт промърмори:

— Аха, така значи.

Уестън обобщи:

— И това е цялата компания! — Погледна към Поаро. — Замислили сте се, приятелю?

Детективът отвърна:

— Да. Понеже, разбирате ли, когато тази сутрин госпожа Маршъл потегли, тя ме помоли да не казвам на никого, че съм я виждал. За себе си аз веднага стигнах до един определен извод. Помислих си, че приятелството й с Патрик Редфън й е създадо неприятности със съпруга й. Помислих си, че има среща с Редфън някъде и че не иска съпругът й да знае къде е. — Той поспря. — Но точно в това, разбирате ли, грешах. Защото, въпреки че съпругът й се появи почти веднага след нея на плажа и попита виждал ли съм я,

Патрик Редфън също пристигна — и съвсем открито и явно я търсеше! Следователно, драги мои, аз се питам: кой е бил този, с когото Арлин Маршъл отиваше да се срещне?

Инспектор Колгейт рече:

— Това напълно отговаря на моята хипотеза. Човек от Лондон или отнякъде другаде.

Поаро поклати глава:

— Но, драги, според вашата теория Арлин Маршъл е била скъсала с този тайнствен мъж. Защо тогава ще си прави труд да се среща с него?

Инспектор Колгейт поклати глава и попита:

— А вие кой мислите, че е бил?

— Ето това е, което не мога да измисля. Ние току-що изчетохме списъка на гостите на хотела. Всички те са на средна възраст — пълна скука. Кого от тях би предпочела Арлин Маршъл пред Патрик Редфън? Не, това е невъзможно. И все пак, каквото и да говорим, тя отиде на среща с някого — и този някой не беше Патрик Редфън.

Уестън измърмори:

— Не предполагате ли, че просто е излязла сама?

Белгиецът поклати глава.

— Mon cher^[1], очевидно е, че никога не сте срещали убитата жена. Някога някой беше написал научен трактат за това какво различно въздействие би имал усамотеният живот върху Брюмел или върху човек като Нютон. Арлин Маршъл, скъпи ми приятелю, просто не би съществувала в уединение. Тя живееше единствено в светлината на мъжкото възхищение. Не, Арлин Маршъл отиде да се срещне с някого тази сутрин. Кой е бил този човек?

---

[1] Скъпи мой (фр.). — Б. пр. ↑

II.

Полковник Уестън въздъхна, поклати глава и каза:

— Е, можем да се впускаме в теории по-късно. А сега трябва да приключим с разпитите. Трябва да запишем черно на бяло кой къде е бил. Струва ми се, че би било добре сега да чуем момичето на Маршъл. Тя може да успее да ни каже нещо полезно.

Линда Маршъл сковано влезе в стаята, блъсвайки се в рамката на вратата. Дишаше тежко и зениците ѝ бяха разширени. Приличаше на подплашено младо жребче. Полковник Уестън усети някакво съчувствие към нея. Той си помисли: „Горкото дете — в края на краищата тя е само едно дете. Доста голям шок трябва да е било това за нея.“

Изтегли един стол и каза с успокояващ глас:

— Много съжалявам, че ще трябва да ви подложим на всичко това, госпожице... Линда, нали така?

— Да, Линда — задъха се тя, нещо, което често се срещаше при момичетата в ученическа възраст. Ръцете ѝ се отпуснаха безпомощно на масата — изразителни ръце, големи и зачервени, с издължени китки. Уестън си помисли: „Едно дете не трябва да бъде въвличано в неща от този род.“

Той каза успокояващо:

— Във всичко това няма нищо страшно. Просто искаме да ни кажете всичко, което знаете и което би могло да ни е от полза.

Момичето попита:

— Имате предвид Арлин?

— Да. Тази сутрин видяхте ли я изобщо?

Линда поклати глава.

— Не, Арлин винаги слиза късно. Закусва в леглото.

Еркюл Поаро попита:

— А вие, мадмоазел?

— О, аз ставам рано. Да закусваш в леглото е толкова тъпо.

Уестън рече:

— Бихте ли ни казали какво правихте тази сутрин?

— Ами, първо се изкъпах в морето, после закусих, а след това отидох с госпожа Редфън в Залива на чайките.

— В колко часа тръгнахте с госпожа Редфън? — попита Уестън.

— Тя каза, че ще ме чака в десет и половина във фойето. Притеснявах се, че ще закъснея, но всичко беше наред. Тръгнахме в десет и двайсет и седем.

— И какво правихте в Залива на чайките? — поинтересува се Поаро.

— О-о, аз се намазах с плажно масло и се пекох, а госпожа Редфън рисуваше. После аз влязох в морето, а Кристин се върна в хотела, за да се преоблече за тениса.

Уестън запита:

— Спомняте ли си колко беше часът тогава?

— Когато госпожа Редфън се върна в хотела? Дванайсет без петнайсет.

— Сигурна сте за този час — дванайсет без петнайсет?

Отваряйки широко очи, момичето отвърна:

— О, да. Погледнах си часовника.

— Часовникът, който носите сега?

Линда погледна към китката си.

— Да.

Уестън каза:

— Нещо против да погледна?

Тя протегна ръката си. Той сравни часовника ѝ със своя и с големия хотелски часовник на стената. Усмихна се.

— Точен до секунда. И след това влязохте в морето да се къпете?

— Да.

— И се върнахте в хотела — кога?

— Към един часа. И... и тогава... чух... за Арлин... — Гласът ѝ се промени.

Полковник Уестън попита:

— Вие... разбрахте ли се добре с мащехата си?

Около минута тя го гледаше, без да отговори. После каза:

— О, да.

Поаро се интересува:

— Харесвахте ли я, мадмоазел?

Линда пак отвърна:

— О, да. — И добави: — Арлин беше доста мила.

Уестън подхвърли малко грубо:

— Не жестоката мащеха, а?

Линда поклати глава, без да се усмихне.

Уестън отбеляза:

— Това е добре. Това е добре. Понякога, нали знаете, има някои трудности в семействата... ревност... — така да се каже. Момичето и бащата са големи приятели и после, когато дойде новата съпруга, дъщерята се чувства малко изолирана и обидена. Вие не се чувствате така, а?

Линда се вторачи в него и искрено рече:

— О, не.

Уестън подхвърли:

— Предполагам, че баща ви е бил... ъ-ъ... доста погълнат от нея?

Линда простиичко отговори:

— Не зная.

Уестън продължи:

— В семействата, както казах, възникват всякакви трудности. Разправии, кавги — такива неща. Когато съпругът и съпругата се изпокарат, дъщерята също е в неловко положение. Нещо подобно?

Момичето ясно отговори:

— Искате да попитате дали баща ми и Арлин са се карали?

— Ами... да.

Уестън си помисли: „Гадна работа — да разпитваш едно дете за баща му. Защо хората стават полицаи? По дяволите, трябва да се свърши все пак.“

Линда беше категорична:

— О, не! — И добави: — Татко никога не се кара с хората. Той изобщо не е такъв.

Уестън я предупреди:

— Сега, госпожице Линда, искам внимателно да помислите. Имате ли някаква представа изобщо кой може да е убил вашата мащеха? Има ли нещо, което някога сте чули, или нещо, което знаете, което би могло да ни помогне по този въпрос?

За минута Линда замълча. Изглежда подлагаше въпроса на сериозен, спокоен размисъл. Най-сетне отвърна:

— Не, не зная кой би искал да убие Арлин. — Добави: — Освен госпожа Редфън, разбира се.

Уестън каза:

— Мислите, че госпожа Редфън е искала да я убие?

Линда отговори:

— Защото съпругът ѝ беше влюбен в Арлин. Но не мисля, че тя в действителност е искала да я убие. Искам да кажа, че би имала чувството, че ѝ се иска тя да е мъртва — а това е съвсем различно нещо, нали?

Поаро вежливо каза:

— Да, съвсем различно е.

Линда кимна. Някакъв странен спазъм премина по лицето ѝ, когато отбеляза:

— Във всеки случай госпожа Редфън никога не би могла да извърши подобно нещо — да убие някого. Тя не е... тя не е избухлива, ако разбирате какво имам предвид.

Уестън и Поаро кимнаха. Последният каза:

— Зная точно какво имате предвид, детето ми, и съм съгласен с вас. Госпожа Редфън не е от онези, на които, както се казва, им „причернява пред очите“. Тя не би била — той се облегна назад, притваряйки очи и подбирайки внимателно думите си — разтърсена от бурни чувства — виждайки, че животът пред нея става безперспективен... виждайки едно омразно лице... един ненавистен бял врат... усещайки как ръцете ѝ се стягат... да жадува да почувства как те притискат плътта... — Той спря.

Линда рязко се дръпна от масата. С треперещ глас попита:

— Мога ли да си вървя сега? Това ли е всичко?

Полковник Уестън любезно отвърна:

— Да, да, това е всичко. Благодаря ви, госпожице Линда.

Той стана да ѝ отвори вратата. После се върна до масата и запали цигара.

— Пфу! — рече. — Не е приятна професия, тази нашата. Мога да ви кажа, че се чувствах малко като мръсник, когато трябваше да разпитвам това дете за отношенията между баща ѝ и мащехата ѝ. Горедолу все едно да приканваш една дъщеря да сложи въжето на врата на баща си. Както и да е, трябваше да свършим това. Убийството си е убийство. А тя е човекът, който най-вероятно знае истинското

положение на нещата. Благодарен съм въпреки всичко, че нямаше какво да ни каже по този въпрос.

Поаро се обади:

— Да мисля, че бяхте благодарен.

Уестън смутено се изкашля:

— Между другото, Поаро, вие попрекалихте, към края си помислих така. Всичко това за ръцете, потъващи в плътта! Подобни неща не трябва да се втълпяват на едно дете.

Детективът го погледна замислено:

— Значи си помислихте, че ѝ втълпявам идеи?

— А не беше ли така? Хайде сега.

Поаро поклати глава.

Уестън се отклони от въпроса:

— Общо взето, от нея получихме много малко полезна информация. С изключение на едно горе-долу свършено алиби за жената на Редфън. Ако са били заедно от десет и половина до дванайсет без петнайсет, това изключва Кристин Редфън като възможност. Заподозряната ревнуваща съпруга напуска сцената.

Поаро възрази:

— Има по-добри причини от тази, за да бъде изключена госпожа Редфън. За нея би било, убеден съм, физически и психически невъзможно да удуши някого. Тя е по-скоро студенокръвна, отколкото буйна, способна е на дълбока всеотдайност и непоколебима вярност, но не на буйна страст или гняв. Още повече, че дланите ѝ са прекалено малки и нежни.

Колгейт се обади:

— Съгласен съм с мосю Поаро. Тя не е замесена. Доктор Нийздън казва, че ръцете, които са удушили тази дама, са били с нормална големина.

Уестън каза:

— Ами, струва ми се, че е по-добре семейство Редфън да са следващите. Надявам се, че сега той вече се е посъвзел от шока.

III.

Патрик Редфън си беше възвърнал самообладанието. Изглеждаше преbledнял и измъчен и неочаквано много млад, но се държеше съвсем спокойно.

— Вие сте господин Патрик Редфън от Кросгейтс, Селдън, Принсиз Ризбъро?

— Да.

— От колко време познавате госпожа Маршъл?

Редфън се подвоуми, после отговори:

— От три месеца.

Уестън продължи:

— Капитан Маршъл ни каза, че сте се срещнали с нея на някакъв коктейл. Така ли е?

— Да, така се случи.

Уестън попита:

— Капитан Маршъл загатна, че до момента, когато сте се срещнали тук, вие не сте се познавали добре. Това ли е истината, господин Редфън?

Още веднъж Патрик Редфън се поколеба за миг. После отвърна:

— Ами — не съвсем. Всъщност аз я виждах доста, по един или друг начин.

— Без знанието на капитан Маршъл?

Мъжът леко се изчерви:

— Нямам представа дали той знаеше или не.

Еркюл Поаро промърмори:

— А беше ли също и без знанието на съпругата ви, господин Редфън?

— Струва ми се, че споменах на жена си, че съм срещнал прочутата Арлин Стюърт.

Детективът настояваше:

— Но тя не знаеше колко често се виждате?

— Е, вероятно не.

Уестън попита:

— Вие и госпожа Маршъл уговорихте ли се да се срещнете тук?
Редфън помълча минута-две. После сви рамене.

— Е, добре — каза, — предполагам, че сега всичко ще излезе наяве. Няма смисъл да увъртам пред вас. Бях полудял по тази жена... побъркан... заслепен... както решите. Тя поиска от мен да дойда тук. Възпротивих се малко, но после се съгласих. Аз... аз... е, аз бих се съгласил на всичко, което е по силите на простосмъртен, ако тя поискаше. Тя имаше такова въздействие върху хората.

Еркюл Поаро промърмори:

— Чудесно я обрисовахте. Тя беше вечната Цирцея.

— Точно такава!

Патрик Редфън горчиво изрече:

— Тя наистина превръщаше мъжете в свине! — Той продължи:
— Съвсем искрен съм с вас, господа. Нищо няма да крия. Каква е ползата? Както казах, беше ми се завъртяла главата по нея. Дали тя ме е харесвала или не, не зная. Правеше се, че ме харесва, но си мисля, че беше една от онези жени, които изгубват интерес към мъжа, щом веднъж са завладели тялото и душата му. Тя беше съвсем наясно, че ме е хванала. Тази сутрин, когато я намерих мъртва на плажа, се чувствах сякаш — той поспря, — сякаш нещо ме беше ударило между очите. Бях замаян... напълно сразен!

Поаро се наведе напред.

— А сега?

Патрик Редфън срещна погледа му открито и потвърди:

— Казах ви истината. Това, което искам да попитам, е — каква част от всичко ще стане обществено достояние? Не изглежда като че ли това може да има някаква връзка със смъртта ѝ. А ако всичко излезе наяве, то ще се отрази доста зле на жена ми. — О, зная — бързо добави. — Мислите, че досега не съм мислил много за нея? Може би е вярно. Но макар че мога да ви се сторя най-големия лицемер, истината в действителност е, че обичам жена си... обичам я много силно. Другата — той рязко повдигна рамене, — това беше лудост... една от тези глупави идиотски постъпки... но Кристин е различна. Тя е реална. Независимо от това, че се отнесох зле с нея, през цялото време дълбоко в себе си знаех, че тя е човекът, който наистина има значение. — Замълча, въздъхна и изрече твърде патетично: — Искан ми се да можех да ви накарам да повярвате на това.

Еркюл Поаро се наведе напред:

— Та аз наистина го вярвам! Да, да, вярвам го!

Патрик Редфън го погледна:

— Благодаря ви.

Полковник Уестън се изкашля леко.

— Може да приемете, господин Редфън, че няма да се впускаме в неща, които са без значение за случая. Ако вашето увлечение по госпожа Маршъл не е играло никаква роля в убийството, то тогава ще е безсмислено да го намесваме в случая. Но това, което изглежда не осъзнавате, е, че... ъ-ъ... интимните отношения... могат да имат пряка връзка с убийството. Могат да създадат, виждате ли, мотив за престъплението.

Патрик Редфън се сепна:

— Мотив?

Уестън каза:

— Да, господин Редфън, мотив. Капитан Маршъл по всяка вероятност не е знаел за връзката ви. Да предположим, че неочаквано е открил?

Редфън възкликна:

— О, божичко! Искате да кажете, че е загрял и... и я е убил?

Началникът на полицията попита с доста хладен тон:

— Не ви ли е хрумвала подобна развръзка?

Редфън поклати глава:

— Не... странно. Не съм си и помислял за това. Разбирате ли, Маршъл е такъв уравновесен човек. Аз... о, това ми се струва невероятно.

Уестън попита:

— Какво беше отношението на госпожа Маршъл към съпруга ѝ по време на тази история. Безпокоеше ли се тя да не стигне до неговите уши? Или ѝ беше все едно?

Редфън поясни:

— Притесняваше се... малко. Не искаше той да подозира нищо.

— Имаше ли вид като че ли се страхува от него.

— Да се страхува? Не, не бих казал.

Поаро измърмори:

— Извинете ме, господин Редфън, не е ли ставало дума за развод?

Патрик Редфън категорично поклати глава:

— О, не, не е ставало въпрос за нищо подобно. Разбирате ли, имаше я Кристин. А и Арлин, сигурен съм, никога не е мислила за такова нещо. Чувстваше се напълно удовлетворена от брака си с Маршъл. Той е... ами, доста важна клечка, тъй да се каже. — Неочаквано се засмя. — Местната аристокрация... и тем подобни, а и е доста заможен. Тя никога не мислеше за мен като за вероятен съпруг. Не, аз бях само един от поредицата нещастни глупаци — просто нещо, с което да запълни времето си. Знаех това през цялото време и все пак странно защо това не промени чувствата ми към нея... — Гласът му постепенно заглъхна.

Уестън го върна към действителността.

— И така, господин Редфън, имаште ли някаква специална уговорка с госпожа Маршъл за днес сутринта?

Патрик Редфън погледна леко озадачен.

— Не, специално уговорена среща, не. Обикновено всяка сутрин се срещаме на плажа. Имахме навик да караме водно колело.

— Бяхте ли изненадан, когато тази сутрин не заварихте там госпожа Маршъл?

— Да, бях. Много изненадан. Изобщо не можех да си го обясня.

— Какво си помислихте?

— Ами не знаех какво да мисля. Искам да кажа, през цялото време си мислех, че тя ще се появи.

— Ако е имала среща някъде другаде, нямаште ли представа с кого би могла да е тази среща?

Патрик Редфън поклати отрицателно глава.

— Когато имаште rendez-vous^[1] с госпожа Маршъл, къде се срещаште?

— Ами понякога се срещаме следобед в Залива на чайките. Следобед слънцето не огрява Залива на чайките и затова тогава там обикновено няма много хора. Един-два пъти сме се срещали там.

— Никога при другия залив? Залива на елфите?

— Не. Виждате ли, Заливът на елфите гледа на запад и следобед хората отиват там с лодки или на водни колела. Никога не сме се опитвали да се срещнем сутрин. Щеше да е твърде очебиещо. Следобед хората се прибират да поспят или се шляят наоколо и никой не знае точно къде са другите.

Уестън кимна.

Патрик Редфън продължи:

— След вечеря, разбира се, когато нощите бяха приятни, излизахме заедно на разходка до различни части на острова.

Еркюл Поаро измърмори:

— О, да!

— Патрик Редфън го стрелна с въпросителен поглед.

Уестън каза:

— Значи не можете да ни окажете каквато и да е помощ относно причината, отвела госпожа Маршъл днес сутринта в Залива на елфите?

Мъжът поклати глава. Отвърна с глас, който звучеше искрено учуден:

— Нямам ни най-малка представа! Не беше обичайно за Арлин.

Уестън попита:

— Тя имаше ли приятели тук, които да са отседнали в околността?

— Не, доколкото зная. О, сигурен съм, че не е имала.

— Сега, господин Редфън, искам внимателно да помислите. Вие познавахте убитата от Лондон. Трябва да сте познавали и различни хора от нейния кръг. Има ли някой сред тях, който би могъл да таи нещо против нея? Някой например, когото вие може да сте изместили от сърцето ѝ?

Патрик Редфън помисли няколко минути. После поклати глава.

— Искрено казано, не мога да се сетя за никого.

Полковник Уестън забарабани по масата с пръсти. Най-последно изрече:

— Е, това е. Изглежда, оставаме с три възможности. Тази за някакъв непознат убиец — някакъв маниак, който случайно се е намирал в близката околност... а това е доста тежка задача...

Редфън го прекъсна:

— И все пак навярно това обяснение е най-вероятно.

Уестън поклати глава:

— Това не е едно от онези убийства в „безлюдна горичка“. Този залив е доста труднодостъпно място. Човекът или трябва да дойде през специалния свързващ път, покрай хотела, през средата на острова и да се спусне по онази стълба-измишльотина, или в противен случай е

дошъл тук с лодка. И двата варианта са неправдоподобни за непредумишлено убийство.

— Казахте, че има три възможности — напомни Редфън.

— Хм, да — каза началникът на полицията. — Тъй да се каже, на острова е имало двама души, които са имали мотив да я убият. Нейният съпруг е единият, а другият е вашата съпруга.

Редфън се вторачи в него. Изглеждаше слисан:

— Моята съпруга? Кристин? Да не искате да кажете, че Кристин е имала нещо общо с това?

Той се изправи и заекна в своята припряност да изрече думите:

— Вие сте побъркан... напълно побъркан... Кристин? Та това е невъзможно! Това е смешно!

Уестън каза:

— И все пак, господин Редфън, ревността е много силен мотив. Жените, които ревнуват, изгубват напълно контрол над себе си.

Редфън разпалено заяви:

— Не и Кристин. Тя е... о, тя изобщо не е такава. Да, тя беше нещастна. Но тя не е от хората да... Не, в нея няма избухливост.

Еркюл Поаро кимна замислено. Избухлива. Същата дума, която беше употребила Линда Маршъл. Както и преди, той се съгласи с това мнение.

— Освен това — уверено продължи Патрик Редфън — би било абсурдно. Арлин беше физически два пъти по-силна от Кристин. Съмнявам се дали Кристин би могла да удуши дори едно коте — камо ли толкова силно и жилаво създание като Арлин. А и Кристин никога не би могла да слезе по онази стълба до плажа. Ще ѝ се завие свят. И... не, всичко това са фантасмагории!

Полковник Уестън колебливо се почеса по ухото.

— Ами, представено така, не изглежда вероятно. Признавам ви това. Но мотивът е първото нещо, което трябва да търсим. — И добави: — Мотив и удобен случай.

---

[1] Среца (фр.). — Б.пр. ↑

IV.

След като Редфън излезе от стаята, началникът на полицията отбеляза с лека усмивка:

— Не сметнах за нужно да кажа на този приятел, че жена му си има алиби. Искан да чуя какво има да каже той по въпроса. Поразтърсих го малко, нали?

Еркюл Поаро измърмори:

— Аргументите, които той изброи, бяха почти толкова убедителни, колкото което и да е алиби.

— Да. О, тя не го е извършила! Тя не е могла да го извърши... физически невъзможно, както казахте вие. Маршъл е могъл да го извърши — но явно не е.

Инспектор Колгейт се изкашля:

— Извинете ме, сър, мислех си за това алиби. Възможно е, знаете ли, ако той предварително е бил обмислил тази работа, писмата да са били приготвени предварително.

Уестън се съгласи:

— Добра идея! Трябва да погледнем в...

Той прекъсна, тъй като Кристин Редфън влезе в стаята.

Тя беше спокойна и с малко превзет маниер.

Беше облечена с бяла поличка за тенис и светлосин пуловер. Той подчертаваше нейната бледа, доста анемична хубост. И все пак, помисли си Еркюл Поаро, лицето ѝ не беше нито глупаво, нито безволево. В него имаше предостатъчно решителност, смелост и здрав разум. Той кимна одобрително.

Полковник Уестън си помисли:

„Сладка малка женичка. Малко безцветничка може би. Прекалено добра за оня неин млад хапльо съпруг-донжуан. Е, нищо, момчето е младо. Обикновено веднъж в живота си човек става за смях заради жена.“

Той каза:

— Седнете, госпожо Редфън. Налага се да преминем през известни рутинни процедури, нали разбирате. Искане от всеки отчет за

действията му днес сутринта. Просто за протоколите ни.

Кристин Редфън кимна. С тихия си глас тя каза:

— О, да, напълно разбирам. Откъде искате да започна?

Еркюл Поаро отвърна:

— От най-ранния възможен момент, мадам. Какво направихте, след като станяхте тази сутрин?

Тя започна:

— Чакайте да видя. Слизайки долу за закуска, минах през стаята на Линда Маршъл и се уговорих с нея да отидем сутринта в Залива на чайките. Разбрахме се да се срещнем в десет и половина във фойето.

Поаро попита:

— Не сте се къпали в морето преди закуска, а, мадам?

— Не, аз рядко го правя — засмя се тя. — Обичам водата да е топла. Доста съм зиморничава.

— Но съпругът ви се къпе в морето по това време?

— О, да. Почти винаги.

— А госпожа Маршъл, и тя ли?

В гласа на жената настъпи внезапна промяна. Стана студен и почти режеше.

— О, не, госпожа Маршъл беше от тези, които никога не се появяват, преди да е изминала първата половина от сутринта.

Леко смутен, Еркюл Поаро промърмори:

— Извинете, мадам, прекъснах ви. Казахте, че сте отишли в стаята на госпожица Линда Маршъл. В колко часа беше това?

— Чакайте да видя... осем и половина, не, малко по-късно.

— А беше ли станала тогава госпожица Маршъл?

— О, да, беше излизала.

— Излизала?

— Да, каза, че е ходила да се къпе. — В гласа на Кристин имаше нотка на смущение.

Това озадачи Еркюл Поаро.

Уестън каза:

— И после?

— После слязох да закуся.

— А след закуска?

— Качих се горе, взех си кутията за рисуване и скицника и тръгнахме.

— Вие и госпожица Линда Маршъл?

— Да.

— В колко часа?

— Мисля, че беше точно в десет и половина.

— И какво направихте?

— Тръгнахме към Залива на чайките. Нали знаете, онзи от източната страна на острова. Разположихме се там. Аз рисувах, а Линда се печеше.

— В колко часа си тръгнахте от залива?

— В дванайсет без петнайсет. Щях да играя тенис в дванайсет и трябваше да се преоблека.

— Носехте ли часовника си?

— Не, попитах Линда колко е часът.

— Разбирам. И после?

— Прибрах си нещата за рисуване и се върнах в хотела.

Поаро попита:

— А мадмоазел Линда?

— Линда? О, Линда влезе в морето.

— Мястото, където седяхте, далече ли беше от морето?

— Бяхме доста над линията, до която стига водата при прилив. Точно под скалите, така че аз да съм малко на сянка, а Линда — на слънце.

Детективът се поинтересува:

— Линда Маршъл всъщност влезе ли в морето, преди вие да напуснете плажа?

Кристин леко смръщи вежди, мъчейки се да си спомни.

— Чакайте да видя. Тя изтича надолу по плажа... аз си прибрах кутията. Да, чух я да се плиска във вълните, когато бях на пътеката нагоре по скалистия бряг.

— Сигурна сте за това, мадам? Че тя наистина влезе в морето?

— О, да.

Тя учудено се вгледа в него.

Полковник Уестън също го гледеше вторачено. После каза:

— Продължете, госпожо Редфън.

— Върнах се в хотела, преоблякох се и отидох на тенискорта, където срещнах другите.

— Кой бяха те?

— Капитан Маршъл, господин Гарднър и госпожица Данли. Изиграхме два сета. Тъкмо се канехме пак да започваме, когато ни съобщиха за... за госпожа Маршъл.

Еркюл Поаро се приведе напред и попита:

— И какво си помислихте, мадам, когато чухте тази вест?

— Какво си помислих ли? — По лицето ѝ пролича леко неудоволствие от въпроса.

— Да.

Кристин Редфън бавно изрече:

— Това беше... ужасно нещо.

— А, да, вашият изтънчен вкус беше отвратен. Това разбирам. Но какво означаваше за вас лично?

Тя му хвърли бърз поглед... умоляващ поглед. Той отговори на погледа ѝ и каза с лишен от емоции глас:

— Обръщам се към вас, мадам, като към интелигентна жена със здрав разум и правилни преценки. Без съмнение през вашия престой тук вие сте си съставили мнение за госпожа Маршъл, за това каква жена е била?

Кристин предпазливо отвърна:

— Предполагам, че когато човек е отседнал в хотел, той винаги го прави.

— Разбира се, това е съвсем естествено. Затова ви питам, мадам, бяхте ли много изненадана от начина, по който тя намери смъртта си?

— Мисля, че разбирам какво имате предвид — отговори жената. — Не, не бях изненадана може би. Шокирана, да. Но тя беше от онези жени...

Поаро завърши вместо нея:

— Тя беше от онези жени, на които такава нещо може да се случи... Да, мадам, това е най-вярното и най-важното нещо, което беше казано тази сутрин в тази стая. Оставяйки... ъ-ъ... — той внимателно наблегна на това — всички лични чувства настрана, какво в действителност мислехте за покойната?

Кристин Редфън спокойно изрече:

— Наистина ли си струва сега да се връщаме към всичко това?

— Мисля, че може да си струва, да.

— Ами какво да кажа? — Бледата ѝ кожа внезапно се покри с цвят. Внимателната самоувереност в поведението ѝ изчезна и тя се

отпусна. За кратко се показа естествената, истинската Кристин. — Тя беше такава жена, която според моите разбирания беше абсолютно непотребна. Тя не правеше нищо, с което да оправдае съществуването си. Нямахме ум. Не мислеше за нищо друго, освен за мъже, дрехи и възхищение. Ненужна, паразит! Беше привлекателна за мъжете, предполагам... О! Разбира се, че беше! И... Тя и живееше заради този начин на живот. Така че, предполагам, не бях в действителност изненадана, че я постигна такъв мъчителен край. Тя беше от онези жени, които се замесват в какви ли не мръсотии — изнудване... ревност... насилие... всякакъв вид груби емоции. Тя, тя събуждаше най-лошото в хората. — Кристин млькна, леко задъхана. Твърде късата ѝ горна устна се повдигаше в някакво капризно отвращение.

На полковник Уестън му хрумна, че не би било възможно да се намери по-съвършена противоположност на Арлин Маршъл от Кристин Редфън. Дойде му наум също, че ако човек е женен за Кристин Редфън, въздухът би бил толкова разреден, че жени като Арлин Стюърт биха имали особена привлекателност за него.

И тогава, идвайки непосредствено след тези му мисли, една-единствена от всички думи, които тя беше изрекла, прикова вниманието му с особена настойчивост.

Той се наведе напред и поиска да разбере:

— Госпожо Редфън, защо, говорейки за нея, споменахте думата изнудване?

СЕДМА ГЛАВА

I.

Кристин се вторачи в него. Изглежда, не разбираше какво я пита той. Отговори почти механично:

— Предполагам... защото не я изнудваха. Тя беше от хората, които биха били изнудвани.

Полковник Уестън каза настойчиво:

— Но... Вие знаете ли, че тя е била изнудвана?

Лека руменина плъзна по страните ѝ. Тя рече доста сковано:

— Всъщност аз наистина зная. Аз... аз, подочух нещо. — Изчервявайки се още повече, Кристин Редфън добави: — Аз, аз... нямах за цел да подслушвам. Стана случайно. Беше една вечер преди два, не, преди три дни. Играехме бридж. — Тя се обърна към Поаро: — Спомняте ли си? Съпругът ми и аз, моєю Поаро и госпожица Данли. Аз бях мор^[1]. В стаята беше много задушно и аз излязох на балкона за глътка чист въздух. Тръгнах към плажа и неочаквано чух гласове. Единият — беше на Арлин Маршъл, веднага го познах — каза: „Няма смисъл да настоявате. Няма как да взема повече пари сега. Съпругът ми ще започне да подозира, че има нещо.“ И тогава мъжки глас отсече: „Не приемам никакви извинения. Ще трябва да платиш.“ И тогава Арлин Маршъл извика: „Ти, мръсен изнудвач!“ А мъжът изрече: „Мръсник или не, ти, скъпа моя, ще си платиш.“ — Кристин спря за малко. — Тръгнах обратно към хотела и след минута Арлин Маршъл профуча край мен. Изглеждаше... ами, ужасно обезпокоена.

Уестън се обади:

— А мъжът? Знаете ли кой беше той?

Кристин Редфън поклати глава.

— Той говореше приглушено. Едва чувах какво казва.

— Гласът му не ви ли заприлича на гласа на някой, когото познавате?

Тя отново се замисли, но още веднъж поклати глава:

— Не, не зная. Беше дрезгав и тих. Той, о, той можеше да бъде на всеки.

Полковник Уесли каза:

— Благодаря ви, госпожо Редфън.

---

[1] Мор — когато един от играчите на бридж сваля картите си и с тях играе партньорът му. — Б. ред. ↑

II.

Когато вратата се затвори зад Кристин Редфън, инспектор Колгейт каза:

— Сега вече стигнахме до нещо!

Уестън попита:

— Значи така мислите, а?

— Ами навежда на размисъл, сър, човек не може да се отърве от това. Някой в този хотел е изнудвал жената.

Поаро промърмори:

— Но не подлият изнудвач лежи мъртъв. Мъртва е изнудваната.

— Това е малка спънка, съгласен съм — рече инспекторът. — Изнудвачите нямат навик да премахват жертвите си. Но това ни подсказва някаква причина за странното поведение на госпожа Маршъл сутринта. Тя е имала rendez-vous^[1] с онзи, който я е изнудвал, и не е искала нито съпругът ѝ, нито Редфън да знаят за това.

— Да, определено дава обяснение на този момент — съгласи се Поаро.

Инспектор Колгейт продължи:

— Помислете си и за мястото, което е избрано. Най-подходящото място за тази цел. Жената тръгва с водното си колело. Това е съвсем естествено. Тя го върши всеки ден. Завива към Залива на елфите, където никога никой не ходи сутрин и който би бил едно чудесно тихо местенце за разговор.

Поаро отбелязва:

— Но да, и аз бях поразен от това. Мястото е, както казвате, идеално за rendez-vous. Безлюдно е, откъм сушата е достъпно само ако се слезе по една отвесна стоманена стълба, което не е по възможностите на всеки, bien entendu^[2]. Освен това по-голямата част от плажа не се вижда отгоре поради надвисналите скали. А има и още едно предимство. Господин Редфън ми го каза веднъж. Там има пещера, чийто вход не е лесно да бъде открит, но където всеки би могъл да чака, без да го виждат.

Уестън каза:

— Разбира се, Пещерата на елфите — спомням си, че съм чувал за нея.

Инспектор Колгейт рече:

— От години обаче не съм чувал да се говори за нея. По-добре ще е да я поразгледаме. Нищо не се знае, може и да намерим нещо.

Уестън каза:

— Да, прав сте, Колгейт, имаме решението на част първа от загадката. Защо госпожа Маршъл е отишла в Залива на елфите? Нужна ни е обаче другата половина на това решение. С кого е отишла да се срещне там? Да приемем, че е човек, отседнал в този хотел. Никой от тях не подхождаше за ролята на любовник, но изнудвач е съвсем различно нещо. — Той придърпа книгата за регистрация към себе си. — Като изключим сервитърите, ваксаджиите и т.н., които не ми се струват подходящи, остават ни следните: американецът Гарднър, майор Бари, господин Хорас Блат и преподобният Стивън Лейн.

Инспектор Колгейт се обади:

— Можем малко да го постесним, сър. Мисля, че почти можем да изключим американеца. Той е бил на плажа цялата сутрин. Нали така, мосю Поаро?

Детективът отговори:

— Нямаше го за малко, когато отиде да донесе кълбото прежда на жена си.

Колгейт попита:

— О, това може да не се взима предвид.

Уестън каза:

— Ами другите трима?

— Майор Бари е излязъл в десет часа сутринта. Върнал се в един и половина. Господин Лейн е излязъл още по-рано. Закусил е в осем. Казал, че отива да се поразходи. Господин Блат е излязъл в морето с платноходка в девет и половина, както е правел почти всеки ден. И двамата още не са се върнали.

— С лодка, а? — замислено произнесе полковник Уестън.

Инспектор Колгейт откликна:

— Чудесно може да прилегне, сър.

Уестън каза:

— Е, да си поговорим с този особняк майор... и, чакайте да видя, кой друг е там? Розамънд Данли. А и тази жена Брюстър, която заедно

с Редфън е открила тялото. Що за птица е тя, Колгейт?

— О, човек на място, сър. С нея шега не бива.

— Тя не е изразила никакво мнение за тази смърт?

Инспекторът поклати глава.

— Не мисля, че тя ще има какво повече да ни каже, сър, но трябва да се убедим. А и американците.

Полковник Уестън кимна:

— Нека всеки от тях влезе и да приключваме колкото може по-скоро. Не се знае, възможно е да научим нещо. Поне за историята с изнудването, ако не нещо друго.

---

[1] Среца (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Както разбирам (фр.). — Б. пр. ↑

III.

Господин и госпожа Гарднър влязоха заедно. Жената моментално обясни:

— Надявам се ще разберете как стоят нещата, полковник Уестън (така ви беше името струва ми се). — Получила потвърждение, тя продължи: — Но това беше ужасен шок за мен, а господин Гарднър винаги е много, много загрижен за здравето ми...

Тук се намеси съпругът:

— Госпожа Гарднър е много чувствителна.

— ... и ме увери: „Как, Кари — каза той, — естествено аз идвам заедно с теб.“ Не че не сме изключително възхитени от методите на британската полиция, напротив. Казвали са ми, че методите на британската полиция са изключително изискани и деликатни, и никога не съм се съмнявала в това, и, разбира се, когато веднъж в хотел „Савой“ ми изчезна една гривна, нямаше нищо по-мило и изпълнено със съчувствие от младия мъж, който дойде да говори с мен за това и, разбира се, в действителност аз изобщо не я бях изгубила, а само я бях забутала някъде: това му е най-лошото на бързането, човек става разсеян и забравя къде оставя нещата си. — Тя направи пауза, пое си лек дъх и отново подхвана: — А това, което казвам, и зная, че господин Гарднър е съгласен с мен, е, че ние просто изгаряме от желание да направим всичко, което можем, за да помогнем на британската полиция във всяко едно отношение. Така че питайте за всичко, което искате да знаете...

Полковник Уестън отвори уста, за да изпълни тази покана, но в същия миг трябваше да отложи въпроса си, тъй като жената продължи:

— Нали това казах, Одел? И нали е така?

— Да, скъпа — каза той.

Полковник Уестън заговори бързо:

— Разбрах, госпожо Гарднър, че вие и вашият съпруг цяла сутрин сте били на плажа?

— Точно така — потвърди тя.

— Да, разбира се, че бяхме — обади се като ехо съпругът.

— И каква приятна, спокойна сутрин беше, като всяка една сутрин, ако ме разбирате, дори малко повече, без да имаме ни най-малка представа за това, което е ставало зад ъгъла, на онзи пуст плаж.

— Днес изобщо виждали ли сте госпожа Маршъл?

— Не сме. И аз казах на Одел, къде ли може да се е дянала госпожа Маршъл тази сутрин? Първо дойде съпругът ѝ и я търсеше, а после и този симпатичен млад мъж, господин Редфън, и беше толкова нетърпелив. Седеше на плажа и гледаше навъсено всеки и всичко. И си казах, защо е нужно, когато си има такава хубава малка женичка, да тича след тази ужасна жена? Защото чувствах, че тя е точно такава. Винаги съм имала такава усещане за нея, нали, Одел?

— Да, скъпа.

— Изобщо не мога да си представя как е станало така, че този симпатичен капитан Маршъл се е оженил за такава жена, а и с тази мила дъщеричка, която сега израства, а добрият пример е толкова важен за момичетата. Госпожа Маршъл изобщо не беше подходящият човек — никакво възпитание — и твърде чувствена по природа, бих казала. Ако капитан Маршъл е имал здрав разум, щял е да се ожени за госпожица Данли, която е очарователна жена и освен това е известна. Трябва да призная, че се възхищавам от начина, по който е вървяла все напред и е създавала първокласно търговско предприятие, да, наистина. Нужен е ум, за да се създаде такава неща — и е достатъчно само да погледнете Розамънд Данли, за да видите, че е страшно умна. Тя би могла да планира и осъществи всяко нещо, което си поиска. Възхищавам се на тази жена повече, отколкото мога да ви опиша. И онзи ден казах на господин Гарднър, че за всеки е очевидно, че тя е силно влюбена в капитан Маршъл — луда по него, казах аз, нали така, Одел?

— Да, скъпа.

— Изглежда се познават от деца, и защо не, кой знае, всичко може да се оправи, след като онази жена вече не представлява пречка. Аз не съм тесногръда, полковник Уестън, и не че не одобрявам театъра... напротив, доста от моите най-добри приятелки са актриси... но през цялото време казвах на господин Гарднър, че в тази жена има нещо пагубно. И нали виждате, оказах се права. — Тя замълча победоносно.

Устните на Еркюл Поаро потрепнаха в лека усмивка. За миг погледът му срещна пронизателните очи на господин Гарднър.

Полковник Уестън доста отчаяно рече:

— Е, благодаря ви, госпожо Гарднър. Предполагам, няма нищо, което някой от вас двамата да е забелязал откакто сте тук, което би могло да се окаже съществено за случая?

— Ами не, мисля, че не. — Съпругът говореше бавно и провлачено. — Госпожа Маршъл се мотаеше почти през цялото време с младия Редфън... но всеки може да ви каже това.

— А съпругът й? Той имаше ли нещо против, как мислите?

Господин Гарднър каза предпазливо:

— Капитан Маршъл е много затворен човек.

Госпожа Гарднър потвърди това с думите:

— Е, да, той е истински англичанин!

IV.

Различни емоции сякаш се бореха за превъзходство върху леко апоплектичния израз на лицето на майор Бари. Той правеше усилия да изглежда ужасен, както му е редът, но не можеше да потисне някакво свое неприлично удоволствие.

С дрезгав, леко хъхрещ глас казваше:

— Радвам се да ви помогна с каквото мога. Разбира се, не зная нищо за това — изобщо нищо. Не познавам тези хора. Но на младини доста съм поскитал. Живях дълго в страните на Изтока, разбирате, нали? И мога да ви кажа, че след като сте живели в планински военен пост в Индия, това, което не знаете за човешката природа, не си струва да се знае. — Той поспря, пое си дъх и продължи: — фактически цялата тази работа ми напомня за един случай в Смила. Един приятел на име Робинсън, или може би беше Фалконър? Както и да е, той беше в частите на Източен Уилтс, или може би на Северен Съри? Не мога да си спомня сега, пък и това няма значение. Тихо момче, нали разбирате, четеше много — кротък като агънце бихте казали. Нахвърлил се върху жена си една вечер в бунгалото им. Сграбчил я за гърлото. Тя ходела с някакъв си там и той подразбрал. Боже мой, той почти ѝ беше видял сметката. На косъм беше. Всички ни изненада! Не мислехме, че е способен на това.

Еркюл Поаро измърмори:

— И сега виждате някаква аналогия със смъртта на госпожа Маршъл?

— Ами исках да кажа... удушена, виждате ли? Същото нещо. На човека внезапно му причернява!

Детективът попита:

— Мислите, че капитан Маршъл се е чувствал така?

— О, вижте, не съм казвал такова нещо. — Лицето на майор Бари стана още по-червено. — Изобщо нищо не съм казвал за Маршъл. Изключително симпатичен човек. За нищо на света не бих изрекъл и дума против него.

Поаро измърмори:

— А, pardon^[1], но вие наистина споменахте за естествена реакция от страна на един съпруг.

Майор Бари избъбри:

— Ами, искам да кажа, мисля си, че нея си я биваше. А? Добре беше оплела младия Редфън. А преди него вероятно е имало и други. Но най-смешното е, знаете ли, че съпрузите са големи тъпанари. Удивително! Това неведнъж ме е изненадало. Виждат, когато някой си пада по жена им, но не забелязват, че тя си пада по него! Спомням си един такъв случай в Пуна. Много красива жена. Господи, тя доста разигра мъжа си...

Полковник Уестън се размърда малко нервно и го прекъсна:

— Да, да, майор Бари. За момента ни е необходимо просто да установим фактите. Вие лично нищо не знаете — нещо, което да сте видели или забелязали, и което би могло да ни помогне в този случай?

— Ами, наистина, Уестън, не мога да кажа, че знам. Един следобед я видях с младия Редфън в Залива на чайките — тук той намигна с разбиране и дрезгаво се изсмя, — много беше хубаво. Но това не са такива показания, каквито търсите, ха, ха!

— Тази сутрин вие изобщо ли не сте виждали госпожа Маршъл?

— Тази сутрин никого не видях. Ходих до Сейнт Лу. Такъв ми е късметът. Място, където месеци наред нищо не се случва, а когато се случи — аз го пропускам! — В гласа му имаше искрено съжаление.

Полковник Уестън му напомни:

— Значи ходихте до Сейнт Лу?

— Да, трябваше да се обадя по телефона. Тук няма телефон, а онова подобие на поща в Ледъркум не е много надеждно.

— Строго поверителни ли бяха телефонните ви обаждания?

Майор Бари отново намигна жизнерадостно.

— Ами, и бяха, и не бяха. Исках да се свържа с един приятел и да го накарам да заложи на един кон. Не можах да се свържа, ужасен късмет.

— Откъде се обаждяхте?

— Телефонна кабина в централната поща в Сейнт Лу. А на връщане се обърках... тези отвратителни улички... криволичещи насам-натам. Трябва да съм изгубил най-малко час за това. Проклето място. Върнах се едва преди час и половина.

Полковник Уестън попита:

— Да сте срещнали или да сте говорили с някого в Сейнт Лу?

Майор Бари каза, хилейки се:

— Искате някой да потвърди алибито ми? Не мога да се сетя. В Сейнт Лу видях около петдесет хиляди души — но това не потвърждава, че те си спомнят да са ме виждали.

Началникът на полицията каза:

— Нали знаете, трябва да питаме за тези неща.

— Прав сте. Може винаги да разчитате на мен. Щастлив съм да помогна. Много привлекателна жена беше убитата. Бих искал да ви помогна да заловите човека, който го е направил. Убийство на безлюдния плаж — обзалагам се, че така ще пише във вестниците. Напомня ми за времето...

Инспектор Колгейт беше този, който твърдо прекъсна тези последни спомени и с хитра маневра изтласка словоохотливия майор през вратата.

Връщайки се, той отбеляза:

— В Сейнт Лу е трудно да се направи проверка за каквото и да било. Средата на сезона е.

Началникът на полицията се съгласи:

— Да, не можем да го изключим от списъка. Не че сериозно вярвам, че е замесен. Наоколо се мотаят купища стари досадници като него. Спомням си един-двама от времето, когато бях войник. Все пак — той е една възможност. Оставям всичко това на вас, Колгейт. Проверете в колко часа е изкарал колата, гориво и други подобни. Теоретично е възможно той да е паркирал колата на някое усамотено местенце, да се е върнал пеша дотук и да е отишъл до залива. Но не ми изглежда правдоподобно. Би рискувал твърде много да бъде забелязан.

Колгейт кимна:

— Разбира се, днес тук има много автобуси за екскурзии. Чудесен ден. Започват да пристигат към единайсет и половина. Приливът беше в седем. Пълният отлив настъпва към един часа. Навсякъде по пясъците и по свързващия път ще има хора.

Уестън каза:

— Да. Но той трябва да дойде от шосето и да мине покрай хотела.

— Не точно край него. Би могъл да се отклони по пътеката, която води право през средата на острова.

Уестън неуверено рече:

— Не казвам, че той не би могъл да го направи, без да го забележат. На практика всички гости на хотела са били на плажа, с изключение на госпожа Редфън и момичето на Маршъл, които са били долу при Залива на чайките, а началото на тази пътека се вижда само от няколко стаи в хотела и вероятността точно в този момент никой да не погледне през тези прозорци е доста голяма. В тази връзка смея да кажа, че е възможно човек да дойде до хотела, да мине през фоайето и да си излезе, без някой да го види. Но това, което искам да кажа, е, че той не би могъл да разчита на това, че никой няма да го забележи.

Колгейт отбеляза:

— Могъл е да стигне до залива с лодка.

Уестън кимна:

— Това е много по-логично. Ако е имал лодка в едно от близките заливчета, могъл е да остави колата, да стигне с лодката до Залива на елфите, да извърши убийството, да се върне с лодката, да вземе колата и да пристигне тук с тази история как е ходил в Сейнт Лу и се изгубил — история, за която той знае, че е доста трудно да бъде опровергана.

— Прав сте, сър.

Началникът на полицията каза:

— Е, оставям това на вас, Колгейт. Старателно претърсете околността. Знаете какво да правите. А сега е по-добре да видим госпожица Брюстър.

---

[1] Извинете (фр.). — Б.пр. ↑

V.

Емили Брюстър не можа да добави нищо съществено към това, което вече знаеха.

След като беше повторила разказа си, Уестън попита:

— И няма нищо, което да знаете и с което бихте могли да ни помогнете по някакъв начин?

Тя каза отривисто:

— Боя се, че не. Печална работа. Надявам се обаче, че скоро ще я разнищите докрай.

Уестън рече:

— И аз се надявам, уверявам ви.

Емили Брюстър отбеляза сухо:

— Не би трябвало да е трудно.

— Какво искате да кажете с това, госпожице Брюстър?

— Извинете. Нямах намерение да ви уча на вашия занаят. Имах предвид само, че с такава жена би трябвало да е съвсем лесно.

Еркюл Поаро измърмори:

— Това ли е вашето мнение?

Жената отговори отсечено:

— Разбира се. *De mortuis nil nisi bonum*^[1] и тем подобни, но човек не може да избяга от фактите. Тази жена не беше стока във всяко едно отношение. Достатъчно е само да се поразровите малко в отвратителното ѝ минало.

Еркюл Поаро кротко попита:

— Вие не я харесвахте, така ли?

— Зная прекалено много за нея. — В отговор на въпросителните погледи тя продължи: — Моя първа братовчедка се омъжи за един от семейство Ърскин. Вероятно сте чули, че тази жена придума стария сър Робърт да ѝ остави по-голяма част от богатството си, пренебрегвайки семейството си.

Полковник Уестън уточни:

— И семейството... ъ-ъ... беше възмутено от това?

— Естествено. Така или иначе връзката му с нея беше скандална, ами на всичкото отгоре, да ѝ остави такава сума като петдесет хиляди лири — това показва точно каква жена беше тя. Не се съмнявам, че ви се струвам коравосърдечна, но според мен всички като Арлин Стюърт на този свят заслужават много малко съчувствие. Зная и още нещо — за един младеж, който съвсем се беше побъркал по нея... той си беше малко необуздан и естествено връзката му с нея го вкара в пропастта. Направи нещо доста съмнително с някакви акции — просто за да си набави пари, които да пръска по нея... и само на косъм се отърва от съд. Тази жена пръскаше заразата си върху всеки, когото срещнеше. Вижте само начина, по който съсипваше младия Редфън. Не, боя се, че изобщо не съжалявам, че е мъртва... въпреки че, разбира се, би било по-добре, ако се беше удавила или беше паднала от някоя скала. Това, че е удушена, е нещо доста неприятно.

— И вие мислите, че убиецът е бил някой от... миналото ѝ?

— Да.

— Някой, който е дошъл от сушата, без да го видят?

— Че защо трябва някой да го е видял? Ние всички бяхме на плажа. Чух, че детето на Маршъл и Кристин Редфън са били в Залива на чайките, не са били пречка. Капитан Маршъл е бил в стаята си в хотела. Тогава кой, по дяволите, е могъл да го види, освен вероятно госпожица Данли?

— Госпожица Данли къде е била?

— Седяла е на издатината на върха на скалата. „Слънчевата тераса“ ѝ казват. С господин Редфън я видяхме, когато гребахме покрай острова.

Полковник Уестън каза:

— Може и да сте права, госпожице Брюстър.

Тя отговори убедено:

— Сигурна съм, че съм права. Когато една жена е ни повече, ни по-малко противна, то тогава самата тя ще ни насочи към най-добрата възможна следа. Не сте ли съгласен с мен, мосю Поаро?

Еркюл Поаро вдигна глава. Очите му срещнаха нейните уверени сиви очи. Той отвърна:

— О, да... съгласен съм с това, което току-що казахте. Арлин Маршъл е най-добрата, единствената следа към собствената си смърт.

Госпожица Брюстър каза рязко:

— Добре тогава.

Тя стоеше там, изправена, едра, а хладният ѝ самоуверен поглед се плъзгаше от единия към другия от мъжете.

Полковник Уестън я увери:

— Можете да бъдете сигурна, госпожице Брюстър, че каквато и улика да има в миналото на госпожа Маршъл, няма да я пренебрегнем.

Емили Брюстър излезе.

---

[1] За мъртвите или нищо, или добро (лат.). — Б. пр. ↑

VI.

Инспектор Колгейт се размърда и замислено промърмори:

— Тя е решителна, да. И изля злобата си към мъртвата, точно така, изля я. — Той спря за миг и отбеляза: — Жалко е някак си, че има желязно алиби за цялата сутрин. Забелязахте ли ръцете й, сър? Големи като на мъж. И е яка жена — толкова силна, дори по-силна от много мъже, бих казал...

Той пак замълча. Погледът му към Поаро беше почти умоляващ:

— И казвате, че тази сутрин изобщо не е напускала плажа, мосю Поаро?

Детективът поклати глава.

— Скъпи ми инспекторе, тя дойде на плажа, преди госпожа Маршъл да е била достигнала Залива на елфите и беше пред очите ми до момента, когато отплаваха с лодката заедно с Редфън.

Инспектор Колгейт мрачно каза:

— Тогава това напълно я изключва.

Изглеждаше разстроен от този факт.

VII.

Както винаги Еркюл Поаро усети силно задоволство, когато видя Розамънд Данли.

Тя внасяше някаква своя изтънченост дори в едно сиво полицейско разследване на грозните факти на убийството.

Седна срещу полковник Уестън и обърна към него сериозното си и интелигентно лице.

— Трябват ли ви името и адресът ми? Розамънд Ан Данли. Занимавам се с производство и търговия на дрехи под името „Роза Монд Лимитид“ на Брук Стрийт, № 622.

— Благодаря ви, госпожице Данли. Сега можете ли да ни кажете нещо, което да ни помогне?

— Всъщност не мисля, че мога.

— Вашите собствени действия...

— Закусих към девет и половина. После се качих в стаята си, взех си няколко книги и чадъра за слънце и отидох на скалата — на Слънчевата тераса. Трябва да е било към десет и двацет и пет. Върнах се в хотела към дванайсет без десет, качих се горе, взех си ракетата за тенис и отидох на корта, където играх тенис до обяд.

— Били сте на издадената скала, наричана в хотела Слънчевата тераса, от десет и половина до дванайсет без десет?

— Да.

— Видяхте ли изобщо тази сутрин госпожа Маршъл?

— Не.

— Видяхте ли я от скалата, когато е карала водното си колело, заобикаляйки към Залива на елфите?

— Не, тя трябва да е минала, преди аз да отида там.

— Забелязахте ли тази сутрин някой друг с водно колело или с лодка?

— Не... мисля, че не. Виждате ли, аз четях. Разбира се, вдигах поглед от време на време, но морето всеки път беше съвсем пусто.

— Не забелязахте дори господин Редфън и госпожица Брюстър, когато са завивали от там?

— Не.

— Познавали сте се, струва ми се, с госпожа Маршъл?

— Капитан Маршъл е стар приятел на семейството. Бяхме съседи. Не бях го виждала обаче от доста време — трябва да има около дванайсет години.

— А съпругата му?

— Преди да я срещна тук, не съм разменила с нея дори няколко думи.

— Доколкото знаехте, капитан и госпожа Маршъл бяха ли в добри отношения?

— В изключително добри отношения, бих казала.

— Капитан Маршъл беше ли предан на жена си?

Розамънд отговори:

— Може и да е бил. Всъщност нищо не мога да ви кажа за това. Капитан Маршъл е доста старомоден... той няма съвременния навик да разгласява семейните неразбирателства.

— Харесвахте ли госпожа Маршъл, госпожице Данли?

— Не.

Едносричната дума дойде тихо и равно. Прозвуча точно такава, каквато беше — чисто и просто констатация на факта.

— Защо?

На устните на Розамънд се появи усмивка.

— Нима не сте открили вече, че Арлин Маршъл не се харесваше много на другите от своя пол? Тя се отегчаваше до смърт сред жени и не го криеше. Независимо от това би ми се искало да имам начина ѝ на обличане. Имаше голям усет към дрехите. Нейните бяха винаги подходящи и тя умееше да ги носи добре. Бих искала да ми е била клиентка.

— Харчела е доста за дрехи?

— Сигурно. Но тя си имаше свои пари, а, разбира се, и капитан Маршъл е доста добре финансово.

— Някога чували ли сте, или хрумвало ли ви е, че някой изнудва госпожа Маршъл?

Розамънд Данли остана много учудена.

— Изнудвана? Арлин?

— Тази мисъл изглежда ви изненадва.

— О, да, доста. Изглежда толкова нелепа.

— Но нима не е възможно?

— Всичко е възможно, нали така? На този свят човек бързо научава това. Но се чудех за какво някой ще изнудва Арлин?

— Предполагам, че има някои неща, които госпожа Маршъл не би желала да стигнат до ушите на съпруга ѝ.

— Ами да.

Тя обясни съмнението в гласа си, изричайки с лека усмивка:

— Говоря скептично, но, разбирате ли, Арлин беше прословута със своето поведение. Никога не се е преструвала на порядъчна.

— Значи мислите, че съпругът ѝ е знаел за нейните... връзки с други мъже?

Настъпи кратко мълчание. Розамънд смръщи вежди. Най-сетне заговори, бавно, с нежелание:

— Виждате ли, не зная какво точно да мисля. Винаги съм смятала, че Кенет Маршъл приемаше жена си такава каквата е. Че не е имал илюзии спрямо нея. Но може и да не е било така.

— Може да е вярвал в нея безрезервно?

Розамънд раздразнено изрече:

— Мъжете са такива глупаци. А Кенет Маршъл е съвсем неопитен. Може сляпо да ѝ е вярвал. Може да е мислел, че на нея просто ѝ се възхищават.

— И не знаете за никого... тоест, не сте чували за някой, който може да е имал нещо против госпожа Маршъл?

Розамънд Данли се усмихна:

— Само разгневени съпруги. А предполагам, че щом е била удушена, този, който я е убил, е мъж.

— Да.

Розамънд каза замислено:

— За никого не мога да се сетя. Но вероятно аз и не бих могла да зная. Ще трябва да питате някой от най-близкото ѝ обкръжение.

— Благодаря ви, госпожице Данли.

Розамънд леко се завъртя на стола си и с иронична усмивка попита:

— Мосю Поаро няма ли никакви въпроси?

Еркюл Поаро се засмя и поклати глава:

— Не мога да се сетя за нищо.

Розамънд Данли стана и излезе от стаята.

ОСМА ГЛАВА

I.

Те стояха в спалнята, която е била на Арлин Маршъл.

Два големи еркерни прозореца водеха към балкон, който гледаше към плажа и към морето зад него. Слънчевата светлина заливаше стаята и просветваше над смайващо количество шишенца и бурканчета, строени върху тоалетката на Арлин.

Тук имаше всички видове козметични средства и мазила, познати в козметичните салони. Сред това женско снаряжение целенасочено се движеха трима мъже. Инспектор Колгейт шареше наоколо, отваряйки и затваряйки чекмеджета.

След малко той изсумтя. Беше се натъкнал на сгънати писма. Заедно с Уестън набързо ги прегледаха.

Поаро беше застанал до гардероба. Отвори вратата на отделението за закачалки и огледа роклите и спортните костюми, които висяха там. Отвори другата врата. Купчина дамско бельо. На един широк рафт бяха шапките. Още две плажни картонени шапки в червено и светложълто... една голяма хавайска сламена шапка... друга една от тежък плътен тъмносин лен и три-четири джунджурийки, за всяка една, от които без съмнение са били похарчени доста пари — нещо като барета в тъмносиньо... пискюлче от черен плюш... бледосив тюрбан.

Еркюл Поаро стоеше, разглеждайки ги внимателно — едва забележима снизходителна усмивка се появи на устните му. Той измърмори:

— Les femmes^[1]!

Полковник Уестън сгъваше писмата.

— Три от младия Редфън — каза той. — Какъв хапльо! След някоя и друга година ще се научи да не пише писма на жени. Те винаги пазят писмата ти, а после се заклеват, че са ги изгорили. Тук има някакво друго писмо.

Той протегна ръка и Поаро го взе.

Скъпа Арлин,

Боже, колко съм тъжен. Заминавам за Китай и може би пак няма да те видя с години. Не знаех, че един мъж може непрекъснато да е луд по някоя жена, както аз по теб. Благодаря ти за чека. Сега няма да ме дадат под съд. Но беше на косъм и всичко това, защото исках да спечеля много пари за теб. Можеш ли да ми простиш? Исках да сложа диаманти на ушите ти — на твоите прекрасни уши... а на врата ти — големи млечнобели перли, само дето казват, че перлите в днешно време не ги бива. Един приказен смарагд тогава? Да, точно така. Голям смарагд, студен и зелен, но пълен със скрит огън. Не ме забравяй — но ти няма да ме забравиш, зная. Ти си моя завинаги.

Довиждане — довиждане — довиждане.

Дж. Н.

Инспектор Колгейт каза:

— Може би си струва да открием дали Дж. Н. наистина е заминал за Китай. В противен случай... ами, той може да е човекът, когото търсим. Побъркан по жената, идеализира я, внезапно открива, че е бил изигран като някой мухльо. Струва ми се, че това е младежът, за когото спомена госпожица Брюстър. Да, мисля, че това може да се окаже полезно.

Еркюл Поаро кимна:

— Да, това писмо е важно. Намирам го за много важно.

Той се обърна и се загледа в стаята — шишенцата на тоалетката, отворения гардероб и една голяма кукла палячо, нагло изтегнала се на леглото.

Отидоха в стаята на Кенет Маршъл.

Тя беше в съседство с тази на жена му, но без свързваща ги врата и без балкон. Гледаше в същата посока и имаше два прозореца, но беше много по-малка. На стената между двата прозореца висеше позлатено огледало. Тоалетната масичка беше в ъгъла зад прозореца вдясно. На нея имаше две четки от слонова кост, четка за дрехи и лосион за коса. В ъгъла до прозореца от лявата страна беше писалището. Върху него стоеше отворена пишеща машина, а до нея бяха наредени куп документи.

Колгейт набързо ги прегледа и отбеляза:

— Всичко изглежда съвсем достоверно. Аха, ето го писмото, за което ни спомена тази сутрин. С дата двајсет и четвърти — това беше вчера. А ето го и плика с пощенското клеймо на Ледъркум Бей от тази сутрин. Изглежда няма измама. Сега ще добием представа дали е било възможно да приготви отговора си предварително.

Той седна.

Полковник Уестън каза:

— Ще ви оставим да работите, а ние ще хвърлим по един поглед и в останалите стаи. На гостите беше забранено да влизат в този коридор досега и те започват малко да нервничат.

Веднага след това влязоха в стаята на Линда Маршъл. Тя беше обърната на изток с изглед към скалите.

Уестън поразгледа наоколо и промърмори:

— Не мисля, че има нещо интересно тук. Но е възможно Маршъл да е сложил в стаята на дъщеря си нещо, което не иска да открием. Макар че е малко вероятно. Не е като да има някакво оръжие или нещо друго, от което човек гледа да се отърве.

Той излезе.

Еркюл Поаро поостана. В камината намери нещо, което го заинтересува. Нещо беше изгорено там неотдавна. Коленичи и започна да рови търпеливо. Постави находките си върху лист хартия. Голяма бучка от восък за свещи с неправилна форма, няколко парчета зелена хартия или картон, вероятно лист от календар, тъй като имаше неизгоряло парченце с цифрата 5 и късче от нещо напечатано „благородни постъпки...“ Имаше и обикновена карфица и изгоряла органична материя, подобна на козина.

Поаро ги подреди в спретната редичка и се взря в тях.

Той измърмори:

— Върши благородни постъпки, а не само цял ден за тях да си мечтаеш. *C'est possible*^[2]! Но какво да си мисли човек за цялата тази колекция? *C'est fantastique*^[3]! — После взе карфицата. Той промърмори: — *Pour l'amour de Dieu*^[4]! Възможно ли е това?

Еркюл Поаро се надигна от мястото до камината, където беше коленичил.

Огледа бавно стаята и този път имаше съвсем различно изражение. Стана мрачен и почти неумолим.

Вляво от полицата над камината имаше няколко рафта с редичка книги. Еркюл Поаро замислено проследи заглавията.

Една Библия, орфаното томче Шекспирови пиеси, „Сватбата на Уилям Аш“ от Хъмфри Уорд; „Младата мащеха“ от Шарлот Йънг; „Младежът от Шропшир“; „Убийство в катедралата“ от Елиът; „Жана д'Арк“ на Бърнард Шоу; „Отнесени от вихъра“ на Маргарет Мичъл; „Горящият двор“ на Диксън Кар.

Поаро извади „Младата мащеха“ и „Уилям Аш“ и погледна размазания печат, поставен на заглавната страница. Когато се канеше да ги върне, погледът му попадна на една книга, която беше забутана зад другите. Беше малко томче, подвързано в кафява кожа.

Извади го и го разтвори. Съвсем бавно кимна с глава. Измърмори:

— Значи бях прав... Да, прав бях. Но за другото — и това ли е възможно? Не, не е възможно, освен ако...

Той стоеше и поглаждаше мустаците си, докато умът му се занимаваше напрегнато с проблема.

Повтори тихо:

— Освен ако...

---

[1] Жените (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Възможно е (фр.). — Б. пр. ↑

[3] Това е невероятно! (фр.). — Б. пр. ↑

[4] Боже мой! (фр.). — Б. пр. ↑

II.

Полковник Уестън погледна през вратата.

— Здравейте, Поаро, още ли сте тук?

— Идвам, идвам — извика той. Бързо излезе в коридора.

Стаята до тази на Линда беше на семейство Редфън.

Поаро погледна вътре, отбелязвайки машинално следите, оставени от две различни индивидуалности — спретнатост и подреденост, които свърза с Кристин, и живописен безпорядък, което беше характерно за Патрик. Като се изключеха тези странични сведения за двамата, стаята не го заинтересува.

До нея пък беше стаята на Розамънд Данли и тук той се позабави за миг заради удоволствието, което му доставяше личността на обитателката ѝ.

Огледа няколкото книги, които лежах на масата до леглото, семплите, но скъпи тоалетни принадлежности на масичката. Усети едва доловимия аромат на скъпия парфюм, който Розамънд Данли използваше.

До стаята на Розамънд в северния край на коридора имаше отворен прозорец, водещ към балкон, от който по външна стълба се отиваше до скалите долу.

Уестън каза:

— От тук хората слизат да поплуват преди закуска — тоест, ако се къпят встрани от скалите, както правят повечето.

В очите на Поаро проблесна интерес. Той пристъпи навън и погледна надолу.

Под него една пътека водеше към стъпала, изсечени зигзагообразно и водещи по скалите надолу към морето. Имаше и пътека, която завиваше покрай хотела наляво.

— Човек може да слезе по тази стълба, да завие вляво покрай хотела и да излезе на централната алея, идваща от пътя.

Уестън кимна. Той доразви заключението на Поаро:

— Човек може да пресече острова, без да минава през хотела. — И добави: — Но все пак може да го видят от някой прозорец.

— Кой прозорец?

— Две от общите бани гледат в тази посока — на север — и банята на персонала и гардеробните на партера също. И билиардната зала.

Поаро кимна:

— А всички те имат прозорци от матирано стъкло и човек не играе билиард, когато денят е чудесен.

— Точно така. — Уестън помълча и каза: — Ако го е извършил той, минал е точно по този път.

— Имате предвид капитан Маршъл?

— Да. Независимо дали е имало изнудване. Все пак чувствам, че всичко сочи към него. А и неговото поведение — да, неговото поведение за жалост.

Еркюл Поаро каза сухо:

— Може би — но начинът на държание не прави от човек убиец.

Уестън попита:

— Значи мислите, че той не е замесен?

Поаро поклати глава:

— Не, не бих казал!

Уестън каза:

— Ще видим какво ще установи Колгейт по въпроса за алибито с пишещата машина. Междувременно намерих камериерката на етаж и тя чака да я разпитаме. От нейните показания зависи много.

Камериерката беше трийсетгодишна жена, пъргава, изпълнителна и интелигентна. Тя отговаряше с готовност.

Капитан Маршъл се бил върнал в стаята си малко след десет и половина. Тя привършвала. Той я помолил да побърза. Не го видяла кога се е върнал, но малко по-късно чула тракането на пишещата машина. Каза, че било горе-долу единайсет без пет. Тогава била в стаята на семейство Редфън. След като свършила с нея, се преместила в стаята на госпожица Данли в дъното на коридора. От там не можела да чува пишещата машина. Отишла в стаята на госпожица Данли, доколкото си спомняше, малко след единайсет. Когато влизала, чула часовникът на църквата в Ледъркум да бие. В единайсет и петнайсет слязла за своята обичайна чаша чай и „закусчица“ в единайсет. После отишла към стаите в другото крило на хотела. В отговор на въпроса на полицейския началник каза, че е почистила стаите в следния ред: тази

на госпожица Маршъл, двете общи бани, стаята и банята на госпожа Маршъл, стаята на капитан Маршъл, стаята и банята на семейство Редфън, стаята и банята на госпожица Данли. Стаите на капитан Маршъл и на госпожица Маршъл нямали собствени бани.

През времето, когато била в банята и в стаята на госпожица Данли, не чула никой да минава покрай вратата и да излиза по стълбата към скалите, но било напълно възможно да не е чула, ако някой е минал тихо.

Тогава Уестън насочи въпросите си към госпожа Маршъл.

Не, госпожа Маршъл не била от тези, които стават рано. Тя, Гладис Наръкът, се изненадала, когато заварила вратата отворена, госпожа Маршъл излязла съвсем малко след десет. Нещо съвсем необичайно.

— Госпожа Маршъл винаги ли закусваше в леглото?

— О, да, сър, винаги. А и не ядеше много. Само чай, портокалов сок и филийка препечен хляб. На диета, като толкова други жени.

Не, не била забелязала нищо необичайно в поведението на госпожа Маршъл тази сутрин. Изглеждаше както обикновено.

Еркюл Поаро измърмори:

— Какво мислехте за госпожа Маршъл, мадамозел?

Гладис Наръкът се вторачи в него:

— Ами, едва ли е моя работа да го казвам, нали така, сър?

— Но да, трябва да го кажете. Чакаме с нетърпение... с голямо нетърпение... да чуем впечатленията ви.

Гладис хвърли леко смутен поглед към началника на полицията, който направи усилие лицето му да изразява отзивчивост и одобрение, въпреки че в действителност се чувстваше малко смутен от методите на своя чуждестранен колега. Той каза:

— Ъ-ъ... да, разбира се. Продължавайте.

За първи път самообладанието на Гладис Наръкът я напусна. Пръстите ѝ мачкаха щампираната ѝ рокля.

— Ами, госпожа Маршъл... тя не беше точно дама, може да се каже. Искам да кажа, тя приличаше повече на актриса.

— Тя беше актриса.

— Да, сър, това казвам и аз. Правеше това, което ѝ хрумнеше. Тя не... ами, не си правеше труда да бъде учтива, ако нямаше желание за това. В един миг можеше да е изключително мила, а после, ако не

можеше да намери нещо или не се отговореше веднага на позвъняването ѝ, или прането ѝ не беше донесено, ставаше съвсем груба и се държеше отвратително. Никой от нас, може да се каже, не я харесваше. Но дрехите ѝ бяха чудесни и, разбира се, тя беше красива жена, така че беше съвсем естествено човек да ѝ се възхищава.

Полковник Уестън изрече:

— Много се извинявам, че трябва да ви задам този въпрос, но това е от изключителна важност. Можете ли да ни кажете как вървяха нещата между нея и съпруга ѝ.

Гладис Наръкът се поколеба за миг:

— Вие не... това не е бил... нали не мислите, че той го е направил?

Еркюл Поаро бързо попита:

— А вие?

— О! Не бих искала да мисля така. Той е такъв приятен джентълмен, капитан Маршъл. Не би могъл да направи такова нещо — сигурна съм, че не би могъл.

— Но не сте съвсем сигурна — усещам го по гласа ви.

Гладис Наръкът неохотно отвърна:

— Човек чете за такива неща във вестниците. Като ревност. Ако е имало разни историйки — а за това, разбира се, говорят всички... за нея и за младия Редфън, искам да кажа. А госпожа Редфън е такава мила и кротка жена! Наистина е безобразие! А и господин Редфън е симпатичен джентълмен, но, изглежда, мъжете нищо не могат да направят, когато става дума за такава жена като госпожа Маршъл... която е свикнала да постига своето. Съпругите трябва да се примирят с доста неща, сигурна съм — въздъхна тя и поспря. — Но ако капитан Маршъл е разбрал за това...

Полковник Уестън рязко запитва:

— Е?

Гладис Наръкът продължи бавно:

— Понякога си мисля, че госпожа Маршъл се страхуваше съпругът ѝ да не разбере.

— Какво ви кара да говорите така?

— Не беше нещо определено, сър. Просто чувствах... че понякога тя... се боеше от него. Той беше много тих човек, но не беше... не беше лесен.

Уестън се поинтересува:

— Но нямате нищо конкретно? Нещо, което някой от тях е казал на другия?

Гладис Наръкът бавно поклати глава. Уестън въздъхна и продължи:

— А сега за писмата, които госпожа Маршъл е получила тази сутрин. Можете ли да ни кажете нещо за тях?

— Бяха шест или седем, сър, не мога да кажа точно.

— Вие ли й ги занесохте?

— Да, сър. Взех ги както обикновено от офиса и ги сложих върху подноса със закуската й.

— Спомняте ли си как изглеждаха?

Момичето поклати глава.

— Бяха най-обикновени писма. Някои от тях бяха сметки и рекламни проспекти, защото бяха отворени.

— Какво стана с тях?

— Отидоха в кофата за боклук, сър. Един от полицейските служители я преглежда сега.

Уестън кимна.

— А съдържанието на кошчетата къде е?

— И то трябва да е в кофите за боклук.

Уестън кимна:

— Хм... е, мисля, че засега това е всичко.

Той погледна въпросително към Поаро.

Детективът се приведе напред.

— Когато почиствахте стаята на госпожица Линда Маршъл, почистихте ли камината?

— Нямаше нищо за чистене, сър. Тя не беше палена.

— И в самата камина нямаше нищо?

— Не, сър, всичко беше както трябва.

— По кое време чистихте стаята й?

— Към девет и петнайсет, сър, когато тя беше слязла на закуска.

— Тя върна ли се в стаята си след закуска, знаете ли?

— Да, сър, качи се към десет без петнайсет.

— Остана ли в стаята си?

— Така ми се струва, сър. Излезе, или по-скоро изтича, малко преди десет и половина.

— Вие не влязохте пак в стаята й?

— Не, сър. Аз току-що я бях оправила.

Поаро кимна:

— Има още едно нещо, което искам да зная. Тази сутрин кои се къпаха в морето преди закуска?

— Не бих могла да кажа за другото крило и за горния етаж. Само за този.

— Точно това искам да зная.

— Ами, сър, мисля, че капитан Маршъл и господин Редфън бяха единствените тази сутрин. Те винаги слизат да се къпят преди закуска.

— Вие видяхте ли ги?

— Не, сър, но мокрите им плувни принадлежности висяха на парапета на балкона както обикновено.

— Госпожица Линда Маршъл не се ли е къпала тази сутрин?

— Не, сър, всичките й бански костюми бяха съвсем сухи.

— Аха — каза Поаро. — Това исках да зная.

Гладис прояви самоинициатива:

— Тя обикновено се къпе сутрин, сър.

— А другите трима — госпожица Данли, госпожа Редфън и госпожа Маршъл?

— Госпожа Маршъл никога, сър. Госпожица Данли — един-два пъти, струва ми се. Госпожа Редфън не се къпе често преди закуска — само когато е много топло, но тази сутрин не е.

Поаро отново кимна и попита:

— Чудя се, забелязали ли сте в стаите, за които се грижите в това крило, да липсва някое шишенце?

— Шишенце, сър? Какво шишенце?

— За нещастие не зная какво. Но забелязали ли сте — или бихте ли забелязали, — ако изчезне някое?

Гладис откровено отговори:

— Не бих могла, ако е от стаята на госпожа Маршъл, сър, това е факт. Тя има толкова много.

— А от другите стаи?

— Ами, не съм сигурна за госпожица Данли. Тя има доста много кремове и лосиони. Но от другите стаи, да, бих забелязала, сър. Искам да кажа, ако гледам за това. Ако се стремя да забележа, така да се каже.

— Но всъщност не сте забелязали.

— Не, защото не съм гледала за това, както казах.

— Може би ще отидете да погледнете сега, а?

— Разбира се, сър.

Тя напусна стаята, прошумолявайки с роклята си. Уестън гледаше към Поаро. Той попита:

— Какво значи всичко това?

Детективът измърмори:

— Моята акуратна мисъл, която се вълнува от дреболии! Тази сутрин преди закуска госпожица Брюстър се е къпала встрани от скалите и каза, че отгоре било изхвърлено някакво шишенце, което едва не я ударило. Ей виеп, искам да зная кой го е изхвърлил и защо.

— Драги мой, всеки може да захвърли някакво шишенце.

— Съвсем не. Да започнем с това, че би могло да бъде изхвърлено само от прозорец от източната страна на хотела — тоест, един от прозорците на стаята, които ние току-що прегледахме. А сега ви питам — ако на тоалетната си масичка или в банята си имате празно шишенце, какво правите с него? Ще ви кажа — пускате го в кошчето за боклук. Не си правите труда да излезете на балкона си и да го запратите в морето. Защото, първо, може да ударите някого и второ — това ще ви струва повече усилия. Не, бихте направили това само ако не искате това шишенце да бъде видяно от никого.

Уестън го гледаше втренчено.

— Зная, че главният инспектор Джап, когото срещнах при един случай неотдавна, винаги казваше, че имате дяволски сложна мисъл. Нали не се готвите сега да ми кажете, че Арлин Маршъл изобщо не е била удушена, а отровена от някаква тайнствена отрова в някакво тайнствено шише?

— Не, не мисля, че в шишенцето е имало отрова.

— Тогава какво е имало?

— Нямам представа. Затова толкова се интересувам.

Гладис Наръкът се върна. Беше леко задъхана, когато каза:

— Съжалявам, сър, но не мога да открия нещо да липсва. Сигурна съм, че нищо не е изчезнало от стаята на капитан Маршъл, нито от тази на госпожица Маршъл, нито пък от стаята на господин и госпожа Редфън и съм съвсем сигурна, че и от стаята на госпожица Данли нищо не липсва. Но не бих могла да кажа нищо за тази на госпожа Маршъл. Както ви казах, тя имаше толкова много шишенца.

Поаро сви рамене.

— Няма значение. Да забравим за това.

Прислужницата попита:

— Има ли още нещо, сър?

Тя погледна единия, после другия.

Уестън отвърна:

— Не мисля. Благодаря ви.

Поаро каза:

— Благодаря ви, не. Сигурна сте, че няма нищо, което да сте забравили да ни кажете?

— За госпожа Маршъл ли, сър?

— За всичко. Нещо необичайно, особено, необяснимо, малко странно, твърде любопитно — enfin^[1], о, което да ви е накарало да си кажете или да кажете на колежките си: „Това е странно!“?

Гладис се поколеба:

— Ами, не е такова нещо, което би ви интересувало.

Детективът възрази:

— Без значение е какво би ме интересувало. Вие не знаете какво ме интересува. Значи е вярно, че днес сте казали на ваша колежка „Това е странно!“?

Той изрече трите думи с иронично безразличие.

Гладис отвърна:

— Всъщност това не беше нищо. Просто в една баня течеше вода. И подхвърлих на Елзи, че е чудно някой да се къпе към дванайсет часа.

— Чия баня, кой се къпеше?

— Това не бих могла да кажа, сър. Чухме шума надолу по канализацията откъм това крило, това е всичко, и тогава споделих с Елзи.

— Сигурна сте, че идваше от баня? Не от някоя от мивките?

— О! Съвсем сигурна, сър. Не можете да сгрешите, когато се оттича водата от една вана.

След като Поаро не прояви по-нататъшно желание да я задържа, на Гладис Наръкът ѝ беше разрешено да излезе.

Уестън се обърна към детектива:

— Нали не мислите, че този въпрос с банята е важен, Поаро? Искам да кажа, че е безсмислен. Не е имало петна от кръв или нещо

подобно за измиване. Това е... — Той се подвоуми.

Поаро рязко отвърна:

— Това е, щяхте да кажете, предимството на удушаването! Никакви петна кръв, никакво оръжие — нищо, от което човек трябва да се отърве или да скрие. Нищо не е нужно, освен физическа сила... и душа на убиец! — отговорът му беше яростен, толкова изпълнен с чувство, че Уестън леко се отдръпна.

Еркюл Поаро извинително му се усмихна.

— Нищо, банята вероятно е без значение. Може да е бил всеки. Госпожа Редфън, преди да отиде да играе тенис, капитан Маршъл, госпожица Данли. Всеки, както казах. В това няма нищо.

Един полицай почука на вратата и подаде глава.

— Госпожица Данли, сър. Казва, че би искала да ви види отново за минутка. Забравила да ви каже нещо.

Уестън отговори:

— Слизаме — ей сега.

---

[1] в крайна сметка (фр.). — Б. пр. ↑

III.

Първият човек, когото видяха, беше Колгейт. Лицето му беше мрачно.

— Може ли за минутка, сър.

Уестън и Поаро го последваха в канцеларията на госпожа Касъл.

Колгейт каза:

— Проверяхахме с Хийлд онова там, с печатането на писмата. Без съмнение не може да се свърши за по-малко от час. По-дълго, ако е трябвало да спирате, за да помислите. С това, струва ми се, установяваме нещата. И вижте това писмо.

Той протегна ръка.

Скъпи Маршъл, съжалявам, че трябва да те обезпокоя, когато си на почивка, но по договорите с Бъли и Тендър възникнаха абсолютно непредвидени обстоятелства...

— И тъй нататък, и тъй нататък — каза Колгейт. — С дата двайсет и четвърти — това е вчера. Пликът е с пощенско клеймо от вчера вечерта от Е. С., а от тази сутрин от Ледъркум. Пликът и писмото са написани на една и съща машина. А според съдържанието става ясно, че е било невъзможно за Маршъл да подготви отговорите предварително. Цифрите са резултат от тези в писмото — всичко е доста сложно.

— Хм — каза мрачно Уестън. — Това сякаш изключва Маршъл. Ще трябва да търсим другаде. — И добави: — Трябва да се срещна с госпожица Данли. Тя чака.

Розамънд влезе. Усмивката ѝ беше леко извинителна. Тя каза:

— Ужасно съжалявам. Вероятно не си струва да ви безпокоя, но човек понякога забравя.

— Да, госпожице Данли?

Началникът на полицията посочи един стол.

Тя поклати отрицателно грациозната си чернокоса глава.

— О, не си струва да сядам. Ето какво е. Казах ви, че прекарах цялата сутрин на Слънчевата тераса. Това не е съвсем точно. Забравих, че веднъж се върнах до хотела и пак излязох.

— По кое време беше това, госпожице Данли?

— Трябва да е било към единайсет и петнайсет.

— Върнали сте се в хотела, казвате?

— Да, бях си забравила слънчевите очила. Отначало мислех, че няма да ми пречи, но после очите ми се измориха и реших да се прибера да си ги взема.

— Отидохте право във вашата стая и отново излязохте?

— Да. Най-малкото, всъщност надникнах при Кен — капитан Маршъл. Чух, че пише на машина, и си помислих, че е много глупаво от негова страна да си стои вътре и да работи в такъв хубав ден. Мислех да му предложа да излезе.

— И какво каза капитан Маршъл?

Розамънд се усмихна доста стеснително.

— Ами, като отворих вратата, той така яростно тракаше и се мръщеше, и изглеждаше толкова съсредоточен, че аз тихо се измъкнах. Не мисля дори, че ме е видял да влизам.

— И това беше... в колко часа, госпожице Данли?

— Малко след единайсет и дваайсет. Забелязах часовника в хола, когато отново излизах.

IV.

— И това окончателно затваря капака — каза инспектор Колгейт. — Камериерката го е чула да пише до единайсет без пет. Госпожица Данли го е видяла в единайсет и двайсет, а жената е била мъртва в дванайсет без петнайсет. Той казва, че е прекарал този час в стаята си, и изглежда съвсем ясно, че наистина е работил в стаята си. Това автоматично изключва капитан Маршъл.

Той спря, после, гледайки към Поаро с някакво любопитство, отбеляза:

— Мосю Поаро, изглеждате много сериозен за нещо?

Поаро замислено отговори:

— Чудех се защо госпожица Данли внезапно доброволно предложи тези допълнителни показания.

Инспектор Колгейт вирна глава.

— Мислите, че има нещо подозрително в това? Че не е само въпрос на „забравяне“? — Той размисли минута-две, после бавно каза: — Вижте, сър, нека погледнем така на нещата. Да предположим, че госпожица Данли не е била днес на Слънчевата тераса, както твърди. Тази история е лъжа. А сега да предположим, че след като ни е разказала тази история, открива, че някой я е видял някъде другаде или като друга възможност, че някой е отишъл на терасата и не я е заварил там. Тогава тя измисля бързо тази история, идва и ни я разказва, за да обясни отсъствието си. Ако ви направи впечатление, тя се постара да ни каже, че капитан Маршъл не я видял, когато е погледнала в стаята му.

Поаро измърмори:

— Да, забелязах това.

Уестън невярващо възкликна:

— Да не искате да кажете, че госпожица Данли е замесена в това? Глупости. Изглежда ми абсурдно. Защо ще е замесена?

Инспектор Колгейт се покашля:

— Нали си спомняте какво каза онази американка, госпожа Гарднър? Тя като че ли намекна, че госпожица Данли е влюбена в

капитан Маршъл. Тук има мотив, нали, сър?

Уестън възрази нетърпеливо:

— Арлин Маршъл не е била убита от жена. Човекът, който трябва да търсим, е мъж. Трябва да се придържаме към мъжете в този случай.

Инспектор Колгейт въздъхна:

— Да, вярно е, сър. Все до това стигаме, не е ли така?

Уестън продължи:

— По-добре да накараме един полицай да засече времето за едно-две неща. От хотела направо през острова до горния край на стълбата. Веднъж да го премине бегом и веднъж с ходене. Същото и със самата стълба. А някой по-добре да засече времето, необходимо да се стигне с водно колело от главния плаж до заливчето.

Инспектор Колгейт кимна.

— Ще се погрижа за това, сър — отговори той уверено.

Началникът на полицията рече:

— Мисля да отида до заливчето сега. Да видя дали Филипс е открил нещо. Освен това и тази Пещера на елфите, за която говореха. Трябва да видим дали има следи от някого, който е чакал там. Е, Поаро? Какво мислите?

— Непременно. Това също е възможност.

Уестън отбеляза:

— Ако на острова се е промъкнал външен човек, пещерата би била добро скривалище, ако е знаел за нея. Предполагам, че местните хора знаят?

Колгейт каза:

— Не ми се вярва по-младите да знаят. Виждате ли, откакто беше построен този хотел, заливчетата са частна собственост. Там не ходят нито рибари, нито излетници. А пък хората от хотела не са местни. Госпожица Касъл е лондончанка.

Уестън каза:

— Можем да вземем с нас Редфън. Той ни информира за пещерата. А вие, мосю Поаро?

Детективът се поколеба. После отговори със силно подчертан акцент:

— Аз, аз съм като госпожица Брюстър и госпожа Редфън, не обичам да се спускам по перпендикулярни стълби.

Уестън предложи:

— Можете да отидете с лодка.

Еркюл Поаро още веднъж въздъхна.

— Стомахът ми, той не понася пътувания по море.

— Глупости, човече, прекрасен ден е. Морето е спокойно като воденичен вир. Не можете да ни изоставите, нали разбирате?

Поаро нямаше вид, че ще откликне на тази молба в английски стил. Но в този момент госпожа Касъл надниква в стаята.

— Надявам се, че не преча — каза тя, — но господин Лейн, свещеникът, нали знаете, току-що се върна. Помислих си, че бихте искали да знаете.

— О, да, благодаря, госпожо Касъл. Веднага ще го разпитаме.

— Не зная дали си струва да спомена, но чух, че и най-малкият инцидент не трябва да се пренебрегва... подобно зло.

— Да, да? — отвърна нетърпеливо Уестън.

— Искам само да кажа, че към един часа тук имаше една дама и един господин. Дошли от вътрешността за обяд. Информирани бяха, че има нещастен случай и че при тези обстоятелства не може да им бъде сервиран обяд.

— Имате ли някаква представа кои са били?

— Изобщо не бих могла да кажа. Естествено, не беше дадено никакво име. Изразиха разочарование и известно любопитство относно естеството на злополуката. Не можех да им дам никаква информация, разбира се. Аз лично мисля, че бяха туристи от добра класа.

Уестън безцеремонно рече:

— Е добре, благодаря ви, че ни уведомихте. Вероятно не е важно, но е съвсем правилно... ъ-ъ... да си спомните всичко.

— Естествено — отвърна госпожа Касъл, — искам да изпълня дълга си.

— Така, така. Поканете господин Лейн да дойде тук.

V.

Стивън Лейн пристъпи в стаята с обичайната си енергичност.

Уестън се представи:

— Аз съм началникът на полицията в областта, господин Лейн. Казали са ви, предполагам, какво се е случило тук?

— Да... о... да — чух веднага щом се прибрах. Ужасно... Ужасно... — Слабото му тяло потрепери. С тих глас той продължи: — През цялото време... от момента, когато пристигнах тук... усещах... усещах силите на злото, които витаеха наоколо.

Очите му, горящи, пламенни, се спряха на Поаро.

— Помните ли, мосю Поаро? Нашият разговор преди няколко дни? За действителното съществуване на злото?

Уестън изучаваше високия сух мъж с някакво недоумение. Трудно му беше да разбере що за човек е този. Лейн отново се обърна към него и с лека усмивка каза:

— Не се съмнявам, че това ви се струва фантастично, сър. Спряхме да вярваме в злото напоследък. Отменихме огъня на Ада! Вече не вярваме в Дявола! Но Сатаната и пратениците на Сатаната никога не са били толкова силни, колкото са днес!

Уестън промърмори:

— Ъ-ъ... да, вероятно. Това, господин Лейн, е вашата област. Моята е по-прозаична — да разреши един случай на убийство.

Свещеникът отговори:

— Ужасна дума. Убийство! Един от най-ранните известни на земята грехове — на безжалостно проливане на невинна братска кръв... — Той замълча, очите му бяха полузатворени. После с малко по-нормален глас попита: — С какво мога да ви помогна?

— Най-напред, господин Лейн, можете ли да ни кажете какво правихте вие самият днес?

— На драго сърце. Тръгнах рано на една от обичайните си разходки. Аз обичам да се разхождам. Пребродил съм голяма част от околностите тук. Днес ходих до Сейнт Петрок-ин-дъ-Куум. Намира се на около четиринайсет километра от тук — много приятен маршрут за

разходка по виещи се пътечки по хълмовете и долините на Девън. Взех си обяд и го изядох в една горичка. Посетих църквата — в нея има няколко фрагмента... само фрагменти, уви, от ранно стъкло... също и много интересна рисувана преграда между олтара и главната част.

— Благодаря ви, господин Лейн. Срецнахте ли някого по време на разходката си?

— Не хора, с които да разговарям. Веднъж ме подмина каруца, после няколко момчета с колела и няколко крави. Но — той се засмя, — ако искате доказателство за думите ми, вписах името си в книгата в църквата. Там ще го откриете.

— В самата църква не видяхте ли някого — викария или черковния прислужник?

Стивън Лейн поклати глава:

— Не, наоколо нямаше никого, а аз бях единственият посетител. Сейнт Петрок е много отдалечено място. Самото село е в края на местността.

Полковник Уестън любезно увери свещеника:

— Не бива да си мислите, че се... ъ-ъ... съмняваме в думите ви. Просто проверяваме всички. Чиста формалност, нали знаете, формалност. Трябва да се придържаме към установения ред в случай като този.

Стивън Лейн кротко отвърна:

— О, да, напълно разбирам.

Уестън продължи:

— Сега следващият момент. Известно ли ви е нещо, което би могло да ни помогне? Каквото и да е за мъртвата? Всичко, което би могло да ни даде някакво знание за това кой я е убил? Нещо, което сте чули или видели?

Лейн отговори:

— Нищо не съм чул. Всичко, което мога да ви кажа, е, че веднага щом я видях, инстинктивно разбрах, че тази жена е огнище на злото. Тя беше Злото! Олицетворение на Злото! Жената може да бъде опора за мъжа и вдъхновение в живота — но може да бъде и неговото падение. Тя може да накара мъжа да падне до нивото на звяра. Мъртвата беше точно такава. Тя извикваше на бял свят всичко долно в човешката природа. Беше жена от типа на Йезевил. И сега, ето... била е сразена наред своята порочност!

Еркюл Поаро се размърда и отбеляза:

— Не сразена — удушена! Удушена, господин Лейн, от човешки ръце.

Ръцете на самия свещеник трепереха. Пръстите му се свиваха. Той каза с нисък и приглушен глас:

— Това е ужасяващо... ужасяващо... Трябва ли да го изричате така?

Детективът заяви:

— Това е истината. Имате ли някаква представа, господин Лейн, чии са били тези ръце?

Свещеникът поклати глава.

— Нищо не зная, нищо...

Уестън се надигна. Хвърли поглед към Колгейт, който отвърна с почти незабележимо кимване:

— Е, трябва да поемаме към заливчето.

Лейн попита:

— Там ли... се е случило?

Уестън кимна:

Лейн се осмели:

— Може ли... може ли да дойда с вас?

Точно преди рязко да му откаже, Уестън беше изпреварен от Поаро:

— Но, разбира се. Придружете ме дотам с лодката. Тръгваме веднага.

ДЕВЕТА ГЛАВА

I.

За втори път тази сутрин Патрик Редфън гребеше с лодка към Залива на елфите. Освен него в лодката бяха Еркюл Поаро, силно пребледнял, притиснал с ръка корема си, и Стивън Лейн. Полковник Уестън беше поел по сушата. Тъй като се забави по пътя, той пристигна на плажа по едно и също време с лодката. Там вече бяха един полицай и цивилен сержант, когото Уестън разпитваше, когато тримата от лодката се изкачиха и отидоха при тях.

Сержант Филипс докладва:

— Мисля, че прегледах всеки сантиметър от плажа, сър.

— Добре, какво открихте?

— Всичко е тук, сър, ако желаете, елате да видите.

На една скала прилежно беше наредена колекция от различни предмети. Имаше ножица, празен пакет, пет метални капачки от бутилки, известен брой използвани кибритени клечки, три парчета канап, изрезки от вестник, счупена лула, четири копчета, пилешка кълка и празно шишенце от плажно масло. Уестън погледна предметите.

— Хм — отбеляза, — твърде скромно за един плаж в днешно време! Повечето хора изглежда бъркат плажа с обществено бунище! Празното шишенце е стояло тук известно време, съдейки по това как се е размазал надписът на етикета, а също и повечето от другите неща, бих казал. Ножицата обаче е нова. Излъскана и блестяща. Не е била тук при вчерашния дъжд. Къде я намерихте?

— Близо до долния край на стълбата, сър. И тази счупена лула.

— Хм, вероятно е изпусната от някого, който е слизал или се е качвал. Нещо да кажете за това на кого са принадлежали?

— Нищо, сър. Съвсем обикновена ножичка за нокти. Лулата е от доброкачествен материал — скъпа.

Поаро измърмори замислено:

— Капитан Маршъл струва ми се, ни каза, че си е загубил лулата.

Уестън се обади:

— Маршъл не е в сметката. Пък и той не е единственият, който пуши лула.

Детективът наблюдаваше Стивън Лейн, когато ръката му се пъкна в джоба и се измъкна отново. Поаро любезно попита:

— Вие също пушите лула, нали, господин Лейн?

Свещеникът се сепна. Погледна Поаро.

— Да. О, да. Моята лула ми е стар приятел и другар.

Пъквайки отново ръката си в джоба, той извади лула, натъпка я с тютюн и я запали.

Еркюл Поаро се отдръпна към мястото, където Редфън стоеше с празен поглед. Той тихо изрече:

— Радвам се... че са я отнесли от тук...

Стивън Лейн попита:

— Къде е била намерена?

Сержантът бодро обясни:

— Точно където сте застанали вие, сър.

Свещеникът бързо се отдръпна. Вторачи се в мястото, което току-що беше освободил. Сержантът продължи:

— Мястото, където е било изтеглено водното колело, отговаря на времето на пристигането й тук — 10.45. Движено е по течението от прилива. Сега се е обърнало.

— Снимките направени ли са? — попита Уестън.

— Да, сър.

Уестън се обърна към Редфън:

— А сега, човече, къде е входът към тази ваша пещера?

Патрик Редфън все още се взираше в мястото, където беше стоял Лейн. Сякаш виждаше проснатото тяло, което вече не беше там.

Думите на Уестън го накараха да дойде на себе си. Той отговори:

— Тя е ей там.

Поведе ги към мястото, където срещу скалистия бряг живописно бяха натрупани срутени камъни. Насочи се право натам, където две големи канари оформяха отвесна тясна цепнатина помежду им.

— Входът е тук.

Уестън се изненада:

— Тук? Не изглежда възможно човек да успее да се промъкне.

— Това подмамва, сър, ще видите. Може да се влезе.

Уестън внимателно се напъха в процепа. Не беше толкова тесен, колкото изглеждаше. Вътре пещерата се разширяваше и се оказа, че е сравнително просторна вдлъбнатина с достатъчно място човек да стои прав и да се движи.

Еркул Поаро и Стивън Лейн се присъединиха към началника на полицията. Другият остана отвън. През отвора се процеждаше светлина, но Уестън имаше и силно електрическо фенерче, с което оглеждаше вътрешността.

Той отбеляза:

— Удобно местенце. Отвън човек изобщо не би заподозрял.

Внимателно прокара светлината по пода.

Еркул Поаро душеше въздуха. Забелязвайки това, Уестън отбеляза:

— Въздухът е доста свеж, няма дъх на риба или водорасли, но, разбира се, това място е доста над нивото на водата.

Но за чувствителния нос на Поаро въздухът не беше само свеж. Усещаше лек парфюм. Той познаваше двама души, които ползваха парфюм с този неуловим мирис...

Фенерчето на Уестън спря. Той каза:

— Не виждам нищо особено тук.

Поаро погледна към една издатина малко над главата му и измърмори:

— Човек вероятно би могъл да погледне дали там горе има нещо?

Уестън отбеляза:

— Ако там горе има нещо, то ще трябва да е било сложено нарочно. И все пак е по-добре да погледнем.

Поаро каза на Лейн:

— Вие, мисля, сте най-високият, мосю. Ще позволите ли да ви помолим да се уверите, че на тази издатина няма оставено нещо?

Лейн се протегна, но не успя да стигне съвсем до дъното на каменната полица. После, забелязвайки в скалата пукнатина, той пъкна там пръстите на крака си и се издигна с една ръка.

— Охо, тук горе има кутия.

След минута-две те бяха във на светло и разглеждаха находката на свещеника. Уестън предупреди:

— Внимателно, дръжете я колкото можете по-внимателно. Може би има отпечатъци от пръсти.

Беше тъмнозелена ламаринена кутия и носеше надпис „Сандвичи“.

Сержант Филипс каза:

— Останала след някой излет, предполагам.

Отвори капака с носната си кърпа.

Вътре имаше малки съдчета с надписи „сол“, „пипер“, „горчица“ и две по-големи квадратни кутии за сандвичи. Сержант Филипс повдигна капака на съдчето за сол. То беше пълно. Повдигна следващото, коментирайки:

— Хм, и в това за пипера има сол.

С внезапно събудена бдителност сержантът отвори една от по-големите квадратни кутии. И тя съдържаше от същия кристален прах.

Много внимателно сержант Филипс си топна пръста и го допря до езика си.

Лицето му се промени. Възбудено отбеляза:

— Това не е сол, сър. В никакъв случай не е! На вкус нагарча! Прилича ми на някакъв вид наркотик.

II.

— Трета гледна точка — изпъшка полковник Уестън.

Бяха отново в хотела.

Началникът на полицейското управление продължи:

— Ако по някакъв начин в това е замесена банда наркотрафиканти, това открива няколко възможности. Преди всичко мъртвата може да е действала заедно с бандата. Мислите ли, че това е възможно?

Еркюл Поаро каза предпазливо:

— Възможно.

— Може да е била наркоманка?

Детективът поклати глава.

— Съмнявам се. Имаше здрави нерви, цветущо здраве, не се виждаха следи от венозни инжекции. Не че това доказва нещо. Някои хора го смъркат. Но не, не мисля, че е взимала наркотици.

— В такъв случай — отбеляза Уестън — може случайно да е разбрала за тази работа и да е била умишлено принудена да мълчи от хората, ръководещи играта. Скоро ще знаем точно какъв е наркотикът. Изпратих го на Нийздън. Ако сме попаднали на някакъв канал за наркотици, те не са от хората, които се спират пред дреболии...

Той прекъсна, тъй като вратата се отвори и Хорас Блат пъргаво влезе в стаята.

На Блат изглежда му беше горещо. Той бършеше потта от челото си. Гръмкият му, изразителен глас се издигна като вълна и изпълни малката стая.

— Тъкмо се връщам, и вече чух вестта! Вие сте началникът на полицейското управление? Казаха ми, че сте тук вътре. Казвам се Блат — Хорас Блат. С какво мога да ви помогна? Не мисля, че бих могъл. От рано сутринта съм навън с лодката си. Изпуснах цялото проклето представление. Единственият ден, когато нещо наистина се случва в това откъснато от света място, а аз не съм тук. Какво нещо е животът, нали? Здравейте, Поаро. Не ви видях в първия момент. Значи и вие работите по въпроса? Е, да, предполагам, Шерлок Холмс срещу

местната полиция, така ли? Ха, ха! Лестрейд — всички тези приказки. Ще ми бъде приятно да видя малко от вашето фантастично полицейско търсене на следите.

Блат се настани на един стол, извади табакера и я поднесе към Уестън, който поклати глава.

— Аз съм заклет пушач на лула.

— Същото е с мен. Пуша и цигари, но нищо не може да надмине лулата.

Полковник Уестън внезапно любезно рече:

— Тогава пали, човече.

Блат поклати глава.

— Не си нося лулата в момента. Но я ми разкажете за цялата работа. Всичко, което съм чул досега, е, че госпожа Маршъл била намерена убита на един от тукашните плажове.

— В Залива на елфите — уточни полковник Уестън, наблюдавайки го.

Но Блат просто попита възбудено:

— И е била удушена?

— Да, господин Блат.

— Неприятно, много неприятно. Но да знаете, тя си го търсеше! Един път парче, *tres moustarde*^[1], а, мосю Поаро? Някаква представа кой го е извършил или не трябва да питам за това?

С едва забележима усмивка полковник Уестън отговори:

— Ами, както знаете, ние сме тези, които би трябвало да задават въпросите.

Блат размаха цигарата си.

— Извинете, извинете, грешката е моя. Давайте.

— Излезли сте с платноходката си тази сутрин. По кое време?

— Тръгнах от тук в десет без петнайсет.

— Някой беше ли с вас?

— Никой. Само моята самотна душа.

— А къде отидохте?

— Покрай брега, в посока към Плимут. Взех си обяд. Нямах много вятър, затова не стигнах далече.

След още един-два въпроса Уестън попита:

— Какво ще кажете за семейство Маршъл? Знаете ли нещо, което би могло да ни помогне?

— Ами аз ви казах мнението си. Crime passionnel^[2]. Всичко, което мога да ви кажа, е, че не съм бил аз! Красивата Арлин не ми беше нужна. Никакви интереси в този периметър. Тя си имаше своето синеоко момче! И ако ме питате, Маршъл започваше да подражда за тази работа.

— Имате ли някакви доказателства за това?

— Видях го един или два пъти да хвърля неприязнен поглед към Редфън. Мрачен тип е този Маршъл. Изглежда много хрисим и кротък и сякаш е полузаспал през цялото време, но репутацията му в столицата не е такава. Чувал съм туй-онуй за него. Веднъж едва се отървал от даване под съд за побой. Обърнете внимание, въпросният човек го въвлякъл в доста мръсна сделка. Маршъл му се доверил, а онзи хладнокръвно го измамил. Много мръсна работа. Маршъл се нахвърлил върху него и почти го убил. Онзи не завел дело — бил твърде уплашен какво ще излезе наяве. Казвам ви това, без да гарантирам за достоверността.

— Значи мислите, че е възможно капитан Маршъл да е удушил жена си?

— Съвсем не. Не съм казвал подобно нещо. Просто казвах, нали разбирате, че той е такъв човек, който при дадени обстоятелства може да обезумее.

Поаро се обади:

— Господин Блат, имаме основания да вярваме, че тази сутрин госпожа Маршъл е отишла в Залива на елфите, за да се срещне с някого. Имате ли някаква представа кой би могъл да бъде този някой?

Блат намигна.

— Не е догадка. Съвсем сигурно е. Редфън!

— Не е бил той.

Мъжът заекна от изненада:

— Тогава не зная... Не, изобщо не мога да си представя... — Продължи, възвръщайки малко от самоувереността: — Както казах преди, това не съм бил аз! Къде ти такъв късмет! Да видим! Не може да е Гарднър — жена му го държи прекалено зорко под око! Онова старо магаре Бари? Глупости! Едва ли би могъл да е свещеникът. Въпреки че, обърнете внимание, виждал съм негово преподобие доста да я наблюдава. С неодобрение, а може би все пак и с окото на мераклия! А? Големи лицемери са повечето духовници. Четохте ли за

онзи случай миналия месец? Свещеник и дъщерята на църковния прислужник! — Господин Блат се захили.

Полковник Уестън студено попита:

— Не си ли спомняте нещо, което би могло да ни помогне?

Другият поклати глава.

— Не. Нищо не си спомням. — И добави: — Това ще вдигне малко шум, предполагам. Пресата ще го грабне като топъл хляб. В бъдеще няма да има чак толкова високопарни приказки за изключителността на хотела „Веселия Роджър“. Наистина весел Роджър. Страхотна веселбичка покрай този случай.

Еркюл Поаро измърмори:

— Не се ли забавлявахте по време на престоя си тук?

Лицето на Блат пламна. Той каза:

— Ами не. Карането на платноходка е чудесно и пейзажът, и обслужването, и храната — но в самото място няма *matiness*, разбирате какво имам предвид! Искам да кажа, че моите пари са също толкова добри като тези на някой друг. Всички сме тук, за да се забавляваме. Защо тогава да не се съберем и да го направим. Всички тези групички и хора, които седят сами и отговарят със смразяващи „Добро утро“ и „Добър вечер“ и „Да, какво приятно време“. Пълна скука. Надути чучела! — Той замълча — сега вече наистина беше много зачервен. Избърса челото си още веднъж и каза с извинителен тон: — Не ми обръщайте внимание. Много се впрягам.

---

[1] Много пикантна (фр.). — Б. пр. ↑

[2] Престъпление от страст (фр.). — Б. пр. ↑

III.

Еркюл Поаро измърмори:

— И какво мислим за господин Блат?

Полковник Уестън се ухили:

— Вие какво мислите за него? Вие сте се срещали с него повече.

Детективът отвърна:

— Имате много от вашите английски изрази, с които да го опишете. Нешлифован диамант! Човекът, който сам се е издигнал! В зависимост от това как ще погледнете на него, той е трогателен, смешен, просташки нахален! Всичко е въпрос на виждане. Но мисля също, че той е и нещо друго.

— И какво е това?

Еркюл Поаро измърмори:

— Мисля, че е нервен.

IV.

Инспектор Колгейт съобщи:

— Засякох времето. От хотела до стълбата в Залива на елфите е три минути. Това е ако вървите, докато от хотела не могат вече да ви виждат, а после тичате като луд.

Уестън повдигна вежди:

— По-бързо е, отколкото си мислех.

— Надолу по стълбата до плажа е минута и три четвърти. Нагоре е две минути. Това е времето на полицаия Флинт. Но той е малко нещо атлет. Когато се върви нормално дотам и по стълбата, цялата работа отнема приблизително около четвърт час.

Уестън кимна.

— Има още едно нещо, което трябва да разгледаме — въпроса с лулата.

Колгейт отбеляза:

— Блат пуши лула, Маршъл също, а и свещеникът. Редфън пуши цигари, а американецът предпочита пури. Майор Бари изобщо не пуши. Една лула има в стаята на Маршъл, две — в стаята на Блат и една — в тази на свещеника. Камериерката казва, че Маршъл има две лули. Другата камериерка не е много наблюдателна. Не знае другите двама по колко лули имат. Казва неопределено, че в стаите им била забелязала две-три.

Уестън кимна.

— Нещо друго?

— Говорих с персонала. При тях всичко изглежда наред. Хенри, човекът на бара, потвърждава показанията на Маршъл за това, че го е видял в единайсет без десет. Уилям, онзи, който поддържа плажа, през по-голямата част от сутринта е бил долу на скалите край хотела и е поправял стълбата. Изглежда чист. Джордж е поставял маркировка на тенискорта, а после е разсаждал някакви цветя покрай трапезарията. Не биха могли да видят някого, който идва към острова по свързващия път.

— Кога се е отдръпнала водата и пътят се е открил?

— Към девет и трийсет, сър.

Уестън подръпна мустаците си.

— Възможно е някой наистина да е дошъл от там. Имаме нова гледна точка, Колгейт.

Той разказа за кутията за сандвичи в пещерата.

V.

Чу се леко почукване на вратата.

— Влез — каза Уестън.

Беше капитан Маршъл. Той попита:

— Можете ли да ми кажете за кога да уреждам погребението?

— Мисля, че ще успеем да приключим следствието до вдругиден, капитан Маршъл.

— Благодаря ви.

Инспектор Колгейт каза:

— Извинете, сър, позволете ми да ви върна това.

Той му връчи трите писма.

Кенет Маршъл се усмихна доста саркастично:

— Полицейският отдел провери ли с каква скорост пиша на машина? Надявам се, че вече съм чист.

Полковник Уестън любезно изрече:

— Да, капитан Маршъл, мисля, че можем да ви дадем свидетелство, че сте напълно чист. За написването на тези листове отива цял час. Освен това камериерката ви е чула да пишете до единайсет без пет, а и друг свидетел ви е видял в единайсет и двайсет.

Маршъл измърмори:

— Така ли? Всичко това изглежда напълно задоволително.

— Да. Госпожица Данли е дошла в стаята ви в единайсет и двайсет. Толкова сте били погълнат в писането, че не сте я видели да влиза.

Лицето на Кенет Маршъл доби безразлично изражение.

— Госпожица Данли ли казва това? — Той замълча. — Всъщност тя греша. Аз я видях, макар че тя може да не знае това. Видях я в огледалото.

Поаро измърмори:

— Но не прекъснахте писането си?

Маршъл отговори кратко:

— Не. Искях да свърша. — Той замълча за малко, после рязко попита: — Повече нищо ли не мога да направя за вас?

— Не, благодаря ви, капитан Маршъл.

Кенет Маршъл кимна и излезе.

Уестън въздъхна:

— Отива си нашият най-удобен заподозрян... съвсем чист!...

Охо, ето го Нийздън.

Лекарят влезе. Очевидно беше развълнуван.

— Това, което ми пратихте, е чудесна смъртоносна стока.

— Какво представлява?

— Какво представлява ли? Диаморфин хидрохлорид. Наркотик, който се нарича хероин.

Инспектор Колгейт подсвирна:

— Сега нещата се нареждат, да. Бъдете сигурни, че в дъното на историята е този сензационен номер с наркотика.

ДЕСЕТА ГЛАВА

I.

Хората се изнизаха като стадо от Ред Бул. Краткото следствие приключи — беше отсрочено за след две седмици.

Розамънд Данли дойде при капитан Маршъл и попита тихо:

— Не беше толкова зле, нали, Кен?

Той не отговори веднага. Може би чувстваше втрещените погледи на хората от селото, почти насочените към него пръсти.

„Онзи там е той, миличка.“ „Виж, онзи е съпругът й.“ „Това ще да е съпругът.“ „Виж, ето го, излиза.“

Шепотът не беше достатъчно висок, за да стигне до ушите му, но независимо от това той го усещаше. Това беше съвременният позорен стълб. С хората от пресата вече се беше срещнал — самоуверени, настойчиви, знаещи как да разрушат стената на мълчанието му, която намираще израз в неговото „Нямам какво да кажа“ и която той с усилия беше издигнал около себе си. Дори кратките едносрични думи, които беше изрекъл, мислейки, че поне те няма да доведат до недоразумения, се бяха появили в сутрешните вестници в абсолютно различен смисъл. „Попитан съгласен ли е, че загадъчната смърт на жена му би могла да бъде обяснена единствено с предположението, че на острова се е промъкнал вманиачен убиец, капитан Маршъл заяви, че...“ и тъй нататък, и тъй нататък.

Фотоапаратите бяха снимали непрестанно. В този миг долови добре познатия звук. Той се обърна — усмихнат млад мъж кимаше радостно, осъществил целта си.

Розамънд прошепна:

— Капитан Маршъл и негова приятелка на излизане от Ред Бул след разпита.

Маршъл потрепна.

Розамънд каза:

— Няма смисъл, Кен! Трябва да приемаш действителността такава каквата е! Нямам предвид само смъртта на Арлин — имам предвид цялата съпътстваща я гадост. Втрещените погледи и клюките, интервютата във вестниците — най-добрият начин да го посрещнеш, е

да го приемеш за забавно! Изречи високо старите безсъдържателни клишета и презрително свий устни.

Той попита:

— Ти така ли постъпваш?

— Да. — Тя замълча. — Ти не си такъв, зная. Твоето укритие са защитните цветове. Да останеш неподвижно-бездеен и да се слееш с фона. Но тук не можеш да направиш това — тук няма фон, с който да се слееш. Твърде ясно се очертаваш и всички те виждат — като тигър на райета, поставен пред бял екран. Съпругът на убитата жена!

— За Бога, Розамънд...

Тя нежно каза:

— Миличък, опитвам се да ти помогна.

Повървяха мълчаливо. Тогава Маршъл смени тона:

— Зная, че се опитваш. Не съм неблагодарник, Розамънд.

Бяха излезли извън селото. Следяха ги любопитни погледи, но наблизко нямаше никого. Гласът на Розамънд Данли се снижи, когато тя пак повтори предишната си забележка:

— Наистина не мина чак толкова зле, нали?

Той замълча за момент, после каза:

— Не зная.

— Какво мислят в полицията?

— Те не се ангажират с мнение.

След минута Розамънд попита:

— Този дребният — Поаро — наистина ли проявява жив интерес?

— Онзи ден изглеждаше в много близки отношения с началника на полицейското управление — отвърна Маршал.

— Зная — но върши ли той нещо?

— Как, по дяволите, бих могъл да зная, Розамънд?

Тя замислено отбеляза:

— Доста е стар. Малко изкуфял, предполагам.

— Може би.

Стигнаха до свързващия път. Насреща им, спокоен и тих под слънчевите лъчи, лежеше островът. Неочаквано Розамънд проговори:

— Понякога... нещата изглеждат нереални. Сега не мога да повярвам, че това изобщо се е случило...

Спътникът ѝ отговори бавно:

— Мисля, че зная какво имаш предвид. Природата е толкова безразлична. Една мравка по-малко — ето какво е тази история в природата!

Розамънд каза:

— Да... и това е начинът, по който трябва да гледаме на всичко.

Той ѝ хвърли един бърз поглед. После прошепна:

— Не се безпокой, скъпа. Няма нищо. Няма нищо.

II.

Линда дойде до свързващия път да ги посрещне, движеше се с конвулсивната рязкост на нервно жребче. Младото ѝ лице беше загрозено от дълбоки сенки под очите. Устните ѝ бяха сухи и напукани. Тя задъхано извика:

— Какво стана... какво... какво казаха?

Баща ѝ отговори рязко:

— Разследването се отсрочва с две седмици.

— Това значи, че... че не са решили?

— Да. Нужни са повече доказателства.

— Но... но какво мислят?

Маршъл се усмихна леко:

— О, милото ми дете — кой знае? И кои имаш предвид? Следователят, съдебните заседатели, полицията, журналистите, рибарите от залива Ледъркум?

Линда отговори бавно:

— Предполагам, че имам предвид... полицията.

Маршъл каза сухо:

— В полицията каквото и да мислят, не го издават засега.

След това изречение той здраво стисна устни и влезе в хотела.

Точно когато госпожица Данли се канеше да го последва, Линда я повика:

— Розамънд!

Розамънд се обърна. Безмълвният зов върху нещастното лице на девойката я трогна. Тя хвана Линда под ръка и двете се отстраниха от хотела, поемайки по пътеката, която водеше към най-далечния край на острова.

Розамънд нежно каза:

— Опитай се да не го взимаш толкова присърце, Линда. Зная, че всичко е ужасно и е такъв шок, но няма смисъл да изпадаш в мрачно настроение заради тези неща. Единственото, което може да те тревожи, е целият този ужас. Ти въобще не си харесвала Арлин, нали така?

Тя почувства разтърсването, което премина през тялото на девойката, когато отговори:

— Не, не я харесвах...

Госпожица Данли продължи:

— Когато скърбиш за човека е друго — това не можеш да го оставиш зад себе си. Но шокът и ужасът можеш да ги преодолееш просто като не позволяваш на тези мисли да те занимават непрекъснато.

Момичето каза остро:

— Ти не разбираш.

— Мисля, че разбирам, миличко.

Линда поклати глава.

— Не, не разбираш. Изобщо не разбираш... и Кристин също не разбира! И двете сте мили с мен, но не можете да разберете какво изпитвам. Смятате просто, че е болезнено... че все за това мисля, а не трябва да е така. — Тя замълча. — Но изобщо не е това. Ако знаеше това, което зная аз...

Розамънд застина. Постоя така минута-две, после изтегли ръката си от тази на момичето.

— Какво е това, което знаеш, Линда?

Девойката се втренчи в нея. После тръсна глава.

Измърмори:

— Нищо.

Розамънд я стисна за ръката и Линда едва доловимо потрепери. Розамънд каза:

— Внимавай, Линда, много внимавай.

Момичето беше пребледняло като мъртвец.

— Аз внимавам много... през цялото време.

Жената изрече настойчиво:

— Слушай, Линда, това, което казах преди малко, важи и сега — само че с по-голяма сила. Избий си тази работа от главата. Никога не мисли за това! Забрави, забрави... Можеш, ако се опиташ! Арлин е мъртва и нищо не може да я съживи... Забрави всичко и живей в бъдещето. И най-вече, дръж си езика зад зъбите...

Линда леко се отдръпна.

— Ти... ти сякаш знаеш всичко?

Розамънд възрази енергично:

— Нищо не зная! Според мен някакъв вманиачен скитник се е добрал до острова и е убил Арлин. Това е наистина най-вероятното. Почти съм уверена, че накрая полицията ще трябва да го приеме. Това е, което трябва да се е случило! Това е, което се е случило!

Линда каза:

— Ако баща ми...

Розамънд я прекъсна:

— Не говори за това.

— Едно нещо трябва да кажа. Майка ми...

— Е, какво тя?

— Тя... тя е била съдена за убийство, нали?

— Да.

Линда бавно каза:

— И после баща ми се е оженил за нея. Изглежда, не е ли така, сякаш баща ми не е смятал, че убийството е нещо грешно — тоест, невинаги.

Розамънд остро реагира:

— Не говори такива неща дори пред мен! Полицаите нямат нищо, уличаващо баща ти. Той има алиби — алиби, което е непоклатимо. Той е извън всякаква опасност.

Линда прошепна:

— Първоначално мислех ли, че баща ми...

Жената изкрещя:

— Не зная какво са си мислели! Но сега знаят, че той не е могъл да го извърши. Разбираш ли? Той не е могъл да го извърши.

Тя говореше уверено, очите ѝ налагаха на Линда да се съгласи. Девойката изпусна дълга въздишка.

Розамънд каза:

— Скоро ще можете да се махнете от тук. Всичко ще забравиш... всичко!

— Никога няма да забравя — извика яростно момичето.

Обърна се рязко и побягна към хотела. Розамънд остана загледана след нея.

III.

— Има нещо, което искам да зная, мадам.

Кристин Редфън вдигна леко разсеян поглед към Поаро и попита:

— Да?

Еркюл Поаро не обърна особено внимание на разсеяността ѝ. Беше забелязал начина, по който очите ѝ проследиха съпруга ѝ, който крачеше по терасата отвън пред бара, но за момента не проявяваше интерес към чисто семейните проблеми. Трябваше му информация.

Той каза:

— Да, мадам. Една фраза — една случайна ваша фраза от онзи ден разбуди любопитството ми.

Кристин, все още вперила поглед в Патрик, рече:

— Да? Какво съм казала?

— Беше в отговор на въпрос на началника на полицейското управление. Описвахте как сте отишли в стаята на госпожица Линда Маршъл онази сутрин, когато е било извършено престъплението, и как сте открили, че я няма, и как тя се е върнала и тогава началникът на полицейското управление ви попита къде е била.

Кристин доста нетърпеливо изрече:

— И аз казах, че беше ходила да се къпе в морето. Това ли е?

— Аха, но вие не казахте точно така. Вие не отговорихте „беше ходила да се къпе“. Думите ви бяха: „Тя каза, че е ходила да се къпе.“

— Това е същото, сигурна съм — отвърна жената.

— Не, не е същото. Отговорът ви подсказва определено отношение от ваша страна. Линда Маршъл влязла в стаята, била наметната с плажна хавлия и все пак... поради някаква причина... вие не сте приели веднага, че е ходила да се къпе. Това е изразено в думите ви: „Тя каза, че е ходила да се къпе.“ Какво във външния ѝ вид — държанието ѝ ли, или нещо, с което беше облечена, или нещо, което каза — ви накара да се изненадате, когато е казала, че е ходила да се къпе?

Погледът на Кристин изостави Патрик и изцяло се съсредоточи върху Поаро. Тя беше заинтригувана.

— Досетливо от ваша страна! Съвсем вярно, сега си спомням...
Бях леко изненадана, когато Линда каза, че е ходила да се къпе.

— Но защо, мадам, защо?

— Да, защо? Точно това се опитвам да си спомня. О да, мисля, че беше заради пакета в ръката ѝ.

— Тя носеше пакет?

— Да.

— Не знаете ли какво имаше в него?

— О, да, зная. Връвчицата се скъса. Беше опакован хлабаво, така както го правят в селото. Имаше свещи — разпиляха се по пода. Помогнах ѝ да ги събере.

— Аха! — каза Поаро. — Свещи!

Кристин се вторачи в него.

— Изглеждате развълнуван, мосю Поаро.

Той попита:

— Линда каза ли защо е купила тези свещи?

Жената се замисли.

— Не, мисля, че не. Предполагам, че са ѝ трябвали, за да чете нощем... може би електрическата светлина не е била добра.

— Напротив, мадам, имаше нощна електрическа лампа в отлично състояние.

Кристин каза:

— В такъв случай не зная за какво са ѝ трябвали.

Поаро попита:

— Какво беше поведението ѝ, когато връвта се скъса и свещите изпадаха от пакета?

Кристин бавно изрече:

— Беше... разтревожена... смутена.

Детективът кимна. После попита:

— Забелязахте ли в стаята ѝ календар?

— Календар? Какъв календар?

— Вероятно зелен — с листове, които се откъсват.

Кристин присви очи, напрягайки паметта си.

— Зелен календар... по-скоро яркозелен. Да, виждала съм подобен календар... но не мога да си спомня къде. Може да е било в стаята на Линда, но не мога да кажа със сигурност.

— Но категорично сте го виждали.

— Да.

Поаро отново кимна. Кристин доста рязко попита:

— Каква е целта ви, мосю Поаро? Какво значи всичко това?

В отговор той измъкна малко томче с избеляла кафява кожена подвързия.

— Виждали ли сте това преди?

— Защо... ами мисля... не съм сигурна... да, онзи ден Линда го разглеждаше в библиотеката на селото. Но го затвори и бързо го пъкна обратно, когато се приближих до нея. Това ме накара да се зачудя какво ли е.

Поаро показва заглавието. „История на магьосничеството, магиите и приготвянето на неоткриваеми отрови“.

— Не разбирам. Какво означава всичко това? — изненада се жената.

Поаро мрачно отбеляза:

— Това, мадам, може да означава доста.

Тя го погледна въпросително, но той не продължи. Вместо това попита:

— Още един въпрос, мадам. Използвахте ли ваната онази сутрин, преди да отидете да играете тенис?

Тя пак го зяпна:

— Ваната? Не. Нямах време и освен това аз не исках да се къпя преди тениса. Може след това да съм я използвала.

— Ползвахте ли изобщо вашата баня, когато се прибрахте?

— Измих си лицето и ръцете, това е всичко.

— Изобщо не сте пълнили ваната?

— Не, сигурна съм, че не съм.

Поаро кимна:

— Това не е важно.

IV.

Поаро застана до масата, където госпожа Гарднър се бореше с една картинна мозайка. Тя вдигна поглед и подскочи.

— Ах, мосю Поаро, как съвсем тихо сте дошли до мен! Изобщо не съм ви чула. Току-що сте се върнали от следствието ли? Нали разбирате, самата мисъл за разследването ме прави толкова нервна. Затова се занимавам с тази мозайка. Просто чувствах, че не мога да седна както обикновено отвън на плажа. Както знае господин Гарднър, когато нервите ми са съвсем разстроени, нищо не може да ме успокои така, както някоя от тези мозайки. Я сега, къде пасва това бяло парченце? Трябва да е част от килимчето, но като че ли не виждам...

Поаро взе парченцето от нея.

— Пасва тук, мадам. То е част от котката.

— Не може да е там. Котката е черна.

— Котката е черна, да, но ето, че крайчето на опашката ѝ се оказва бяло.

— Аха, наистина! Колко сте досетлив! Но действително мисля, че хората, които съставят мозайките, са някак подли. Те просто правят всичко възможно да те заблудят. — Тя намести друго парченце и пак подхвана: — Знаете ли, мосю Поаро, наблюдавам ви през последните един-два дни. Искаше ми се да ви наблюдавам как разследвате, ако разбирате какво имам предвид — не че не звучи доста безсърдечно, изречено така, като че ли всичко е просто игра — всъщност едно бедно създание е убито. О, божичко, всеки път, когато си помисля за това, тръпки ме побиват! Тази сутрин казах на господин Гарднър, че просто е наложително да се махна от тук, а сега, когато разпитът е приключен, той смята, че утре ще можем да заминем и това е наистина блаженство, сигурна съм. А пък относно разследването, толкова бих искала да зная методите ви — нали разбирате, ще се чувствам привилегирована, ако просто ми обясните.

Еркюл Поаро каза:

— Прилича малко на вашата главоблъсканица, мадам. Човек подрежда парченцата. Също като мозайка — много цветове и шарки —

и всяко чудновато оформено парченце трябва да заеме мястото си.

— Не е ли това интересно? Е, сигурна съм, че вие просто го обяснявате прекалено красиво.

Той продължи:

— А понякога е точно като онова парченце от вашата мозайка сега. Човек много методично нарежда парченцата на мозайката... подбира цветовете... и... и тогава е възможно парченце от един цвят, който би трябвало да прилегне на... да речем, килимчето, приляга вместо това на опашката на една черна котка.

— Нима това не звучи наистина очарователно! А има ли много парченца, мосю Поаро?

— Да, мадам. Почти всеки един тук в този хотел ми е дал парченце за моята мозайка. И вие сте между тях.

— Аз! — пискливо възкликна тя.

— Да, една ваша забележка, мадам, беше изключително полезна. Бих могъл да кажа, че беше озарение.

— Е, и това ако не е чудесно! Не можете ли да ми кажете още малко, мосю Поаро?

— А-а! Аз, мадам, запазвам обясненията за последната глава!

Жената промърмори:

— И това ако не е прекалено неприятно!

V.

Еркюл Поаро почука леко на вратата на стаята на капитан Маршъл. Отвътре се чуваше звук от пишеща машина.

Чу се едно отсечено „влез“ и Поаро влезе.

Капитан Маршъл беше обърнат с гръб към него. Седеше до масата между прозорците и пишеше. Не обърна глава, но погледът му срещна очите на Поаро в огледалото, което висеше на стената точно пред него. Попита раздражено:

— Е, мосю Поаро, какво има?

Детективът бързо отговори:

— Хиляди извинения за безпокойството. Зает ли сте?

— Доста.

— Само един въпрос, който бих искал да ви задам.

Маршъл възкликна:

— Боже мой, омръзна ми да отговарям на въпроси. На въпросите на полицията отговорих. Не се чувствам задължен да отговарям на вашите.

Поаро каза:

— Моят е съвсем простичък. Ето това. Сутринта, когато беше убита жена ви, ползвахте ли банята, след като свършихте да пишете и преди да излезете да играете тенис?

— Банята? Разбира се, че не! Бях се къпал в морето само час по-рано!

— Благодаря ви. Това е всичко.

— Но вижте, о... — другият спря нерешително.

Поаро се оттегли, затваряйки внимателно вратата.

Кенет Маршъл каза:

— Този човек е побъркан!

VI.

Точно пред бара Поаро се натъкна на господин Гарднър. Носеше два коктейла и явно отиваше към мястото, където госпожа Гарднър се беше разположила със своята картинна мозайка.

Той жизнерадостно се усмихна на детектива.

— Желаете ли да се присъедините към нас, мосю Поаро?

Поаро поклати глава и попита:

— Какво мислите за следствието, господин Гарднър?

Гарднър понижи тон и каза:

— Стори ми се някак незавършено. Тия ваши полицаи, както разбирам, са надушили нещо.

— Възможно е — отговори Поаро.

Гарднър още повече понижи глас:

— Ще се радвам да отведа госпожа Гарднър оттук. Тя е много, много чувствителна жена и тази история ѝ се отрази зле. Много е напрегната.

Еркюл Поаро каза:

— Ще ми позволите ли, господин Гарднър, да ви задам един въпрос?

— Но защо, разбира се, мосю Поаро. Удоволствие е да помогна с каквото мога.

Еркюл Поаро каза:

— Доста сте поживели и видели — човек, бих казал, доста проникателен. Какво, но откровено, беше мнението ви за покойната госпожа Маршъл?

Веждите на Гарднър се повдигнаха от изненада. Той предпазливо хвърли поглед наоколо и понижи глас:

— Ами, мосю Поаро, чух някои неща, които така да се каже се носеха наоколо, ако ме разбирате, най-вече сред жените. — Поаро кимна. — Но щом ме питате, ще ви кажа моето искрено мнение, а то е, че тази жена беше до голяма степен ужасна глупачка.

— Да, това е много интересно — замислено рече детективът.

VII.

Розамънд Данли попита:

— Значи е мой ред, така ли?

— Моля?

Тя се разсмя.

— Онзи ден началникът на полицейското управление проведе своето разследване, вие седяхте отстрани. Днес, струва ми се, вие провеждате ваше собствено неофициално разследване. Наблюдавах ви. Първо госпожа Редфън, после ви зърнах през прозореца на фойето при госпожа Гарднър, която подрежда своята отвратителна картинна мозайка. Сега е мой ред.

Еркюл Поаро седна до нея. Бяха на Слънчевата тераса. Под тях се простираше морето в наситено зелено. Далеч по-навътре то беше замайващо светлосиньо.

Поаро каза:

— Вие сте много интелигентна, мадамозел. Така мисля от момента, в който пристигнах тук. Ще бъде удоволствие да обсъдя тази история с вас.

Розамънд Данли кротко попита:

— Искате да знаете какво мисля за цялата работа?

— Би било изключително интересно.

Тя каза:

— Мисля, че в действителност е съвсем просто. Ключът е в миналото на жената.

— В миналото? Не в настоящето?

— О, не непременно в далечното минало. Гледам на това така. Арлин Маршъл беше привлекателна, фатално привлекателна за мъжете. Възможно е, мисля, да се е отегчавала твърде бързо от тях. Сред нейните... да ги наречем ухажори... е имало един, който се е чувствал обиден от това. О, не ме разбирайте погрешно, той няма да е някой, който се откроява. Вероятно е някой умерен човечец, суетен и чувствителен — от мъжете, които изпадат в мрачни мисли. Мисля, че я е проследил дотук, издебнал е удобен случай и я е убил.

— Искате да кажете, че е бил външен човек, дошъл отгатак острова?

— Да. Вероятно се е крил в пещерата, докато е дошъл подходящ момент.

Поаро поклати глава:

— Тя би ли отишла да се срещне с човека, когото описвате? Не, би се изсмяла и не би отишла.

Розамънд поясни:

— Тя може и да не е знаела, че ще го срещне. Той може да ѝ е изпратил бележка от името на някой друг.

Детективът измърмори:

— Това е възможно. — После добави: — Но едно нещо забравяте, мадамозел. Човек, решен на убийство, няма да рискува да дойде посред бял ден през свързващия път и покрай хотела. Някой може да го види.

— Може, но не е сигурно. Мисля, че е твърде вероятно да е могъл да дойде, без някой да го забележи изобщо.

— Би било възможно, да, признавам. Но въпросът е, че той не би могъл да разчита на тази възможност.

Розамънд каза:

— Не забравяте ли нещо? Времето.

— Времето?

— Да. В деня на убийството времето беше великолепно, но предишния ден, помните ли, валя дъжд и беше мъгливо. Всеки би могъл да дойде тогава на острова, без да го забележат. Трябвало е само да слезе до плажа и да прекара нощта в пещерата. Онази мъгла, мосю Поаро, е важна.

Минута-две той я гледаше замислено.

— Знаете ли, в това, което току-що казахте, има смисъл.

Жената се изчерви.

— Това е моята теория, без гаранции. Сега ми кажете вашата.

— А-а! — Той се загледа в морето. — Eh bien, мадамозел. Аз съм човек на простите неща. Винаги се придържам към схващането, че има един човек, който е най-вероятният извършител на престъплението. В самото начало ми се струваше, че един човек съвсем ясно се откроява.

Гласът на Розамънд стана малко рязък:

— Продължете.

— Но виждате ли, има нещо, което се нарича прът в колелата. Изглежда, че е било невъзможно този човек да е извършил престъплението.

Той чу бързо изпуснатия ѝ дъх. Тя каза почти задъхано:

— Е?

Еркюл Поаро сви рамене.

— Ами, какво да правим тогава? Това е моят проблем. — Той замълча и после продължи: — Мога ли да ви попитам нещо?

— Разбира се.

Тя се обърна към него. Беше нащрек. Но въпросът, който дойде, беше неочакван.

— Когато се прибрахте да се преоблечете за тенис онази сутрин, ползвахте ли банята?

Розамънд го погледна втренчено.

— Банята? Какво имате предвид?

— Точно това искам да кажа. Ваната. Този съд от порцелан, човек завърта кранчетата и го напълва, влиза вътре, после излиза и... водата се изтича в канала!

— Мосю Поаро, да не сте се побъркали съвсем?

— Не, аз съм напълно с ума си.

— Е, както и да е, не съм ползвала ваната.

— Наистина ли?

Розамънд отвърна с известно раздражение:

— Предполагам, че това е в стила на Шерлок Холмс.

Еркюл Поаро се усмихна и деликатно подуши въздуха.

— Ще ми позволите ли да бъда нахален, мадмоазел?

— Сигурна съм, че не можете да бъдете нахален, мосю Поаро.

— Много мило от ваша страна. Тогава мога ли да се осмеля да кажа, че парфюмът, който използвате, е чудесен... има нежен неуловим чар. — Той размаха ръце и после добави с практичен тон: — „Габриел“ №8, струва ми се?

— Колко сте досетлив! Да, винаги използвам този.

— Също и покойната госпожа Маршъл. Луксозен е, а? И много скъп?

Розамънд повдигна рамене с едва забележима усмивка.

Поаро каза:

— Вие сте седели, където сме ние сега, мадмоазел, сутринта, когато беше извършено престъплението. Видели са ви тук, или поне чадърът ви е бил забелязан от госпожица Брюстър и господин Редфън, когато са заобикаляли по море. Онази сутрин, мадмоазел, сигурна ли сте, че... не се е случило да слезете в Залива на елфите и да влезете в пещерата там — известната Пещера на елфите?

Розамънд извъртя главата си и се вторачи в него. Изрече с тих, равен глас:

— Питате ме дали съм убила Арлин Маршъл ли?

— Не, питам ви дали сте влизали в Пещерата на елфите?

— Аз дори не зная къде е. Защо е трябвало да влизам в нея? Поради каква причина?

— В деня на престъплението, мадмоазел, в тази пещера е имало някой, който е използвал „Габриел“ № 8.

Розамънд рязко напомни:

— Самият вие, мосю Поаро, току-що казахте, че и Арлин Маршъл е използвала „Габриел“ №8. Тя беше на плажа онзи ден. Може да се предположи, че тя е влязла в пещерата.

— Защо ѝ е трябвало да влиза в пещерата? Там е тъмно и тясно, и много неприятно.

Розамънд каза нетърпеливо:

— Не ме питайте за причини. След като е била в залива, значи тя е най-вероятният човек. Казах ви вече, че изобщо не съм напускала това място онази сутрин.

— Освен по времето, когато сте отишли в хотела и в стаята на капитан Маршъл — напомни ѝ Поаро.

— Да, разбира се, бях забравила за това.

Той каза:

— И грешите, мадмоазел, като сте мислели, че капитан Маршъл не ви е видял.

Розамънд го погледна невярващо:

— Кенет ме е видял? Той ли каза така?

Поаро кимна.

— Видял ви е, мадмоазел, в огледалото на стената.

Розамънд притаи дъх.

— О-о! Разбирам!

Поаро не гледаше вече към морето. Гледаше ръцете на Розамънд Данли, скръстени в скута ѝ. Бяха добре оформени ръце, красиво поддържани, с много дълги пръсти.

Жената проследи погледа му и остро попита:

— Защо гледате ръцете ми? Да не мислите... да не мислите...

— Да не мисля какво, мадмоазел?

Тя отсече:

— Нищо.

Беше може би час по-късно. Еркюл Поаро дойде до най-високото място на пътеката, водеща към Залива на чайките. Някой седеше на плажа. Слабичка фигура с червена риза и тъмносини шорти.

Поаро се спусна надолу по пътеката, стъпвайки внимателно с тесните си, елегантни обувки.

Линда Маршъл рязко обърна глава. Стори му се, че тя леко се сви.

Очите ѝ, когато той дойде и предпазливо приседна до нея, се спряха върху него, подозрителни и нащрек като на уловено в капан животно. Той осъзна със силна болка колко млада и уязвима е тя.

Линда попита:

— Какво има? Какво искате?

Минута-две Еркюл Поаро мълча. После заговори:

— Онзи ден казахте на началника на полицейското управление, че сте харесвали мащехата си и че тя се държала мило с вас.

— Е, и?

— Това не беше истината, нали, мадмоазел?

— Беше.

Поаро каза:

— Тя вероятно не е била открито нелюбезна — това мога да призная. Но вие не я харесвахте... о, не... мисля, че ви беше много неприятна. Това лесно се забелязваше.

Линда отговори:

— Може би не съм я харесвала особено. Но не можете да говорите така, когато човекът е мъртъв. Би било неприлично.

Той въздъхна.

— Така са ви учили в училище ли?

— Горедолу, предполагам.

Еркюл Поаро отбеляза:

— Когато някой е бил убит, по-важно е да бъдеш искрен, отколкото благоприличен.

Момичето отговори:

— Да, вие бихте казали такова нещо.

— Бих го казал и го казвам. Мое задължение е, разбирате ли, да открия кой е убил Арлин Маршъл.

Линда измънка:

— Искам да забравя всичко това. Толкова е ужасно.

Поаро кротко попита:

— Но не можете, нали?

— Предполагам, че я е убил някакъв отвратителен откачен.

Еркюл Поаро измърмори:

— Не, не мисля, че е било такова нещо.

Линда затаи дъх.

— Думите ви звучат, сякаш... знаете.

— Може би наистина зная. — Той замълча за малко и продължи:
— Ще ми се доверите ли, детето ми, да ви помогна във вашите горчиви неприятности?

Линда подскочи.

— Нямам никакви неприятности. С нищо не можете да ми помогнете. Не зная за какво говорите.

Поаро я наблюдаваше.

— Говоря за свещи...

Видя как очите ѝ се изпълниха с ужас. Тя изкреця:

— Не искам да ви слушам. Не искам да слушам.

Изтича по плажа, пъргава като млада газела, и изхвърча нагоре по извиващата се зигзагообразно пътека.

Поаро тръсна глава. Изглеждаше мрачен и разтревожен.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

I.

Инспектор Колгейт докладваше на началника на полицията:

— Добрах се до нещо, сър, и то е доста сензационно.

— Става въпрос за парите на госпожа Маршъл. Проверихме с нейните адвокати. Бих казал, че това малко ги изненада. Имам доказателство за историята с изнудването. Спомняте си, че са й били оставени петдесет хиляди лири от стария Ърскин? Е, всичко, което е останало от тях, е приблизително петнайсет хиляди.

Началникът на полицейското управление подсвирна.

— А какво е станало с останалите?

— Тук е интересният момент, сър. Разпродавала е от време на време и всеки път сделките са се извършвали чрез плащане в брой или ценни книжа, които са платими на предявителя — тъй да се каже, давала е пари на някого, който не е искал да бъде открит. Чисто изнудване.

Началникът на полицейското управление кимна.

— Наистина прилича на това. И изнудвачът е тук, в този хотел. Значи трябва да е един от онези трима мъже. Имате ли нещо ново за някой от тях?

— Не мога да кажа, че имам нещо конкретно, сър. Майор Бари е офицер от запаса, както твърдеше. Живее в малък апартамент, получава пенсия и има малък доход от акции. Но през последната година е внесъл значителни суми в сметката си.

— Това изглежда обещаващо. Какво е неговото обяснение?

— Казва, че са печалби от залагания. Съвсем вярно е, че ходи на всички големи конни надбягвания. Залага на място, не си води сметка.

Началникът на полицейското управление кимна.

— Трудно е да се докаже противното, но има място за размисъл.

Колгейт продължи:

— Следващият, преподобният Стивън Лейн. Той е напълно bonafide^[1] — бил е на служба в църквата в Сейнт Хелън, Уайтбридж, Съри — отказал се от нея преди малко повече от година поради лошо здравословно състояние. Лошото му здравословно състояние намерило

израз в отиването му в дом за душевноболни. Престоял е там повече от година.

— Интересно — каза Уестън.

— Да, сър. Опитах се да измъкна колкото е възможно повече от завеждащия лекар, но знаете какви са тези доктори — трудно е да ги накарате да кажат нещо, за което да се заловите. Но доколкото можах да схвана, проблемът на негово преподобие бил някаква фикс-идея относно дявола — по-специално дяволът, предрешен като жена... аленочервена жена... грешницата от Вавилон.

— Хм — отбеляза Уестън, — тук е имало необходимите условия за убийство.

— Да, сър. Струва ми се, че Стивън Лейн е най-малкото една възможност. Покойната госпожа Маршъл е била добър пример за това, което един духовник би нарекъл „Алена жена“ — и косата, и поведението, и всичко останало. Струва ми се, че не е невъзможно той да е възприемал ликвидирането ѝ като мисия, възложена на него. Тоест, ако наистина е смахнат.

— Нищо, отговарящо на тезата за изнудването?

— Не, сър, мисля, че що се отнася до това, можем напълно да го изключим. Има собствени средства, но не много, и никакво внезапно увеличаване напоследък.

— А разказът му за неговите действия в деня на убийството?

— Не мога да получа никакво потвърждение за тях. Никой не си спомня да е срещал свещеник по пътеките. А що се отнася до църковната книга, последното записване в нея е било преди три дни, а и никой не я е поглеждал от около две седмици. Той може съвсем спокойно да е отишъл там предишния ден, да речем, или дори два дни преди това, а да е сложил дата на записването си двамайсет и пети.

Уестън кимна.

— А третият мъж?

— Хорас Блат? Моето мнение, сър, е, че там категорично има нещо съмнително. Плаща данък върху сума, която доста надвишава доходите му от неговото железарско предприятие. И обърнете внимание, той е мошеник. Вероятно може да сервира едно приемливо обяснение — играе доста на борсата и е участник в някоя и друга тъмна сделка. О, да, може да съществуват правдоподобни обяснения,

но няма съмнение във факта, че от няколко години насам трупа значителни суми от необясними източници.

— Всъщност — каза Уестън — мисълта ви е, че Хорас Блат е по професия един преуспяващ изнудвач?

— Или това, сър, или наркотици. Видях се с главния инспектор Риджуей, който отговаря за трафика с наркотици и той беше безкрайно заинтересуван. Изглежда, че напоследък се внася доста хероин. Те са по следите на дребните пласьори, горе-долу знаят кой движи нещата от другия край, но това, което досега ги е спъвало, е начинът на внасяне в страната.

Уестън констатира:

— Ако смъртта на госпожа Маршъл е в резултат от нейното замесване, невинна или не, в тази афера с наркотиците, то тогава по-добре ще е да предадем цялата история на Скотланд Ярд. Това е тяхна грижа. А? Какво ще кажете?

Инспектор Колгейт въздъхна със съжаление:

— Боя се, че сте прав, сър. Ако става въпрос за наркотици, значи е случай за Скотланд Ярд.

След кратък размисъл Уестън заключи:

— Това наистина изглежда най-вероятното обяснение.

Колгейт кимна мрачно.

— Да, наистина. Маршъл изобщо не е замесен — макар че аз събрах малко информация, която би могла да ни е от полза, ако алибито му не беше толкова добро. Изглежда, че фирмата му е пред фалит. Не по негова вина, нито по вина на съдружника му, просто в резултат на кризата миналата година и общото състояние на търговията и финансите. А доколкото му е било известно, той е щял да получи петдесет хиляди лири, ако жена му умре. А петдесет хиляди биха се оказали доста полезна сума. — Той въздъхна. — Изглежда жалко, когато човек има два свършено добри мотива за убийство, да може да се докаже, че той няма нищо общо с тази работа.

Уестън се усмихна.

— Горе главата, Колгейт. Все още имаме възможност да се отличим. Все още остава хипотезата с изнудването, а и смахнатият свещеник, но аз лично мисля, че решението с наркотиците е най-вероятно и ако се окаже, че някой от бандата наркотрафиканти я е очистил, ние ще сме помогнали на Скотланд Ярд да разреши проблема

с наркотиците, фактически, както и да погледнеш на нещата, доста добре се справихме.

Колгейт каза:

— Е, какво да се прави, сър, така е. Между другото, проверих за автора на онова писмо, което намерихме в стаята ѝ. Онова с подпис Дж. Н. Нищо не излезе. Той е в Китай в пълна безопасност. Същият, за когото ни говореше госпожица Брюстър. Един млад непрокопсаник. Проверих и останалите приятели на госпожа Маршъл. Никакви улики там. Всичко, което е могло да се открие, сме го открили, сър.

Уестън каза:

— Значи сега всичко зависи от нас. — Той замълча и после добави: — Да си се виждал с нашия белгийски колега? Той знае ли всичко, което ми каза?

Колгейт рече ухилен:

— Странен дребосък, нали? Знаете ли к'во ме попита той онзи ден? Искаше подробности за всички случаи на удушаване през последните три години.

Полковник Уестън се надигна.

— Наистина ли? Чудя се...

— Кога, казахте, влязъл в дома за душевноболни преподобният Стивън Лейн?

— Една година преди последния Великден, сър.

Полковник Уестън мислеше усилено.

— Имаше един случай — тялото на млада жена, намерено някъде близо до Багшот. Отивала да се срещне някъде със съпруга си и изобщо не стигнала. А се появи и това, което вестниците нарекоха „Загадката на пустата горичка“. И двете в Съри, ако правилно си спомням.

Погледът му срещна този на инспектора. Колгейт възкликна:

— Съри? Дума да няма, сър, съвпада, нали? Чудя се...

---

[1] Сериозни намерения, искреност (лат.). — Б. пр. ↑

II.

Еркюл Поаро седеше на тревата, покриваща най-високата част на острова.

Малко вляво от него беше началото на стоманената стълба, която водеше надолу към Залива на елфите. Близко до горния край на стълбата имаше няколко груби канари, които оформяха лесно укритие за всеки, който възнамеряваше да се спуска до плажа. От самия плаж малко можеше да се види отгоре поради надвисналия стръмен бряг.

Еркюл Поаро поклати мрачно глава.

Парченцата от неговата мозайка заемаха местата си.

Прехвърли в ума си тези парченца, разглеждайки всяко като самостоятелна част.

Една сутрин на плажа няколко дни преди смъртта на Арлин Маршъл.

Една, две, три, четири, пет отделни реплики, изречени онази сутрин.

Вечер, прекарана в игра на бридж. Той, Патрик Редфън и Розамънд Данли бяха около масата. Кристин е излязла навън, след като е свалила картите си, и е подслушала някакъв разговор. Кой още е бил във фоайето по това време? Кой не е бил? Вечерта преди престъплението. Разговорът, който той беше провел на скалите, и сцената, на която беше станал свидетел на връщане към хотела.

„Габриел“ № 8.

Една ножица.

Счупена тръбичка на лула.

Шишенце, изхвърлено през прозореца.

Зелен календар.

Пакет свещи.

Огледало и пишеща машина.

Кълбо наситено виолетова прежда.

Часовник на едно момиче.

Изтичаща се по канала вода от вана.

Всеки един от тези несвързани факти трябваше да се намести на определеното му място. Не трябваше да има пукнатини.

И тогава с всеки конкретен факт, поставен на място, по-нататък към следващата спирка: собствената му увереност, че злото присъства на острова.

Злото...

Той сведе поглед към една хартийка в ръката си с написани на машина думи.

Нели Парсънс — намерена удушена в една пуста горичка край Чобъм. Никаква следа към убиеца.

Нели Парсънс?

Алис Коригън.

Той много внимателно прочете подробностите за смъртта на Алис Коригън.

III.

Към Еркюл Поаро се приближи инспектор Колгейт.

Поаро харесваше инспектора. Харесваше лицето му с дълбоко врязани бръчки, пронизателните му очи, бавния му, спокоен маниер.

Колгейт седна. Погледна към изписаните на машина листчета в ръката на Поаро:

— Свършихте ли нещо с тези случаи, сър?

— Проучих ги, да.

Колгейт стана, мина напред и надникна в следващата ниша. Върна се и каза:

— Човек не може да бъде прекалено внимателен. А не искам да ни подслушват.

Поаро отвърна:

— Умно.

Инспекторът продължи:

— Спокойно мога да ви кажа, сър, че самият аз се заинтересувах от тези случаи... макар че вероятно нямаше да се замисля за тях, ако вие не бяхте попитали. Заинтересувах се по-специално от един.

— Алис Коригън?

— Алис Коригън. — Той замълча. — Бях в полицията в Съри за този случай... исках да събера всички подробности за него.

— Кажете ми, приятелю. Интересува ме — много ме интересува.

— Мислех, че може да ви интересува. Алис Коригън била намерена в Цезаровата дъбрава в Блакридж Нийт... няма и осемнайсет километра от горичката Марли, където е била намерена Нели Парсънс. И двете места са на разстояние до двајсетина километра от Уайтбридж, където Лейн е бил викарий.

Поаро поиска:

— Кажете ми още за смъртта на Алис Коригън.

Колгейт каза:

— Полицията в Съри първоначално не свързала смъртта ѝ с тази на Нели Парсънс. Защото се били насочили към съпруга като виновник. Не зная напълно защо, освен това, че той бил малко от типа,

който журналистите наричат „загадъчен мъж“ — не се знаело много за него, какъв бил или откъде е дошъл. Омъжила се за него против волята на семейството си, имала някакви свои пари... и била застраховала живота си в негова полза... всичко това било достатъчно, за да събуди подозрение, както предполагам ще се съгласите, сър?

Поаро кимна.

— Но щом стигнали до фактите, съпругът веднага бил изключен от играта. Тялото било открито от една от онези жени планинарки — жилави млади жени с къси панталонки. Тя била абсолютно съвършен и надежден свидетел — треньорка по спортни игри в някакво училище в Ланкъшир. Отбелязала си часа, когато намерила тялото — било точно четири и петнайсет следобед... изказала свое мнение, че жената не е била мъртва от дълго време — не повече от десет минути. Това напълно съвпадало с мнението на съдебния лекар, когато прегледал тялото в 5.45. Тя оставила всичко както било и вървяла пеша през полето до Багшотското полицейско управление, където съобщила за смъртта. А от три до четири и десет Едуард Коригън бил във влака, връщайки се от Лондон, където ходил през деня по работа. Във вагона заедно с него имало още четирима души. От гарата взел местния автобус, двама от неговите спътници от влака също се качили. Слязъл на кафенето в Пайн Ридж, където имал уговорка да се срещне с жена си за чай. Часът тогава бил четири и дващест и пет. Поръчал чай и за двамата, но казал да не го носят, докато тя не дойде. После се поразходил отвън. Когато не се появила до пет часа, той започнал да се тревожи — помислил си, че може да си е навехнала глезена. Били се уговорили тя да пресече пеша през блатистата местност от селото, в което били отседнали, до кафенето „Пайн Ридж“ и да си отидат с автобуса. Цезаровата дъбрава не е далеч от кафенето и решили, че тя била подранила и затова седнала да се наслади малко на гледката, преди да продължи, и че някакъв скитник или побъркан се е натъкнал на нея там и я е изненадал. Веднага щом било доказано, че съпругът не е намесен, свързали смъртта ѝ с тази на Нели Парсънс — онази твърде вятърничава слугиня, която била намерена удушена в горичката Марли. Решили, че същият човек е виновен и за двете престъпления, но никога не го хванали — и още повече — никога не стигнали близо до залавянето му! Навсякъде ударили на камък. — Той замълча и

после бавно каза: — А сега... ето трета жена е удушена... и един джентълмен, когото няма да назовем, е на самото място.

Той спря. Проницателните му очички се извърнаха към Поаро. Чакаше с надежда.

Устните на Поаро се задвижиха. Инспектор Колгейт се наведе напред.

Детективът мърмореше:

— ... толкова е трудно да се разбере кои парчета са от килимчето и кои са от опашката на котката.

— Извинете, сър? — попита инспекторът слисан.

Поаро бързо изрече:

— Извинявайте. Следвах една своя линия на мислене.

— Какво е това за някакво килимче и някаква котка?

— Нищо... изобщо нищо. — Той замълча. — Кажете ми, инспектор Колгейт, ако подозирате, че някой ви лъже — много, много лъже, но вие нямате доказателства — какво бихте направили?

Инспекторът се замисли.

— Трудно е, да. Но моето мнение е, че ако някой наговори много лъжи, те непременно ще го уличат накрая.

Поаро кимна.

— Да, това е съвсем вярно. Виждате ли, всъщност само в ума ми някои изявления са лъжи. Аз мисля, че са лъжи, но не зная, че са лъжи. Но човек вероятно може да направи проверка — да провери една малка лъжа. И ако се докаже, че това е лъжа — ами тогава той ще знае, че всичко останало е било също лъжи!

Инспектор Колгейт го погледна любопитно.

— Вашата мисъл работи по странен начин, не е ли така, сър? Но смея да кажа, че накрая всичко излиза както трябва. Моля да ме извините, че ще ви попитам, но какво ви накара да се интересувате от случаите на удушаване изобщо?

Поаро бавно отговори:

— Във вашия език има една дума — изкусен. Престъплението ми изглеждаше изключително изпипано — изкусно! Накара ме да се зачудя дали е било пръв опит.

— Разбирам.

Поаро продължи:

— Казах си, нека прегледам предишни престъпления от подобен характер и ако има някое, което много наподобява това — eh bien, ами ще имаме много ценно указание.

— Искате да кажете — използването на същия метод на умъртвяване?

— Не, не! Имам предвид много повече от това. Смъртта на Нели Парсънс например не ми казва нищо. Но смъртта на Алис Коригън — кажете ми, инспектор Колгейт, не забелязвате ли една очевидна прилика с това престъпление?

Инспекторът се замисли. Най-сетне каза:

— Не, сър, не мога да кажа, че забелязвам, сър. Освен, че и в двата случая съпругът има стоманено алиби.

Поаро меко каза:

— Аха, значи сте забелязали това?

IV.

— Я, Поаро. Радвам се да ви видя. Влизайте, точно човекът, който ми трябва.

Еркюл Поаро прие поканата.

Началникът на полицейското управление побутна кутия цигари, сам взе една и я запали. Между дръпванията обяви:

— Решил съм какво да предприема. Но бих искал да ми кажете мнението си по въпроса, преди да действам решително.

— Кажете, приятелю — отвърна детективът.

Уестън съобщи:

— Реших да се обадя в Скотланд Ярд и да им предам случая. По мое мнение, макар че имаше основания за подозрения към един-двама души, случаят се върти около контрабандата на наркотици. За мен изглежда съвсем ясно, че Пещерата на елфите е била мястото, определено за предаване на стоката.

Поаро кимна.

— Съгласен съм.

— Чудесно. И съм почти сигурен кой е нашият контрабандист на наркотици. Хорас Блат.

Поаро отново се съгласи:

— За това също имаме данни.

— Виждам, че разсъжденията ни са се движили в една и съща посока. Блат имал навик да се разхожда с платноходка. Понякога е канел някой със себе си, но по-често излизал сам. Той има едни доста крещящи червени платна за лодката си, но ние открихме, че има и бели платна, прибрани настрани. Мисля, че е плавал до определено място и се е срещал с друга лодка — платноходка или моторна яхта или нещо подобно, и стоката е била предавана така. Тогава Блат се връща на брега, в Залива на елфите, в удобно време на деня...

Еркюл Поаро се усмихна.

— Да, да, в един и половина. В определения за обяд час на англичаните, когато всички със сигурност са в салона за хранене. Островът е частна собственост. Не е място, където външни хора идват

на излет следобед. Хората понякога се преместват за чай от хотела в Залива на елфите, когато слънцето го огрее, или ако искат да отидат на излет, отиват някъде далеч навътре в полята, на доста километри от тук.

Началникът на полицейското управление кимна.

— Точно така. Следователно Блат е слизал на брега там и е складирал стоката на издатината в пещерата. Някой друг е трябвало да я вземе, когато му дойде времето.

Поаро измърмори:

— Имаше една двойка, спомняте ли си, дошла да обядва на острова в деня на убийството? Това би бил един начин да се вземе стоката. Летовници от някакъв хотел от равнината или от Сейнт Лу идват на Острова на контрабандистите. Съобщават, че ще обядват. Първо се разхождат из острова. Колко е лесно да слязат до брега, да вземат кутията за сандвичи, да я сложат, без съмнение в плажната чанта, която мадам носи, и да се върнат за обяд в хотела — малко позакъснели може би, да речем, в два без десет, след като са се насладили на разходката си, докато всички са били в столовата.

Уестън каза:

— Да, изглежда напълно осъществимо. А тези наркоорганизации са доста безмилостни. Ако някой случайно се натъкне на тях и научи за цялата работа, те няма да се церемонят и ще го накарат да замълчи. Струва ми се, че това е правилното обяснение за смъртта на Арлин Маршъл. Възможно е точно тази сутрин Блат да е бил в залива, за да складира стоката. Неговите съучастници са щели да дойдат за нея същия този ден. Арлин пристига на брега и го вижда да влиза в пещерата с кутията. Тя го разпитва за това и той я убива и се измъква с лодката си възможно най-бързо.

Поаро попита:

— Смятате категорично, че Блат е убиецът?

— Това изглежда най-вероятно. Разбира се, възможно е Арлин да е подразбрала истината по-рано, да е подметнала нещо за това на Блат и някой друг член на бандата да си е уговорил лъжлива среща с нея и да я е пречукал. Та както казах, мисля, че най-добрият изход е да предадем случая на Скотланд Ярд. Те имат много по-добри шансове от нас да докажат връзката на Блат с бандата.

Поаро кимна замислено. Уестън попита:

— Смятате ли, че е разумно да постъпим така?

Поаро се замисли. Най-сетне отговори:

— Може би.

— По дяволите, Поаро, имате ли нещо науем или не?

Детективът отвърна мрачно:

— Ако имам, не съм сигурен, че мога да го докажа.

Уестън каза:

— Разбира се, зная, че вие с Колгейт имате други идеи. Изглежда ми малко фантастично, обаче съм длъжен да призная, че има нещо там. Но дори и да сте прав, все пак мисля, че това е случай за Скотланд Ярд. Ще им дадем фактите и те могат да работят заедно с полицията в Съри. Това, което усещам, е, че случаят всъщност не е за нас. Не е достатъчно локализиран. — Той замълча. — Какво мислите, Поаро? Какво смятате, че трябва да се направи по въпроса?

Поаро изглеждаше потънал в мисли. Най-после отговори:

— Зная какво бих искал да направя.

— Да, човече. Той измърмори:

— Бих искал да отида на излет.

Полковник Уестън се вторачи в него.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

I.

— Излет, мосю Поаро?

Емили Брюстър се вторачи в него, сякаш той не беше с всичкия си.

Поаро каза закачливо:

— Струва ви се ужасно възмутително, нали така? Но на мен ми изглежда изключително примамлива идея. На нас ни е нужно нещо от ежедневието, от обичайното, за да възстановим нормалния живот. Нямам търпение да видя нещо от Дартмур, времето е хубаво. Това — как да се изразя — ще ободри всички. Така че помогнете ми в това начинание. Убедете всички.

Идеята срещна неочакван успех. Всеки първоначално проявяваше недоверие и после неохотно признаваше, че в края на краищата идеята може би не е чак толкова лоша.

Не беше намекнато, че капитан Маршъл трябва да бъде поканен. Самият той беше заявил, че ще трябва да ходи до Плимут този ден. Блат беше в групата, страшно ентусиазиран. Беше решил да е душата на компанията. Освен него се включиха Емили Брюстър, семейство Редфън, Стивън Лейн, семейство Гарднър, които бяха придумани да отложат с един ден заминаването си, Розамънд Данли и Линда.

Поаро прояви красноречие пред Розамънд и наблегна колко добре е за Линда нещо да я извади от самовглъбението ѝ. Розамънд се съгласи:

— Прав сте. Шокът беше много голям за едно дете на тази възраст. Станала е доста нервна.

— Това е съвсем естествено, мадмоазел. Но на която и да е възраст, човек скоро забравя. Убедете я да дойде. Зная, че можете.

Майор Бари отказа твърдо. Каза, че не обичал излети. „Много кошници за носене и дяволски некомфортно. Да ям храната си на маса за мен е напълно достатъчно.“

Компанията се събра в десет часа. Бяха поръчани три коли. Блат беше шумен и в добро настроение, правейки се на екскурзовод.

— От тук, дами и господа, от тук за Дартмур. Пирен и боровинки, девънширска сметана и каторжници. Вземете съпругите си, господа, или доведете онези другите! Всеки е добре дошъл! Пейзажът е гарантиран. Насам. Насам.

В последния миг Розамънд Данли слезе със загрижен вид и съобщи:

— Линда няма да дойде. Казва, че имала страшно главоболие.

Поаро извика:

— Но тя ще се почувства по-добре, ако дойде. Убедете я, мадамозел.

Жената отговори твърдо:

— Няма смисъл. Категорична е. Дадох ѝ аспирин и си легна. — Тя се подвоуми и добави: — Мисля си, че вероятно и аз няма да дойда.

— Няма да позволя това, мила моя, няма да позволя това — извика Блат, хващайки я закачливо под ръка. — La haute Mode^[1] трябва да украси този случай. Никакви откази! Взел съм ви под попечителство, ха, ха! Осъдена за Дартмур!

Той решително я поведе към първата кола. Розамънд хвърли към Еркюл Поаро мрачен поглед.

— Ще остана с Линда — каза Кристин Редфън. — Нямам нищо против.

Патрик възрази:

— О, хайде, Кристин.

И Поаро го подкрепи:

— Не, не, трябва да дойдете, мадам. При главоболие човек се чувства по-добре сам. Хайде, да тръгваме.

Трите коли потеглиха. Първо отидоха в истинската Пещера на елфите в Шийпстър и доста се позабавляваха в търсене на входа, който накрая намериха, насочвани от цветна пощенска картичка.

Беше рисковано да се ходи по големите канари и Еркюл Поаро не направи опит за това. Наблюдаваше с интерес как Кристин Редфън прескача с лекота от камък на камък и забеляза, че съпругът ѝ винаги е близо до нея. Розамънд Данли и Емили Брюстър се включиха към издирването, макар че последната се подхлъзна веднъж и леко си навехна глезена. Стивън Лейн беше неуморим, дългата му кльоцава фигура се извиваше между канарите. Блат се задоволи само да отиде

малко напред и да вика насърчително, като едновременно с това снимаше останалите.

Семейство Гарднър и Поаро останаха да седят благоразумно край канавката, а гласът на госпожа Гарднър се извисяваше в приятен, монотонен монолог, прекъсван от време на време от послушното „Да, скъпа“ на нейния съпруг.

— ... и винаги съм имала усещането, мосю Поаро, а господин Гарднър е съгласен с мен, че снимките понякога дразнят. Освен ако, така да се каже, не се правят между приятели. Този господин Блат няма изобщо никакъв такт. Просто приближава до всеки, заговаря ви и ви снима и както казах на господин Гарднър, това наистина е лошо възпитание. Така казах, нали, Одел?

— Да, скъпа.

— Онази групова снимка, която направи на всички ни, когато седяхме на плажа. Е, всичко това е чудесно, но той първо трябваше да ни попита. А то, госпожица Брюстър тъкмо се надигаше да стане и това със сигурност я направи да изглежда много странно.

— Дума да няма, така е — потвърди съпругът ѝ, хилейки се.

— И ето го господин Блат, обикаля и раздава копия на всеки, без да си направи труд първо да попита. Забелязах, че даде една снимка и на вас, мосю Поаро.

Той кимна:

— Тази групова снимка е много ценна за мен.

Жената продължи:

— Вижте го как се държи днес — толкова гръмогласен и шумен, и вулгарен. Е, просто тръпки ме побиват от това. Трябваше да уредите този човек да си беше останал в хотела, мосю Поаро.

Еркюл Поаро промърмори:

— Уви, мадам, това щеше да бъде трудно.

— Уверена съм в това. Този човек просто се навира навсякъде.

Той чисто и просто няма никакъв такт.

В този момент откриването на Пещерата на елфите беше приветствано със силни викове от хората долу.

Следвайки указанията на Поаро, компанията потегли по-нататък до едно място, където от колата надолу по хълма, покрит с пирен, къса пътечка водеше до приятно местенце край малка рекичка.

Тесен дъсчен мост пресичаше реката и Поаро и съпругът на госпожа Гарднър я принудиха да мине по него дотам, където едно приятно, покрито с пирен място без бодлив прецип изглеждаше идеално за обяд.

Разказвайки словоохотливо за своите емоции при пресичане на дъсчен мост, госпожа Гарднър седна. Внезапно се чу лек вик.

Другите бяха притичали по моста съвсем леко, но Емили Брюстър стоеше в средата на дъската със затворени очи, полюшвайки се напред-назад.

Поаро и Патрик Редфън се притекоха на помощ.

Емили Брюстър беше кисела и засрамена.

— Благодаря, благодаря. Извинете. Никога не ме е бивало да пресичам течащи води. Завива ми се свят. Много глупаво.

Постлаха, сложиха обеда и пикникът започна.

Всички, замесени в онази история, с изненада откриха колко много им харесва всичко това. Може би защото им позволяваше да избягат от атмосферата на подозрение и страх. Тук с бълбукането на водата, меката торфена миризма във въздуха и топлата окраска на пирена и орловата папрат, светът на убийства, полицейски разпити и подозрения изглеждаше неясен, сякаш никога не е съществувал. Дори Блат забрави да бъде сърцето и душата на компанията. След обяда той заспа малко встрани и тихо похъркване доказваше, че е потънал в блажен сън.

Когато прибираха кошниците, те бяха вече една благодарна група и поздравяваха Поаро за добрата идея.

Слънцето залязваше, когато се върнаха по тесните, лъкатушещи алеи. От върха на хълма над залива Ледъркум за малко зърнаха острова с белия хотел на него.

Той изглеждаше спокоен и невинен под залязващото слънце.

Госпожа Гарднър, за пръв път не така приказлива, въздъхна:

— Наистина ви благодаря, мосю Поаро. Чувствам се така спокойна. Това е просто чудесно.

---

[1] Висшата мода (фр.). — Б. пр. ↑

II.

Майор Бари излезе да ги посрещне, когато пристигнаха.

— Здравейте — каза той. — Добре ли прекарахте?

Госпожа Гарднър отговори:

— Разбира се. Мочурливите местности бяха просто чудесни. Толкова типично английски и от старото време. Въздухът беше приятен и освежаващ. Трябва да се срамувате от себе си, че бяхте толкова мързелив и останахте тук.

Майорът се ухили.

— Прекалено стар съм за тези неща — да седя някъде из мочурището и да ям сандвичи.

От хотела излезе една камериерка. Беше леко задъхана. Поколеба се за миг, после бързо дойде при Кристин Редфън.

Еркюл Поаро разпозна в нея Гладис Наръкът.

— Извинете ме, мадам, но съм обезпокоена за младата госпожица. За Линда Маршъл. Току-що ѝ занесох чай, а не можах да я събудя и изглежда някак си толкова... толкова странно.

Кристин се огледа безпомощно. Поаро в миг беше до нея. Хвана я под ръка и тихо каза:

— Да се качим и да видим.

Забързаха по стълбите и по коридора към стаята на Линда.

Един поглед към нея беше достатъчен да подсказе и на двамата, че имаше нещо не съвсем както трябва. Цветът ѝ беше особен, а дишането ѝ почти не се долавяше.

Поаро потърси пулса ѝ. В същото време той забеляза плик, напъхан до лампата на нощната масичка. Беше адресиран до него.

Капитан Маршъл влезе бързо в стаята. Той попита:

— Какво става с Линда? Какво ѝ има?

Леко уплашено хлипане дойде от Кристин Редфън. Еркюл Поаро се обърна и каза на Маршъл:

— Намерете лекар — колкото можете по-скоро. Но ме е страх... много ме е страх... че може да е твърде късно.

Той взе писмото с името си и скъса плика. Вътре имаше няколко реда, изписани с ученическия почерк на Линда:

Мисля, че това е най-добрият изход. Помолете татко да се опита да ми прости. Аз убих Арлин. Мислех, че ще бъда радостна — но не съм. Съжалявам за всичко.

III.

Бяха събрани в салона — Маршъл, семейство Редфън, Розамънд Данли и Еркюл Поаро.

Седяха там мълчаливо, чакаха...

Вратата се отвори и доктор Нийздън влезе. Той каза кратко:

— Направих всичко, каквото мога. Може да й се размине — но съм длъжен да ви кажа, че няма много надежда.

Той замълча. Маршъл попита:

— Откъде е намерила това?

Нийздън отвори вратата и направи знак. Камериерката влезе в стаята. Беше плакала. Нийздън се обърна към нея:

— Кажете ни отново какво видяхте.

Подсмърчайки, младата жена каза:

— Изобщо не мислех... не помислих и за миг, че нещо не е в ред... макар че младата госпожица изглеждаше малко странно. — Лек жест на нетърпение от страна на лекаря я накара да започне отново: — Тя беше в стаята на другата дама. На госпожа Редфън. Вашата стая, мадам. Там при мивката. И взе малко шишенце. Доста се стресна, когато влязох, и си помислих, че е странно да взима неща от стаята ви, но, разбира се, би могло да е нещо, което ви е дала назаем. Тя каза само: „О, ето това търся...“ — и излезе.

Кристин прошепна:

— Приспивателните ми хапчета.

Лекарят рязко попита:

— Откъде е знаела за тях?

Кристин обясни:

— Дадох й едно. През нощта, след убийството. Каза ми, че не можела да спи. Тя... спомням си как ми каза: „Едно ще бъде ли достатъчно?“ ... и аз отговорих: „О, да, те са много силни“ ... и че са ме предупредили никога да не взимам повече от две.

Нийздън кимна:

— Искала е да бъде сигурна. Взела е шест.

Кристин отново изхлипа.

— О, божичко, чувствам, че вината е моя! Трябваше да ги държа заключени.

Лекарят сви рамене.

— Би било по-разумно, госпожо Редфън.

Кристин каза отчаяно:

— Тя умира... и вината е моя...

Кенет Маршъл се размърда на стола си:

— Не, не трябва да се обвинявате. Линда е знаела какво върши. Взела ги е нарочно. Може би... може би това е било най-доброто.

Той погледна към смачканата бележка в ръката си — бележката, която Поаро мълчаливо му беше подал. Розамънд Данли извика:

— Не го вярвам. Не вярвам, че Линда я е убила. Със сигурност това е невъзможно — според показанията!

Кристин пламенно изрече:

— Да, не може да го е направила! Трябва да се е превъзбудила и да си е въобразила всичко това.

Вратата се отвори и влезе полковник Уестън.

— Какви са всички тези неща, за които чувам?

Доктор Нийздън взе бележката от ръката на Маршъл и я подаде на началника на полицейското управление. Той я прочете. Невярващо възкликна:

— Какво? Но това са глупости... абсолютни глупости! Това е невъзможно — повтори той уверено. — Невъзможно! Нали, Поаро?

Еркюл Поаро се размърда за първи път и бавно отговори:

— Не. Боя се, че не е невъзможно.

Кристин Редфън каза:

— Но аз бях с нея, мосю Поаро. Бях с нея чак до дванайсет без петнайсет. Така казах и в полицията.

Поаро отговори:

— Вашите показания й осигуриха алиби — да. Но на какво се основават те? На ръчния часовник на Линда. Имате ли ваша собствена информация, че е било дванайсет без петнайсет, когато сте я оставили? Знаете само, че тя ви е казала това. Вие самата споменахте, че времето сякаш е минало много бързо. — Тя се втренчи в него, поразена. Той продължи: — И така, помислете си, мадам, като напуснахте плажа, бързо или бавно вървахте до хотела?

— Аз... ами сравнително бавно, струва ми се.

— Спомняте ли си повече за това връщане?

— Не много, боя се. Аз... аз се бях замислила.

Поаро каза:

— Съжалявам, че трябва да ви попитам, но ще ни кажете ли точно за какво си мислехте, докато вървяхте?

Кристин се изчерви:

— Предполагам... щом се налага... Размишлявах по въпроса да... да замина от тук. Просто да замина, без да кажа на съпруга си. Точно тогава аз... аз бях много нещастна, нали разбирате?

Патрик Редфън извика:

— О, Кристин! Зная... зная...

Поаро се намеси:

— Точно така. Били сте погълната от мисълта за някаква решителна стъпка. Били сте, бих казал, сляпа и глуха за това, което ви е заобикаляло. Вероятно сте вървели много бавно и от време на време сте спирали за малко, докато си изясните нещата.

Кристин кимна:

— Колко сте съобразителен. Точно така беше. Едва пред хотела сякаш се събудих от някакъв сън и забързах навътре, мислейки, че съм закъсняла, но когато видях часовника във фойето, осъзнах, че имам предостатъчно време.

Еркюл Поаро отново каза:

— Точно така.

Той се обърна към Маршъл:

— Сега трябва да ви обясня някои неща, които намерих в стаята на дъщеря ви след убийството. В камината имаше голяма буца стопен восък, обгорени коси, парченца картон и хартия и обикновена домакинска карфица. Хартията и картонът може да са несъществени, но другите три неща навеждаха на размисъл — особено когато на полицата с книгите намерих напъхано навътре едно томче за магиите и магьосничеството, взето от тукашната библиотека. То много лесно се отваряше на една определена страница. На тази страница бяха описани различни методи за причиняване на смърт чрез моделирането от восък на фигура, която да изобразява жертвата. Тя бавно се изгаря, докато се разтопи... или другата възможност е да я прободете с карфица в сърцето. В резултат на това жертвата ще умре. По-късно разбрах от госпожа Редфън, че Линда Маршъл рано онази сутрин е излизала,

купила е пакет свещи и е изглеждала смутена, когато се разбрало какво е купила. Нямам никакви съмнения какво се е случило след това. Линда е направила от восъка на свещите груба фигура — вероятно я е украсила с кичурче от червената коса на Арлин, за да придаде сила на магията — пробола я е в сърцето с карфица и най-накрая е разтопила фигурата, изгаряйки под нея парчета картон. Това е детинщина, суеверие, но разкрива едно нещо — желанието да убие.

Съществувала ли е вероятност да е имало нещо повече, освен желанието? Могла ли е Линда Маршъл в действителност да убие мащехата си?

На пръв поглед изглеждаше, сякаш тя има идеално алиби — но в действителност, както току-що изтъкнах, показанията за часа са били осигурени от самата Линда. Тя лесно би могла да заяви, че часът е бил с петнайсет минути по-късно отколкото е бил фактически.

Напълно възможно е било, щом госпожа Редфън е тръгнала от плажа, Линда да я е последвала до високото и после да се е втурнала към стълбата през доста стесняващата там част на острова, да е слязла бързо, да е пресрещнала там мащехата си, да я е удушила и да се е върнала нагоре по стълбата, преди да се появи лодката с госпожица Брюстър и Патрик Редфън. Могла е тогава да се върне в Залива на чайките, да се изкъпе в морето и спокойно да се върне в хотела. Но това изисква две неща. Трябва със сигурност да е знаела, че Арлин Маршъл ще бъде в Залива на елфите, и трябва да е имала физически данни да извърши това. Е, първото е било напълно възможно — ако Линда Маршъл е написала бележка на Арлин от нечие друго име. Що се отнася до второто — Линда има много големи и силни длани. Големи като на мъж ръце. Що се отнася до силата, тя е във възрастта, когато човек е склонен към психическа неустойчивост. Умопомрачението често се придружава от необикновена сила. Има и още едно, дребно нещо. Майката на Линда е била обвинена и съдена за убийство.

Кенет Маршъл вдигна глава. Гневно възрази:

— А също така беше и оправдана.

— Оправдана беше — съгласи се Поаро.

Маршъл каза:

— И ето какво ще ви кажа, мосю Поаро. Рут — съпругата ми — беше невинна. Това зная със съвършена и абсолютна сигурност. В

интимните отношения в живота ни не може да ме е мамила. Тя беше невинна жертва на обстоятелствата. — Той замълча. — И не вярвам, че Линда е убила Арлин. Това е нелепо... абсурдно!

Поаро попита:

— Тогава вярвате ли, че писмото е подправено?

Маршъл протегна ръка и Уестън му го подаде.

Маршъл го разгледа внимателно. После поклати глава.

— Не — отвърна той неохотно. — Линда е написала това.

Поаро каза:

— Тогава, щом тя го е написала, има само две обяснения. Или го е написала в пълно съзнание, знаейки, че е убийца, или... или, да речем... го е написала умишлено, за да предпази някой друг, някой, за когото се е страхувала, че е заподозрян.

— Имате предвид мен?

— Възможно е, нали така?

Маршъл поразмисли миг-два, после каза тихо:

— Не, тази мисъл е абсурдна. Линда може би е схванала, че първоначално към мен се отнасяха с подозрение. Но след това разбра, че с това е приключено — че в полицията приеха алибито ми и насочиха вниманието си другаде.

Поаро отбеляза:

— А да предположим, че това е било не толкова мисълта, че вие сте заподозрян, а убеденост, че сте виновен?

Маршъл се втренчи в него и се изсмя.

— Това е абсурдно.

Детективът продължи:

— Чудя се. Съществуват, както знаете, няколко възможности за смъртта на съпругата ви. Съществува теорията, че е била изнудвана, че онази сутрин е отишла да се срещне с изнудвача и че изнудвачът я е убил. Съществува и теорията, че Заливът на елфите и пещерата са били използвани за внасяне на наркотици и че тя е била убита, защото случайно е научила нещо за това. Има и трета възможност — че е била убита от набожен маниак. А има и четвърта възможност — вие сте очаквали да получите доста пари след смъртта на жена си, нали, капитан Маршъл?

— Току-що ви казах...

— Да, да... съгласен съм, че е невъзможно вие да сте убили жена си — ако сте действали сам. Но да предположим, че някой ви е помагал?

— Какво, по дяволите, искате да кажете?

Най-после кроткият човек беше разгневен. Той почти стана от стола си. Гласът му беше заплашителен. Очите му светеха безмилостно и гневно.

Поаро отговори:

— Искам да кажа, че това не е престъпление, което е извършено от един човек. Замесени са двама. Съвсем вярно е, че не бихте могли да напишете онова писмо и в същото време да сте отишли до залива... но бихте имали време да нахвърлите стенографски писмото и някой друг да го е напечатал в стаята ви, докато не сте били там, а сте изпълнявали смъртоносната си мисия.

Еркюл Поаро погледна към Розамънд Данли:

— Госпожица Данли твърди, че в единайсет без десет е напуснала Слънчевата тераса и ви е видяла да пишете в стаята си. Но точно по това време господин Гарднър отиде до хотела, за да донесе на жена си кълбо прежда. Той не е срещнал, нито е видял госпожица Данли. Това е доста странно. Като че ли тя изобщо не е напускала Слънчевата тераса или е тръгнала от там много по-рано и е била в стаята ви, тракайки прилежно на машината. Още нещо, вие заявихте, че когато госпожица Данли надникнала в стаята ви в единайсет без петнайсет, вие сте я видели в огледалото. Но в деня на убийството машината и книгата ви бяха на писалището в ъгъла на стаята, докато огледалото беше между прозорците. Значи това твърдение е било лъжа. По-късно преместихте машината си на масата под огледалото, за да подкрепите своята история — но беше твърде късно. Аз бях наясно, че вие с госпожица Данли ме излъгахте.

Розамънд Данли се обади:

— Колко дяволски изобретателен сте!

Еркюл Поаро повиши глас:

— Но не такъв дявол и толкова изобретателен, колкото човекът, който е убил Арлин Маршъл! Помислете за момент пак за тогава. С кого, мислех аз — с кого, мислеха всички — е отишла да се срещне Арлин Маршъл онази сутрин? Всички набързо направихме едно и също заключение. С Патрик Редфън. Тя не отиваше да се срещне с

изнудвач. Лицето ѝ би ми подсказало това. О, не, тя отиваше да се срещне с любовник — или е мислела така. Да, бях съвсем сигурен. Арлин Маршъл е отивала да се срещне с Патрик Редфън. Но минута по-късно Патрик Редфън се появи на плажа и явно се оглеждаше за нея. Тогава какво?

Редфън каза с прикрит гняв:

— Някакъв дявол използва моето име.

Поаро продължи:

— Вие съвсем явно бяхте разстроен и изненадан от това, че тя не се появи. Почти прекалено явно може би. Моята теория, господин Редфън, е, че тя е отишла в Залива на елфите да се срещне с вас и че наистина ви е срещнала и вие сте я убили там, какъвто е бил вашият план.

Патрик Редфън зяпна. Каза с пискливия си, добродушен ирландски глас:

— Да не би да сте малоумен? Аз бях с вас на плажа до момента, когато тръгнахме с лодката на госпожица Брюстър и я намерихме мъртва.

Еркюл Поаро отвърна:

— Вие сте я убили, след като госпожица Брюстър е заминала с лодката да доведе полицията. Арлин Маршъл не е била мъртва, когато сте стигнали до брега. Чакала е скрита в пещерата, докато брегът се изчисти.

— Но тялото! Госпожица Брюстър и аз, и двамата видяхме тялото.

— Тяло — да. Но не мъртво тяло. Живото тяло на жената, която ви е помогнала, ръцете и краката ѝ са покрити с изкуствен тен, лицето ѝ е скрито от зелена картонена шапка. Кристин, съпругата ви (а може и да не ви е съпруга — но все пак ви е съдружничка), помагайки ви да извършите това престъпление, както ви е помогнала да извършите и престъплението в миналото, когато е „открила“ тялото на Алис Коригън поне двамайсет минути, преди Алис Коригън да умре — убита от съпруга си Едуард Коригън — вие!

Кристин проговори. Гласът ѝ беше остър:

— Внимавай, Патрик, не се вбесявай.

Поаро каза:

— Ще ви бъде интересно да чуете, че и двамата със съпругата ви Кристин лесно сте били разпознати и идентифицирани от полицията в Съри сред групата хора, снимани тук. Идентифицирали са ви незабавно като Едуард Кориън и Кристин Девърил, младата жена, открила трупа.

Патрик Редфън беше станал. Красивото му лице се беше преобразило, почервеняло от приток на кръв. Беше лице на убиец — на тигър. Той изкрещя:

— Ти, проклет, пречкащ се, отвратителен, гнусен малък червей!

Хвърли се напред, пръстите му се опъваха и извиваха, бясно сипеше ругатни, докато стягаше пръсти около шията на Еркюл Поаро...

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

I.

Поаро каза замислено:

— Беше една сутрин, когато седяхме тук навън и говорехме за загорели от слънцето тела, лежащи като мъртви върху плотове, и тогава аз разсъждавах за това, каква малка разлика има между едно тяло и друго тяло. Ако човек се вгледа отблизо и внимателно — да — но за случайния поглед? Една сравнително добре сложена млада жена много прилича на друга. Два загорели крака, две загорели ръце, малко парче бански костюм — просто едно тяло, лежащо на слънце. Когато една жена върви, когато говори, смее се, обръща си главата, движи си ръката — тогава, да, тогава има индивидуалност, личност. Но в слънчевия ритуал — не.

Това беше денят, когато говорихме за злото — злото под слънцето, както го нарече господин Лейн. Той е много чувствителен човек — злото му въздейства... той усеща присъствието му, но въпреки това не знаеше къде точно беше то. За него злото се беше събрало в Арлин Маршъл и на практика всички присъстващи се съгласиха с него. Но за мен злото, макар че присъстваше, изобщо не беше съсредоточено в Арлин Маршъл. Беше свързано с нея, да, но по абсолютно различен начин. Аз и тогава, и през цялото време я виждах като вечна и предопределена жертва. Понеже беше хубава, понеже имаше блясък, понеже мъжете извъръщаха глави след нея, приемаше се, че тя е от онези жени, които объркват живота и разбиват сърца. Но аз я виждах съвсем различно. Не тя беше тази, която фатално привличаше мъжете — мъжете бяха тези, които фатално я привличаха. Тя беше от жените, за които мъжете лесно се разчувстват и от които лесно се отегчават. И всичко, което ми беше разказано или открих за нея, затвърди убедеността ми по този въпрос. Първото нещо, което беше споменато за нея беше как мъжът, по чийто развод тя е била призована, отказал да се ожени за нея. Тогава капитан Маршъл, един от онези мъже — неизлечими кавалери, ѝ предлага да се омъжи за него. За стеснителен, затворен човек като капитан Маршъл едно публично изпитание, от каквото и да е род би било най-голямото мъчение —

оттам и неговата любов и състрадание към първата му жена, която била публично обвинена и осъдена за убийство, което не била извършила. Той се оженил за нея и преценката му за характера ѝ напълно се оправдала. След смъртта ѝ друга една красива жена, може би от същия тип (тъй като Линда има червена коса, която вероятно е наследила от майка си), е изправена пред публично унижение. Още веднъж Маршъл се явява като спасител. Но този път той открива твърде малко, което да поддържа увлечението му. Арлин е глупава, безразсъдна, недостойна за неговото състрадание и защита. Въпреки всичко аз мисля, че той винаги е имал доста вярна представа за нея. Дълго след като е престанал да я обича и присъствието ѝ започнало да го дразни, той е продължил да ѝ съчувства. За него тя е била като дете, което не може да продължи по-нататък от определена страница в книгата на живота. В Арлин Маршъл, с нейното увлечение по мъжете, аз видях жената, предопределена за един определен тип безскрупулни мъже. В Патрик Редфън, с неговата приятна външност, с безгрижната му самоувереност, с неговото неоспоримо обаяние върху жените, веднага разпознах този тип. Авантюристът, който по един или друг начин изкарва прехраната си от жените. Гледайки към тях от моето място на плажа, аз бях съвсем сигурен, че Арлин е жертва на Патрик, а не обратното. И тогава свързах злото с Патрик Редфън, а не с Арлин Маршъл.

Неотдавна Арлин се беше сдобила с доста голяма сума, оставена ѝ от възстар обожател, който не е имал време да се отегчи от нея. Тя е от жените, на които неизбежно един или друг мъж отнема парите с измама. Госпожица Брюстър спомена за някакъв млад мъж, който бил „разорен“ от Арлин, но едно негово писмо, намерено в стаята ѝ, макар че изразяваше желание (което не е струвало нищо) да я покрие с бижута, фактически потвърждаваше получаването на чек от нея, с помощта на който той се надяваше да избегне съдебно преследване. Ясен случай на млад прахосник, живееш на нейния гръб. Не се съмнявам, че за Патрик Редфън е било лесно да я склони от време на време да му дава на ръка големи суми за „инвестиции“. Вероятно ѝ е замаял главата с истории за големи възможности — как ще натрупа богатство за нея и за себе си. Беззащитните жени, живеещи сами, са лесна жертва за такива мъже, които обикновено се измъкват безнаказано с плячката. Ако обаче тя има съпруг или брат, или баща,

нещата могат да вземат неприятен обрат за измамника. Щом капитан Маршъл откриел какво се е случило с богатството на жена му, Патрик Редфън можел да очаква набързо да се справят с него.

Това обаче не го тревожело, тъй като мислел да се освободи от нея без много шум, когато сметнел за необходимо... насърчаван от това, че веднъж вече се отървал безнаказано при едно убийство — убийството на млада жена, за която се оженил под името Коригън и която накарал да застрахова живота си за голяма сума.

В своите планове той бил подпомаган и подстрекаван от жената, която тук минаваше за негова съпруга и към която той бил искрено привързан. Млада жена, съвсем различна от неговите жертви — хладнокръвна, спокойна, безстрастна, но безкрайно предана и актриса с нелоши способности. От момента на пристигането си тук Кристин Редфън играе роля — ролята на „бедната малка съпруга“, крехка, безпомощна, по-скоро интелигентна, отколкото атлетична. Обърнете внимание как подчертаваше „слабостите“. Склонността ѝ да се покрива с мехури от слънцето; прилошаването при височини — разказите за това как се била заклезила в катедралата в Милано и други такива. Подчертаване на нейната крехкост и деликатност — почти всички говореха за нея като за малката съпруга. В действителност тя беше висока колкото Арлин Маршъл, но с много малки длани и стъпала. Говореше за себе си като за бивша учителка, като с това подчертаваше впечатлението за начетеност и липса на спортни заложи. Всъщност съвсем вярно е, че е работила в училище, но длъжността, която е заемала там, е била на треньорка по спортни игри и е била изключително дейна млада жена, която може да се катери като котка и да тича като атлет.

Самото престъпление е било свършено планирано и е бил избран най-подходящият момент. Било е, както споменах преди, изключително добре замислено. Моментът е бил гениално избран.

Най-напред имаше няколко предварителни сцени — едната изиграна във вдлъбнатините на скалистата тераса, когато те знаеха, че аз съм в съседната ниша — един традиционен разговор от типа „ревнива съпруга“ между нея и Патрик. По-късно тя изигра същата роля в една сцена пред мен. Спомням си, че тогава имах смътното усещане, че съм чел в някаква книга всичко това. Не изглеждаше истинско. Защото, разбира се, не беше. После дойде денят на

престъплението. Беше чудесен ден — нещо съществено. Първото действие на Редфън е било да се измъкне съвсем рано — през балконската врата, която е отключил отвътре (ако са я намерили отворена, щели да си помислят, че някой е отишъл да се къпе рано в морето). Под плажната си хавлия е криел зелена китайска шапка, копие на онази, която Арлин имаше навик да носи. Промъкнал се е през острова надолу по стълбата и я поставил на определено място зад някакви скали. Първа част.

Предишната вечер той си е уговорил среща с Арлин. Били са много предпазливи, когато са се срещали, защото тя малко се е страхувала от съпруга си. Съгласила се е да отиде в Залива на елфите рано. Сутрин никой не ходи там. Редфън е трябвало да я настигне, щом му се удаде възможност да се измъкне незабелязано. Ако чуела някой да се спуска по стълбата или се появяла лодка, тя трябвало да се промъкне в Пещерата на елфите, чиято тайна той ѝ бил открил, и да чака там, докато брегът стане чист. Втора част.

Междувременно Кристин отишла в стаята на Линда по време, когато според нейната преценка момичето трябвало да е излязло за своето сутрешно къпане в морето. Тогава тя вероятно е преместила стрелките на часовника на Линда, поставяйки ги с двацет минути напред. Съществувал е, разбира се, рискът, че Линда може и да забележи, че часовникът ѝ не е верен, но това не е било чак толкова важно. Истинското алиби на Кристин е бил размерът на дланите ѝ, което прави извършването на убийството физически невъзможно за нея. Въпреки това едно допълнително алиби било желателно. Тогава в стаята на Линда тя забелязала книгата за магьосничеството и магиите, отворена на определена страница. Прочела я и когато Линда влязла и изпуснала пакета със свещите, осъзнала какво е намислила девойката. Това ѝ е дало някои нови идеи. Първоначалният замисъл на двамата виновни е бил да хвърлят по някакъв начин подозрението върху Кенет Маршъл — оттам и отмъкнатата лула, парченце от която е трябвало да бъде поставено в залива под стълбата.

Когато Линда се върнала, Кристин лесно уредила да излязат заедно до Залива на чайките. После се върнала в стаята си, извадила от някакъв заключен куфар шишенце с препарат за изкуствено получаване на тен, внимателно се намазала и хвърлила празното

шишенце през прозореца, и то за малко да удари госпожица Брюстър, която се е къпела в морето. Втората част била изпълнена успешно.

Тогава Кристин си облякла бял бански костюм, а върху него плажен панталон и наметка с дълги, много широки ръкави, с което отлично прикрила току-що почернелите си ръце и крака.

В десет и петнайсет Арлин потеглила за своето рандеву, минута-две по-късно Патрик Редфън слязъл и проявил изненада и раздразнение. Задачата на Кристин е била съвсем лесна. Държейки собствения си часовник скрит, в единайсет и дваайсет и пет тя попитала Линда колко е часът. Момичето погледнало часовника си и отговорило, че е дванайсет без петнайсет. След това тръгнало към морето, а Кристин си прибрала нещата за рисуване. Веднага щом Линда се обърнала с гръб към нея, тя грабнала часовника на момичето, който то трябвало да свали от ръката си, преди да влезе в морето, и го върнала назад, за да бъде точен. После забързала нагоре по скалистата пътека, изтичала през стеснената част на острова до горния край на стълбата, съблякла плажния си панталон и наметката, напъхала ги заедно с кутията си за рисуване зад някоя от скалите и бързо слязла по стълбата, показвайки най-добрата си гимнастическа форма.

Арлин била долу на плажната ивица, чудейки се защо Патрик толкова се бави. Видяла или чула някой да слиза по стълбата, погледнала предпазливо и за свое най-голямо раздразнение видяла най-неудобния човек — съпругата! Минала бързо по плажа и влязла в пещерата.

Кристин извадила от скривалището шапката с фалшивата червена къдрица, закопчана отдолу откъм гърба, и се излегнала, като шапката и къдрицата прикривали лицето и врата ѝ. Съгласуването във времето било идеално. Минута-две по-късно лодката с Патрик и Емили Брюстър завили покрай носа. Спомнете си, че Патрик е този, който се навел да разгледа тялото. Патрик бил потресеният — шокиран, сломен от смъртта на своята любима! Неговият свидетел бил внимателно подбран. На госпожица Брюстър ѝ се замайва главата, тя няма да се опита да се качи по стълбата. Тя ще напусне залива с лодката, Патрик естествено ще бъде този, който ще остане с тялото, в случай че убиецът все още се върти наоколо. Емили Брюстър потеглила с лодката да доведе полицията. Кристин, веднага щом лодката изчезнала, скочила, нарязала шапката на парчета с ножицата,

която Патрик предвидливо е донесъл, натъпкала ги в банския си и се изкатерила по стълбата, облякла плажния си костюм и хукнала обратно към хотела. Време само да се изкъпе набързо, измивайки намазания кафяв тен, и да се пъхне в роклята за тенис. Направила още нещо. Изгорила парчетата от зелената картонена шапка и косите в камината на Линда, добавяйки един лист от календар, така че той да бъде свързан с картона. Не шапка, а календар е бил изгорен. Както подозирала, Линда е правила опити в магиите — буцата восък и карфицата показват това.

След това се отправила към тенискорта, пристигайки последна, но без да показва признаци на вълнение или забързаност.

Междувременно, Патрик отишъл в пещерата. Арлин не е видяла нищо и съвсем малко е чула — лодка, гласове — тя благоразумно е останала скрита. Но сега Патрик я извикал: „Всичко е чисто, скъпа.“ Тя излязла, ръцете му се стегнали около врата ѝ и това бил краят на бедната, глупава, красива Арлин Маршъл... — Гласът му затихна.

За момент беше тихо, после Розамънд Данли изрече, потръпвайки леко:

— Да, можете да накарате човек да разбере всичко. Но това е историята от другата страна. Не сте ни разказали как вие се добрахте до истината?

Еркюл Поаро отговори:

— Веднъж ви казах, че имам много простичко мислене. Непрекъснато ми се струваше, че един-единствен човек би могъл да убие Арлин Маршъл. А най-подходящият беше Патрик Редфън. Той беше от тези *rag excellence*^[1] мъже, които използват жените като нея... такъв мъж, който ще вземе спестяванията на една жена и ще ѝ пререже гърлото при сделката. С кого щеше да се срещне Арлин онази сутрин? Според израза на лицето ѝ, усмивката ѝ, държанието ѝ, думите ѝ към мен — с Патрик Редфън. Следователно според логиката на нещата този, който я е убил, трябваше да е Патрик.

Но веднага се изправих, както ви казах, срещу невъзможността. Патрик Редфън не е могъл да я убие, тъй като беше на плажа и в компанията на госпожица Брюстър до фактическото откриване на тялото. Така че започнах да се оглеждам за нови решения, а такива имаше няколко. Могла е да бъде убита от съпруга си, с мълчаливото съучастие на госпожица Данли. (Те бяха излъгали за нещо, което

изглеждаше подозрително.) Би могла да е убита в резултат на това, че се е натъкнала на тайните по контрабандата на наркотици. Би могла да е убита, както казах, от някакъв набожен маниак. Могла е да бъде убита и от заварената си дъщеря. По едно време именно това ми се струваше действителното решение. Поведението на Линда при първия ѝ разпит беше важно. Един разговор, който проведох с нея, по-късно ме убеди в това, че Линда се смяташе за виновна.

— Искате да кажете, че тя си е въобразявала, че наистина е убила Арлин?

Гласът на Розамънд беше изпълнен с недоверие.

Еркюл Поаро кимна.

— Да. Спомнете си — тя е почти дете. Прочела е тази книга за магиите и почти е повярвала в това. Тя е мразела Арлин. Нарочно е направила куклата от восък, казала е магията си, пробола я е в сърцето, разтопила я е и в същия този ден Арлин умира. По-стари и по-мъдри хора от Линда горещо са вярвали в магии. Естествено, тя е повярвала, че всичко това е истина... че използвайки магии, е убила мащехата си.

Розамънд извика:

— О, горкото дете, горкото дете! А аз мислех... представях си... нещо съвсем различно... че е знаела нещо, което би... — Розамънд спря.

Поаро каза:

— Зная какво е било това, което сте си помислили. Всъщност вашето държание още повече е изплашило Линда. Вярвала е, че нейните действия наистина са довели до смъртта на Арлин и че вие сте знаели това. Кристин Редфън също е порботила върху нея, подхвърляйки идеята за приспивателните хапчета, показвайки ѝ начин как бързо и безболезнено да изкупи вината си. Виждате ли, щом беше доказано, че капитан Маршъл има алиби, жизненоважно е било да се намери друг заподозрян. Нито тя, нито съпругът ѝ са знаели за наркотиците и са се спрели на Линда, която са избрали за изкупителна жертва.

Розамънд извика:

— Същински сатана!

Поаро кимна:

— Права сте. Хладнокръвна и жестока жена. А аз, аз бях в голямо затруднение. Беше ли Линда виновна само за детинското

изпробване в магьосничеството или омразата ѝ я беше тласнала още по-далеч — към действителното престъпление? Опитвах се да я накарам да признае пред мен. Не помогна. В онзи момент бях несигурен. Началникът на полицията беше склонен да приеме обяснението с контрабандата на наркотици. Не можех да оставя нещата дотук. Още веднъж много внимателно разгледах фактите. Разбирате ли, имах парченца от картинна мозайка, изолирани случки — обикновени факти. Всичко трябваше да се намести в завършена и хармонична рисунка. Там бяха ножиците, намерени на брега, шишенце, изхвърлено през прозореца, използвана вана, в която никой не признаваше да се е къпал — всички тези абсолютно безобидни сами по себе си случки придобиха значимост поради факта, че никой не признаваше да ги е извършил. Следователно те трябваше да са от значение. Нито една от тях не отговаряше нито на хипотезата за капитан Маршъл, нито на тази за Линда, нито за тази, че някаква наркотрафикантска банда е виновна. И въпреки това те трябваше да имат значение. Върнах се пак към първото си решение — онова, че Патрик Редфън е извършил убийството. Имаше ли нещо в подкрепа на това? Да, фактът, че от сметката на Арлин липсваше голяма сума пари. Кой беше получил тези пари? Патрик Редфън, разбира се. Тя беше от жените, които един мъж лесно може да измами... но изобщо не беше от типа жени, които могат да бъдат изнудвани. Беше прекалено прозрачна, не можеше да запази нищо в тайна. Историята с изнудването никога не ми е изглеждала правдоподобна. И въпреки това имаше един подслушан разговор — да, но подслушан от кого? От съпругата на Патрик Редфън. Това беше нейна история, неподкрепена от никакви други външни свидетелски показания. Защо ли беше измислена? Отговорът ме осени като светкавица. За да обясни изчезването на парите от сметката на Арлин!

Патрик и Кристин Редфън. Двамата бяха съучастници. Кристин нямаше физическата сила да я удуши, нито психическата нагласа. Не, Патрик Редфън го беше извършил — но това беше невъзможно! Всяка негова минута имаше своето обяснение до намирането на тялото.

Тяло — думата раздвижи нещо в ума ми — тела, лежащи на пясъка. Всички еднакви. Патрик Редфън и Емили Брюстър бяха стигнали в залива и бяха видели там да лежи тяло. Тяло... ами ако това

не е било тялото на Арлин... а на някой друг? Лицето е било скрито от голямата китайска шапка.

Но имаше само едно мъртво тяло — това на Арлин. Тогава би ли могло да бъде... живо тяло... някой, който се преструва на мъртъв? Би ли могла да бъде самата Арлин, подтикната от Патрик да изиграе някаква шега? Не, твърде рисковано. Живо тяло — чие? Имаше ли някоя жена, която би помогнала на Патрик? Разбира се, съпругата му. Но тя беше белокожо нежно създание. Ах, да, но тен може да се получи, като се намаже с нещо от някое шишенце. Шише! Имах едно върху моите парчета от картинна мозайка. Да, и след това, разбира се, къпане във ваната — за да се отмият издайническите петна, преди да отиде да играе тенис. А ножицата? Защо ли — за да нареже тази шапка, едно неудобно за носене нещо, от което е трябвало да се отърве, а в бързината ножицата била оставена — единственото, което двамата убийци забравили.

Но къде е била Арлин през цялото време? Това също беше абсолютно ясно. В Пещерата на елфите е била или Розамънд Данли, или Арлин Маршъл. Това ми подсказа парфюмът, който и двете използваша. Със сигурност знаех, че не е била Розамънд Данли. Значи е била Арлин, която се е криела, докато брегът се изчисти.

Когато Емили Брюстър заминала с лодката, Патрик останал съвсем сам на плажа и е имал пълната възможност да извърши престъплението. Арлин Маршъл е била убита след дванайсет без петнайсет, но медицинските показания се занимаваха само с най-ранния възможен час, когато убийството е могло да бъде извършено. Че Арлин е била мъртва в дванайсет без петнайсет, е било казано на лекаря, а не лекарят е казал на полицията.

Още два момента трябваше да се уточнят. Показанията на Линда Маршъл осигуряваха алиби на Кристин Редфън. Да, но тези показания зависеха от ръчния часовник на Линда. Всичко, което трябваше да се докаже, беше, че Кристин е имала две възможности да се добере до часовника. Открих ги съвсем лесно. Тя е била сама в стаята на Линда онази сутрин... а имаше и косвено доказателство. Чухме Линда да казва, че „се е страхувала да не закъснее“, но когато слязла долу, е било само десет и двайсет и пет според часовника във фойето. Втората възможност е била лесна — могла е да върне пак стрелките на

часовника веднага щом Линда се е обърнала с гръб и е тръгнала към морето да се къпе.

След това и въпросът със стълбата. Кристин постоянно твърдеше, че главата ѝ се замайва от височини. Още една внимателно подготвена лъжа.

Аз вече имах мозайката си — всяко парченце, красиво поставено на своето място. Но за нещастие няхах никакво конкретно доказателство. Всичко беше само в ума ми.

Точно тогава ми хрумна нещо. Имаше някаква самоувереност... някаква изпипаност в престъплението. Няхах съмнение, че в бъдеще Патрик Редфън щеше да го повтори. А в миналото? Имаше вероятност това да не му е първото убийство. Начинът на извършване — удушаване — напълно хармонираше с неговата същност — убиец за удоволствие, както и за изгода. Ако е бил вече убиец, бях сигурен, че е използвал същите средства. Помолих инспектор Колгейт за списък на жените, жертви на удушаване. Резултатът ме изпълни с радост. Смъртта на Нели Парсън, удушена в някаква самотна горичка, можеше да бъде или не дело на Патрик Редфън — тя може просто да му е подсказала как да избере мястото, но в смъртта на Алис Кориън открих точно това, което търсех. По същество същият метод. Измама за часа на убийството, едно убийство, извършено не както е обикновено преди момента, за който се предполага, че се е случило, а след това. Тяло, открито според общото мнение в четири и петнайсет. Съпругът с алиби до четири и дваайсет и пет.

Какво се е случило в действителност? Казват, че Едуард Кориън пристигнал в „Пайн Ридж“, видял, че жена му я няма там, и излязъл и се заразхождал. В действителност, разбира се, той е тичал до мястото на срещата — Цезаровата дъбрава (която, сигурно си спомняте, е съвсем наблизо), убил я е и се е върнал в кафенето... Планинарката, която съобщила за престъплението, е била изключително порядъчна млада дама, преподавателка по спортни игри в известно девическо училище. Очевидно тя не е имала връзка с Едуард Кориън. Налагало се е да повърви малко, за да съобщи за смъртта. Съдебният лекар прегледал тялото едва в шест без петнайсет. Както и в нашия случай времето на смъртта било прието без съмнение.

Направих последна проверка. Трябваше категорично да зная дали госпожа Редфън лъже. И организирах нашата малка екскурзия до

Дартмур. Ако на човек му се вие свят от височини, той никога не се чувства добре, пресичайки река по тесен мост. На госпожица Брюстър, която наистина страда от това, ѝ прилоша. Но Кристин Редфън притича, без да ѝ стане лошо. Това беше нещо дребно, но категорично една проверка. Щом беше изрекла една лъжа, то и всички друга лъжи бяха възможни. Междувременно Колгейт беше получил потвърждението за снимката от полицията в Съри. Аз изиграх моята ръка по единствения начин, който имаше изгледи за успех. След като приспах вниманието на Патрик Редфън, се обърнах срещу него и направих всичко, което можех, за да го накарам да изгуби самообладание, фактът, че е бил идентифициран като Кориън го стъписа.

Еркюл Поаро поглади шията си, унесен в спомени.

— Това, което направих — важно каза той, — беше изключително опасно... но не съжалявам. Аз успях! Страданието ми не беше напразно.

Настъпи мълчание. После госпожа Гарднър изпусна дълбока въздишка.

— Как, мосю Поаро — каза тя, — беше чудесно... да чуем точно по какъв начин сте се добрали до вашите резултати. Всеки детайл носеше очарованието на истинска лекция по криминология... Това всъщност е лекция по криминология. И като си помисля, че моята виолетова прежда и онзи разговор за слънчевите бани наистина имат нещо общо с това? Наистина се вълнувам прекалено много, за да говоря, и съм сигурна, че господин Гарднър се чувства по същия начин, нали, Одел?

— Да, скъпа — отвърна той.

Еркюл Поаро изрече:

— Господин Гарднър също ми помогна. Трябваше ми мнението на един здравомислещ човек за госпожа Маршъл. Попитах господин Гарднър какво мисли за нея.

— Така ли? — учуди се жена му. — И ти какво каза за нея, Одел? Той се изкашля:

— Ами, скъпа, никога не съм имал много високо мнение за нея, нали знаеш?

— Точно такива неща казват винаги мъжете на съпругите си — отбеляза госпожа Гарднър. — И ако ме питате, дори мосю Поаро е,

както бих казала аз, като че ли малко снизходителен към нея, наричайки я „естествена жертва“ и други подобни. Вярно е, разбира се, че тя изобщо не беше образована жена и тъй като капитан Маршъл не е тук, спокойно мога да кажа, че винаги ми се е струвала глупава. Така и казах на господин Гарднър, нали, Одел?

— Да, скъпа — отвърна той.

---

[1] Напълно, съвсем, изцяло (фр.). — Б. пр. ↑

II.

Линда Маршъл седеше с Еркюл Поаро в Залива на чайките. Тя заговори:

— Доволна съм, разбира се, че в края на краищата не умрях. Но разбирате ли, мосю Поаро, не е ли все същото като да съм я убила? Такива бяха намеренията ми.

Детективът енергично възрази:

— Изобщо не е същото. Желанието да убиеш и извършването на убийство са две различни неща. Ако в спалнята ви вместо малката восъчна фигура беше мащехата ви, вързана и безпомощна, а в ръката ви вместо карфица имаше кинжал, вие не бихте го забили в сърцето ѝ! Нещо вътре във вас би казало „не“. Същото е и с мен. Някакъв малоумник ме вбесява. Казвам: „Ще ми се да го сритам.“ Вместо това ритам масата. Казвам: „Ето, тази маса е онзи идиот и така аз го сритвам.“ И после, ако не съм си повредил много обувката, се чувствам по-добре, а на масата обикновено ѝ няма нищо сериозно. Но ако онзи малоумник беше там, аз нямаше да го сритам. Да се правят восъчни фигури и да се промушват с карфици е глупаво, да, детинщина, да — но от това има и някаква полза. Изхвърлили сте омразата от себе си и сте я излели върху онази фигурка. И с карфицата и огъня сте унищожили — не мащехата си — а омразата, която сте носели към нея. След това, още преди да бяхте чули за смъртта ѝ, сте се чувствали пречистена, не е ли така... чувствали сте се по-лека... пощастлива?

Линда кимна.

— Откъде знаете? Точно така се чувствах.

Поаро отговори:

— Тогава не си повтаряйте тези идиотщини. Настройте се само да не мразите следващата си мащеха.

Тя бе изумена:

— Мислите ли, че ще имам друга? А-а, разбирам, имате предвид Розамънд. Нямам нищо против нея. — Поколеба се за миг. — Тя е благоразумна.

Това не беше определението, което самият Поаро би избрал за Розамънд Данли, но той схвана, че то изразява представата на Линда за голяма похвала.

III.

Кенет Маршъл каза:

— Розамънд, нима си беше вгълпила нещо толкова невероятно като мисълта, че съм убил Арлин?

Тя изглеждаше доста засрамена.

— Предполагам, че съм била ужасна глупачка.

— Разбира се, че си била.

— Да, но ти, Кен, ти си такава мида. Изобщо не знаех какво всъщност изпитваш към жена си. Не знаех дали я приемаш такава каквата е и си страхотно почтен към нея, или дали ти... ами, дали просто сляпо ѝ вярваш. И си помислих, че ако е било така и внезапно си открил, че ти изневерява, може да си побеснял. Чувала съм разни истории за теб. Винаги си много тих, но понякога си доста заплашителен.

— И значи си помисли, че просто съм я хванал за гърлото и съм отнел живота ѝ, удушавайки я?

— Ами... да... точно това си помислих. А и алибито ти беше малко несериозно. И тогава реших да ти подам ръка и съчиних онази глупава история как съм те видяла да печаташ в стаята си. И когато чух, че си казал, че си ме видял да надзъртам... е, това почти напълно ме убеди, че ти си го извършил. Това и странностите на Линда.

Кенет Маршъл въздъхна:

— Нима не разбираш, че казах, че съм те видял в огледалото, за да подкрепя твоята история. Мислех... мислех, че ти е необходимо тя да бъде подкрепена.

Розамънд се втренчи в него:

— Не искаш да кажеш, че си помислил, че аз съм убил жена ти?

Той се размърда смутено и смънка:

— Да му се не види, Розамънд, не си ли спомняш как веднъж едва не уби онова момче за кучето? Как увисна на врата му и не го пускаше?

— Но това беше преди толкова години.

— Да, зная...

Тя рязко каза:

— И какъв мотив мислиш, че съм имала, за да убия Арлин?

Погледът му се отклони. Той пак измърмори нещо. Розамънд кресна:

— Кен, ти, суетник такъв! Помислил си, че съм я убила заради теб най-безкористно, така ли? Или... да не би да мислеше, че съм я убила, понеже аз самата те искам за себе си?

— Съвсем не — възмутено каза Кенет Маршъл. — Но нали знаеш какво каза онзи ден... за Линда и за други неща... и сякаш... беше загрижена какво става с мен.

— Винаги съм била загрижена.

— Вярвам, че е така. Нали разбираш, Розамънд... аз обикновено не мога да говоря за нещата... не ме бива по приказките, но... но искам да си изясним това. Арлин не ме интересуваше — само мъничко в началото... а да живееш с нея ден след ден беше доста изнервящо. Всъщност беше същински ад, но аз страшно много я съжалявах. Беше такава проклета глупачка... побъркана по мъжете... просто нищо не може да направи... а те винаги я зарязваха и се отнасяха отвратително с нея. Просто чувствах, че не мога да бъда този, който ще я зареже накрая. Бях се оженил за нея и от мен зависеше да се грижа за нея, доколкото мога. Мисля, че тя знаеше това и наистина ми беше благодарна. Тя беше... тя беше трогателно създание наистина.

Розамънд каза нежно:

— Няма нищо, Кен. Разбирам.

Без да я погледне, той напълни внимателно лулата си и измърмори:

— Ти... ме разбираш толкова добре, Розамънд.

Розамънд леко се усмихна.

— Сега ли ще ме попиташ дали искам да се омъжа за теб, Кен, или си решил да чакаш шест месеца?

Лулата му падна от устата и се разби в скалите долу. Той каза:

— По дяволите, това е втората лула, която затривам тук. И нямам друга. Откъде, по дяволите, знаеш, че съм определил шест месеца като съвсем благоприличен срок?

— Предполагам, защото това е благоприличният срок. Но предпочитам нещо по-конкретно сега, ако обичаш. Защото през тези

месеци може да срещнеш някое друго преследвано създание от женски пол и отново да се притечеш на помощ като истински рицар.

Той се разсмя.

— Този път ти ще бъдеш преследваното създание от женски пол, Розамънд. Ще зарежеш това твое проклето моделиерство и ще живеем в провинцията.

— Не знаеш ли, че имам доста добри приходи от моята работа? Нима не разбираш, че това е моята работа — че аз съм я създала и че се гордея с нея! И имаш дързостта да дойдеш и да ми кажеш: „Зарежи я, скъпа.“

— Имам дързостта да ти го кажа, да.

— И мислиш, че те обичам толкова, че да го направя?

— Ако не е така — заяви Кенет Маршъл, — тогава няма смисъл.

Розамънд отговори:

— О, мили мой, цял живот съм искала да живея с теб в провинцията. И сега... това ще се сбъдне...

Издание:

Агата Кристи. Зло под слънцето
Английска. Първо издание
Абагар Холдинг, София, 1992

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.